

НАЧАЛО НА МЪДРОСТТА

ЛЕКЦИИ ОТ УЧИТЕЛЯ
НА
ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

ГОДИНА XI (1931 — 1932).

ТОМ III.

СОФИЯ
1946

Начало на мъдростта

Размишление.

Човек минава през две състояния: здравословно и болезнено. Когато се смее, когато е весел, той е здрав; когато плаче и скърби, той се натъква на нещо болезнено в себе си. Изобщо, целият живот на човека се движи между две противоположности. Той или много яде, или малко; или много учи, или малко. И едното, и другото са опасни. Значи, ще ядеш, колкото трябва; ще учиш, колкото трябва. Това подразбира разумен, правилен живот. Това изисква разумната природа от човека. На български език може да се каже „разумна природа“, но на английски, или на други езици, не се казва така. Всеки език си служи със специфични думи за определяне на известни понятия. Всяко понятие има отношение към вътрешните процеси в човека. Например, казваме, че $+5$ и -5 се взаимно унищожават. Кое в същност се унищожават: знаците, или числата?— Нито знаците, нито числата, но в нашия ум нещо се премахва или изчезва. Когато привеждаме дробите към еднакъв знаменател, натъкваме се на същото: по големина дробите не се изменят, но външно числата стават по-го-

леми. Злото и доброто, на които се натъкваме, също са два противоположни знака, с които постоянно работим, докато се унищожат взаимно. Имаш да взимаш пари от някого и казваш на длъжника с добро, да си плати дълга. Ако не те послуша, ти прилагаш злото, и тогава той вади пари и плаща дълга си. Обаче, някога доброто дава резултат, а злото не помага.

Един българин отишъл в странство да се лекува. Лекарите се произнесли, че болестта му е много сериозна и не може да се излекува. Като чул това, болният си казал: И така ще се мре, поне да се наям с боб, да задоволя желанието си. Той много обичал боб. За очудване на лекарите, той оздравял. Те си казали: Какъв е тоя боб, който лекува? Трябва да е някакъв специалист. Случило се да лекуват друг българин. Сега те решили да му дадат варен боб. Дали му да яде, но болният не издържал на образуваните газове от боба и умрял. Значи, дадена храна, при известни случаи, лекува; при други случаи не може да лекува. Изобщо, когато човек се разболее, и стомахът започва да страда, тогава му се препоръчва лека, лесносмилаема храна. Не се ли храни така, въ организма му настава известна дисхармония. Самата болест е дисхармония, но и храната внася известна дисхармония в организма. Започва картесен огън между белите кръвни телца — стражарите в организма, и микробите, които влизат

отвън. Ако организмът надвие на микробите, човек оздравява; ако не надвие, микробите го хващат в плен, заробват го и след това го занасят на другия свят. Човек трябва да има ясна представа за болестта. При това, той трябва да знае, как да се лекува. Например, стомахът се лекува с истината, гърдите се лекуват с мъдростта, а главата — с любовта. Заболи ли ви стомахът, ще вземете 15 милиграма от истината, ще ги турите в един литър вода и ще употребите по 60 чайни лъжички на час от тоя разтвор. — Как да разбираме това: в преносен, или в буквален смисъл? — Както искате: и в буквален, и в преносен смисъл.

Сегашните хора се нуждаят от вяра, която носи безсмъртие; от вяра, която не прекъсва мислите и желанията. Може да става преместване на мислите и на желанията, но не и прекъсване. Всяко прекъсване и скъсване на нещата води към нещастия и загуби. Казано е някъде: „Убий всяко желание“. — Това е крив превод. Някои от източните народи подържат същата мисъл, но те разбират друго нещо: Постави всяко желание на мястото му. Другояче казано: Желанието не трябва да господствува над мисълта. Дойдеш ли до реализиране на едно желание, ще се обърнеш към мисълта си, да му послужи. Всяко желание, което се налага на мисълта, внася дисхармония, която създава условия за болести. Ако в тебе се яви желание да открад-

неш нещо, не бързай да го реализираш. Вслушай се в гласа, който ти казва да не взимаш чуждата вещ. Човек трябва да разбира вътрешните процеси, които стават в него. Някой му нашепва да се ожени. Друго нещо в него му нашепва да не се жени. Докато тия два гласа не престанат да говорят, докато и той не утихне, въпросът за женитбата трябва да стои открит.

Често аз говоря за музиката, но малцина ме разбиратъ. — Защо? — Защото не сте музикални. Ще кажете, че не сте гениални музиканти, не сте много даровити. — Ако не сте даровити, трябва да се учите да пеете и да свирите. Ако не знаете да свирите на някакъв инструмент, трябва да свирите поне на арфата на живота. Това значи, да живееш съзнателно и разумно. От всеки се иска първо да свири, т. е. да знае да живее, после да се учи да свири на някакъв инструмент: цигулка, пиано, орган и др. Днес една хубава цигулка или пиано струват хиляди.

Преди години видях една цигулка „Страдивариус“, която струваше 25 хиляди долари. Кой може да купи такава скъпа цигулка? Може да се намери някой голям богаташ, но такива хора рядко се срещат. Човек носи инструмента в себе си, без да подозира това. Центърът на музикалното чувство в човека представлява инструмент с 35 хиляди клавиша. У някои тоя инструмент е доста обработен, у някои едва сега започва да се обработва.

Велик музикант е оня, който може да си служи с тоя инструмент. Да свириш на 35 хиляди клавиша, това е голямо изкуство. Колко октави правят 35 хиляди клавиша? Колко милиона трептения ще произведат тия 35 хиляди тона? Днес и най-музикалното ухо не е в състояние да възприеме трептенията на тоновете, които се произвеждат от тоя съвършен инструмент. Ще кажете, че изчисляването броя на трептенията е задача на математиците. Прави сте, но и математиците не могат всякога да дойдат до абсолютни изчисления. Например, едни математици казват, че разстоянието от земята до слънцето е около 92 милиона мили; други твърдят, че това разстояние е около 93 милиона мили. И едните, и другите са прави, зависи от издуването и свиването на слънцето. Ние живеем в относителен свят, поради което мъчно се правят абсолютни изчисления.

Когато строят железен път, инженерите имат пред вид разширяването на релсите през лятото и свиването им зимно време, затова оставят малка междина. Ученият казва: В всички неща трябва да има малка празнина. Така е. Слушате един учен да твърди едно нещо, друг учен твърди друго нещо, но в края на краищата и в едното, и в другото твърдение съществува известна празнина. Има нещо, което не зависи от човека. Това е в реда на нещата. Между едни хора има симпатия, между други — антипатия. Това е междината, която съществу-

ва в живота. Когато хората не се обичат, това показва, че е дошла зимата; те се свиват и между тях се явява празнина. Щом се обикнат, лятото е дошло; те се разширяват, и празнината се изпълва.

Казват: За да бъдем щастливи, трябва да живеем добре. Така е, щастието на човека зависи от добрия живот. Едни хора живеят добре, а други не живеят добре. Човек е пратен на земята да живее добре, да реализира доброто. Който може да направи това, още сега се ползува от плодовете на доброто и осигурява своя бъдещ живот. Който не може да живее добре, разчита в бъдеще да прояви доброто. Той не е щастлив, нито на земята, нито в другия свят. Това показва, че човек трябва да прояви доброто още на земята, в сегашния живот. Иначе, той ще влезе в ада между нисшите същества. Каквато е разликата между небето и земята, такава е между ония, които живеят в рая, и тия, които живеят в ада. Първите се хранят с чисти и светли мисли, а вторите — с нечисти мисли. Първите приемат чиста, доброкачествена храна, а вторите — нечиста, нездравословна храна.

Как се познава, коя храна е доброкачествена и коя недоброкачествена? Добрата храна се познава по своята хранителност, по елементите, които съдържа. Като опитате храната, веднага ще разберете, добра ли е, или лоша. Същото се отнася и до мислите и чувствата. Ако ги разглеждате само отвън, нищо не мо-

же да разберете. Обаче, приемете ли ги вътрешно, веднага ще се произнесете, коя мисъл е добра и коя — лоша. Всяка мисъл и всяко чувство предават на човека своите качества. Всеки човек, както и всеки народ, също проявява своите качества и разбирания във всяка своя постъпка, в говора си, в своя език. Напримър, българинът не цени времето, както англичанинът, който казва: „Времето е пари“. Обаче, в езика на англичанина, в сравнение с тоя на българина, се явява известно противоречие. Англичанинът цени времето, въпреки това, пише думите по един начин, а ги изговаря по друг начин. За изказване на една дума той употребява повече букви, отколкото трябва. Например, думата „тот“ се пише с много букви: thought. На български би се написала само с три букви, най-много с четири, с „ъ“ на края. В това отношение, българинът, който не цени времето, съкращава думите; англичанинът, обратно, разширява думите. Той търси начин да ги съкрати, но не се решава да измени традициите си. И във вътрешния си живот човек има особен правопис, като английският. Той вижда, че някои неща не са хубави, но не смее да ги измени — правописът му не позволява. Ако ги напише по друг начин, без да спазва правописа, минава за невежа; ако спазва правописа, минава за учен.

Като ученици, вие трябва да изучавате езика на природата, която си служи със същите

препинателни знакове, с които си служи и писмената реч. В същност тия знаци са взети от природата. Изучавайте значението на точката, на запетаята, на правата и кривата линия в природата, да знаете, в каква посока да се движите и какъв път да изминавате. Каквото е разбирането на човека за правата и крива линия, такива са и неговите движения и постъпки. Никой не може да върви по права линия, но криволичи, клатушка се на една и на друга страна. Той минава за пиян, за човек, който не може да пази равновесие. Той живее във воден, неорганизиран свят. В тоя човек стават големи бури, които разклащат неговите мисли. Той върви, мисли, спира се; после пак тръгва, пак се спира.

Като знаете това, изучавайте хода на хората, да се домогнете до техния вътрешен живот. Някой прави ситни, бързи крачки. — Защо? — Той се занимава с дребни идеи, но мъчноразрешими. Друг върви бавно, с големи, едри крачки. Той се занимава с големи, велики идеи. Светията има особен ход, ученият и добрият — също. И престъпникът има особен, специфичен ход. Достатъчно е да погледнеш човека в гърба, да видиш, какъ ходи, за да познаешъ, какъвъ е: дали е светия, учен, цар, владика, баща, майка. Това е наука, която трябва да се изучава. Въ Англия и Америка изучават човека по хода. Човек се изучава и по ръката, и по лицето, и по черепа, но трябва да дойдеш близо

до него. Ако го изучаваш по ръката, трябва да хванеш ръката му, да я обръщаш на една и на друга страна; ако го изучаваш по лицето, трябва да се вглеждаш в него; ако го изучаваш по черепа, трябва да го пипаш, да видиш, какви праздини и издутини има по главата. Изучаваш ли го по хода, можеш и отдалеч да го наблюдаваш. Достатъчно е да видиш, как върви, за да имаш представа за него.

Казвате: Мъчно се изучават тия науки. Мъчнотиите се преодоляват с труд и работа. Ще се трудиш и ще работиш. Казано е в Писанието: „Начало на мъдростта е страх от Господа.“ Значи, страхът води към мъдрост. Страх те е, например, от учителя ти. — Какво трябва да правиш, за да преодолееш тоя страх? Ще седиш вкъщи и ще учиш. Щом се явиш с научен урок, страхът ще те напусне. Страх те е от мечка. Какво ще правиш тогава? Няма да ходиш в гората, да не те среща мечка. Ако се страхуваш от учителя си, човек ще станеш. Ако се страхуваш от мечка, няма да станеш човек. В първия случай ще ти турят бележка 10, а във втория случай — нула. Следователно, ако се страхуваш от мечка, т. е. от света, нищо няма да получиш, ще имаш резултат нула; ако се страхуваш от Господа, т. е. от Учителя си, ще станеш силен, ще придобиешъ нещо, ще получишъ висока бележка — десет. Десеторката е щастливо-

число; при нея човек придобива известна дарба. И в страха от мечката има нещо положително. Като се страхуваш от мечка, няма да те сполети никакво нещастие.

В света действуват два вида сили: положителни и отрицателни. Когато мъжът е положителен, дава от себе си; когато жената е положителна, и тя дава. Обаче, те не могат едновременно да бъдат положителни. Ако двамата едновременно дават, няма кой да взима. Ако жената е плюс, т. е. положителна, мъжът трябва да бъде минус, да получава; след това мъжът ще бъде плюс, а жената минус. Само така става обмяна между мъжа и жената. Същото се отнася и за приятелите. Ако единият е положителен, другият трябва да бъде отрицателен. В следния момент енергиите между тях се сменят: който е бил положителен, става отрицателен; който е бил отрицателен, става положителен.

Като живее, човек трябва да разбира знаците, всеки момент да знае, как да постъпва. Мисленето е отрицателен процес, а чувстването — положителен. Ще мислиш и ще чувствуваш последователно. Ако само мислиш, не си на прав път; и ако само чувствуваш, пак не си на прав път. Ако нищо не мислиш и отиваш на работа, нищо няма да направиш. Вън е облачно, ще вали, но ти не мислиш, впрягаш колата и отиваш на нивата. Едва започвеш да ореш, и дъждът завалява. Спреш

орането и се връщаш назад. В Божественния свят, обаче, процесите стават по друг начин. Каквото и да е времето отвън, ти вярваш и се надяваш, че ще свършиш работата си. И така става. Дойдеш ли до Божествените процеси, ти казваш: Земята да се обърне с главата надолу, аз пак ще постигна своите желания. В човешките работи не е така. Ти казваш: Вярвам отчасти и отчасти не вярвам. — Както казваш, така става — работата не върви добре.

Сега, като гледам рисунките ви, виждам, че сте направили едно усилие, да изкарате нещо. Обаче, едно усилие плод не дава. Много усилия, много опити трябва да правите, за да имате някакъв резултат. Един ден, като отидете в разумния свят, трябва да занесете нещо от себе си по рисуване, по музика, или нещо от езика на природата. Знаете ли, какъв е небесният език? Той е езикът на природата. Вие мислите, че на небето ще говорите български. Англичаните мислят, че ще говорят английски. Ако отидете на небето, ще разберете истината. Там не се чува нито български, нито английски, нито френски — друг е небесният език. В различните езици има общи знакове, но това не показва, че тия знакове влизат в небесния език. Знакът „И“, с който бележим звукът „И“ съществува в много езици. На турски език звукът „И“ означава „хубаво“.

Един гръцки свещеник опявал един покойник и припявал „и — и — и“. Чул го един

турчин и му казал: На тебе ти е добре като си пееш, но питаш ли се, какво е положението на умрелия?

Звукът „И“ е мястото, отдето започват нещата. Дясната страна на тоя знак е положи-

фиг. 1.

телна, а лявата — отрицателна. В звука „Н“ е точно обратно: лявата страна е положителна, а дясната — отрицателна. Дето е плюсовт, там започват нещата. Следователно, истината е там, дето нещата стават ясни. Светът е резултат на истината. В думата „истина“ е характерна буквата „Т“. Тя е сила, която побеждава всички мъчнотии. В истината се крие сила, която побеждава всичко. Буквата „Н“ е методът за побеждаване на мъчнотиите. Буквата „а“ представя един от египетските иероглифи, с който изразяват човека в движение и мисъл. Човек се движи в определена посока. Истината съдържва началото и края на нещата. Докато си в истината, не можеш да започваш по един начин и да свършваш по друг. Както започнеш, така ще свършиш. Кривата линия на буквата „С“ показва, че се движииш в реално време и пространство. Буквата „Т“ е съставена от две прави: хоризонтална — препятствие на

духа, и отвесна — духът, който преодолява над мъчнотиите. Истинолюбив човек е оня, който не се колебае и не се обезсърдчава. Като трябва да направи нещо, той не го отлага и за последствията не мисли. Той знае, че всичко, което става в името на истината, е добро.

Мнозина ме питат: Защо говориш на тия хора, защо им обясняваш тия неща? — Това е моя работа. — Ако ги заблудиш? — И без това те са заблудени. В света, в който те живеят, щом се яви един музикант, непременно ще дойде и един слушател. Щом се явят майката и бащата, и детето ще дойде. При бащата ще дойде момичето, а при майката — момчето. Такъв е законът. Когато бащата е по-силен, момичета се раждат; когато майката е по-силна, момчета се раждат. Момичето обича повече баща си, а момчето — майка си. Бащата предава любовта, силата и импулса си на дъщерята, а майката ѝ предава своята интелигентност. Ако бащата е телесно слаб, ще предаде тая слабост на дъщеря си. Тя ще бъде физически слаба — по бащина линия, а интелигентна — по майчина линия. Когато бащата е здрав, дъщерята ще има здраво тело. Случи ли се майката да е слабо интелигентна, и дъщерята ще бъде такава. Добре е при здраво тело да има отличен, добре развит ум. Когато се създава семейство, трябва да се спазват законите на разумната природа.

Какви животни впряга българинът, когато оре? — Или две крави, или две биволици, или

два вола. Той никога не впряга един вол и едно магаре. Да впрегнеш вол и магаре да орат заедно, това значи, да учиш горделивия на търпение. Волът е символ на търпението, а магарето — на гордостта. Няма по-горделиво същество от магарето. Ако върви с камили, магарето непременно ще излезе напред. То никога не остава назад. Магарето казва: Каквото искате може да турите на гърба ми, но аз ще вода. Дето искам, там ще вървя. Следователно, вол и магаре не могат да вървят заедно. Това е несъвместимо. Впрегнеш ли гордостта и търпението заедно, работата непременно ще се осакати. Да учиш гордостта на търпение, това значи, без да искаш, да предизвикаш някаква катастрофа. На горделивия можеш да дадеш власт да управлява, но не и да го учиш на търпение. Започне ли горделивият да управлява света, ще се натъкне на толкова много работа, че без време ще се изтощи. Той се пита, защо Бог не върже дявола, че да не става нужда от толкова много работа. Бог е оставил дявола сам да се върже.

Горделивият прилича на дете, което само се връзва и започва да се върти около един кол, докато не може повече да се мръдне. Това са последствията на гордостта. Гордостта е отрицателно качество, от което човек сам може да се освободи. Тя е подобна на отрицателните мисли. Дойде ти мисълта, че от тебе нищо не може да излезе. Ти мислиш дълго време в това направление, докато се обвър-

жеш в тая мисъл и не можеш да мръднеш. Какво ще направиш, за да излезеш от това положение? Започни да се въртиш в обратна посока и си кажи: От мен човек ще стане. Боли те крак. Не казвай, че няма да оздравееш, но кажи в себе си: Ще оздравея. Като повтаряш често, че ще оздравееш, наистина ще оздравееш. Ти казваш, че ще оздравееш, но мислиш за лекар. Ако имаш средства, лекарят ще дойде, но какво ще правиш без пари? Лекарят помага, но не толкова с лекарства, колкото е магнетизма, който изтича от него. Между лекаря и болния трябва да има хармонични отношения. Истинският лекар сам си прави лекарствата, не ги купува от аптеките. Лекарят има вяра в своите лекарства и в мисълта си. Намаже ли болното място с лекарството и каже на болния, че ще оздравее, той пръв вярва на думите си.

И тъй, страхувайте се от Господа, за да придобиете мъдростта. Само така ще разберете, че страхът от Господа е начало на мъдростта. Ако се страхувате от мечката, т. е. от света, ще останете невежи. Като живееш, знай защо живееш; когато умираш, знай защо умирашъ.

*

1. Лекция от Учителя, държана на 16 март, 1932 г. София. — Изгrev.

Възпитание на волята

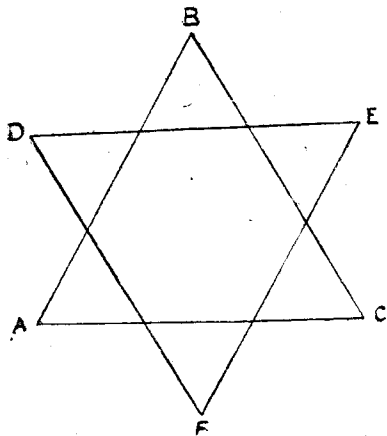
Размишление.

Като ученици, добре е да се упражнявате в рисуване на картини, на портрети, да станете художници. Обаче, това не значи, че ще оправите работите си. Не само че няма да ги оправите, но ще се натъкнете на строгата критика на художниците. Да рисуваш, това е голямо изкуство. То има отношение към очите. Затова казвам: Каквито са очите на човека, такава е и рисуването му. За музиката казвам: Каквито са ушите на човека, такава е музиката му. Както слухът и зрението са две важни сетива, така рисуването и музиката са две големи, важни изкуства. Като знаете това, учете се да наблюдавате образите и да се вслушвате в всички звукове. Вие трябва да знаете, как да наблюдавате и какво да наблюдавате, какво да слушате и какво да възприемате. Човек трябва да наблюдава и изучава същественото в живота. Срещаш един човек, ще наблюдаваш лицето му — същественото в него. Съществени чърти на лицето са тия, които не се изменят. Да наблюдаваш тия чърти, това е естествено наблюдение. Ако наблюдаваш болезнените чърти на лицето му, които всеки момент се менят, това е

неестествено, неправилно наблюдение. Болезнените чърти на лицето определят хода на болестта, но не и характера на човека. Спирайте погледа си на здравословните чърти на лицето, които определят човешкия характер. Казвате, например, че някой човек е добродетелен. Как познавате това? Коя чърта на лицето определя добродетелта? Ще кажете, че това се чете в очите му. На кое място в очите се вижда доброто в човека? Вие градите знанието си върху нещо, но не знаете точно мястото на това нещо.

Всички сте изучавали геометрията, познавате различните фигури — ромб, ромбоид, правоъгълник, знаете разликата между тях. В правоъгълника срещуположните страни са успоредни и равни, а в ромба всичките страни са равни. В правоъгълника съседните страни са взаимно перпендикулярни, а в ромба не са, защото те са в движение. Причината за образуване на ромб в природата се дължи на движението на силовите линии. Това показва, че природата си служи с всички форми — фигури и тела. Учените са взели тия форми от самата природа. Така те се домогнали и до Соломоновия знак — два преплетени триъгълника: триъгълникът ABC — с върха нагоре и триъгълникът DEF — с върха надолу — фиг. 1. Триъгълникът ABC означава възлизане на човешкия дух нагоре, т. е. стремежът му към Бога. Когато се моли, човек вдига ръцете си нагоре, с допрени пръсти. Така се образува първият триъгълник ABC.

Когато се молите искрено, вашите мисли и желания са чисти и насочени нагоре. Щом се откажете от Бога, отричате молитвата и спускате ръцете си надолу. Тогава започвате да се молите на хората, от тях искате помощ. Оти-

фиг. 1

вате при някой богат човек, искате пари на заем. Туряте ръцете си на гърдите и казвате: Честен човек съм, ще върна парите, когато спечеля повече. Така образувате втория триъгълник, с върха надолу. При това положение, не очаквайте парите си. Следователно, като давате пари на някого, гледайте, дали той човек държи ръцете си нагоре, или надолу. Ако ги дър-

жи нагоре, ще върне парите; ако ги държи надолу, няма намерение да ги върща. В това отношение българинът е доста практичен. Като дава пари, или продава нещо, той всякога се вглежда в хората, да разбере, какво носят. Той дели хората на щастливи, с добър полз. Ако в дюкяна ви влезе такъв човек, след него ще дойдат много купувачи. Тоя ден ще дойдат много клиенти, и търговията ще върви добре. Влезе ли в дюкяна ви някой нещастен човек, тоя ден търговията няма да върви добре. Това е наука, която ще се изучава в бъдеще. Кампер, знаменит френолог, се е занимавал и с тоя въпрос. В линиите и чъртите на човешкото лице, той търсел причината за съществуването на щастливи и нещастни хора. Така се създаде Камперовият ъгъл, който е различен по големина. В животните тоя ъгъл е малък, а в хората от 80° — 82° . Само в някои гръцки типове тоя ъгъл достига до 90° .

Като се говори за ромба, спираме вниманието си върху страните му, като граници на разумни сили. Като се говори за триъгълника, спираме вниманието си върху основата му, от която зависи неговата височина. Ако основата на една пирамида е голяма, и пирамидата ще бъде висока. Ако основата на къщата е здрава, и къщата ще бъде здрава. На слаба основа нищо не можеш да съградиш. Човешкото тело е също така основа, върху която се гради. Като започваш една работа, първо погледни челото си, да видиш, какви способности се крият в

него. Можеш ли да станеш музикант или художник, ако основата на челото ти е слаба, или способностите посредствени? Обикновен музикант можеш да станеш, но не и велик музикант и виртуоз. Музиката е способност, а не чувство. Музикалното чувство е проекция на тая способност. Вярата, любовта в човека са чувства, а не способности. Обаче, можеш ли да разглеждаш явленията от техните причини към последствия и от последствия към причини, това е способност.

Френолозите и психолозите изучават чувствата и способностите на човека, търсят техните места и дохождат до ред заключения. Твърденията на френолозите са по-верни и точни от тия на психолозите. Съвременните психолози изучават чувствата на човека, но не знаят, де да ги поставят. Френолозите, обаче, знаят мястото на всяко чувство и способност. Те ги изучават като центрове в човешкия мозък. Психолозите не знаят мястото на волята в човека, а френолозите знаят. Психолозите отчасти знаят мястото на интелигентността в човека, френолозите точно определят това място. Психолозите живеят повече в идеен свят, а френолозите — в реален свят. Някои психолози казват, че от картината на художника ще съдиш за самия художник; френолозите казват, че от художника, от чъртите на лицето му ще съдиш за неговата картина. Чувствата и способностите на човека се проектират върху лицето, черепа и телото му. Като разглеждате човеш-

кото тело отвън, ще видите в него три триъгълника: от главата до раменете е първият триъгълник — с върха нагоре; от раменете до пъпа е вторият триъгълник — с върха надолу; от пъпа до краката е третият триъгълник — пак с върха нагоре. Човешкото тело е резултат, проява на разумни сили. От резултата съдим за разумността на човека. Като гледате лицето на някой човек, виждате, че в него се крият големи възможности, които в тоя живот не може да развие. В бъдеще, ще му се дадат условия за развитие. Днес неговите възможности са само в проекция. И при най-благоприятни условия да го поставят, той ще направи малък прогрес. Той може да мечтае за много неща, да стане учен, богат, силен, но нищо няма да постигне. Срещате един човек, който живее при неблагоприятни условия, но каквото мисли, всичко постига. Той има вътрешни условия и работи усилено за развиване на ума, сърдцето и волята си. В него лесно стават преврати.

Какво се иска от сегашния човек? — Да преобрази главата, гърдите и стомаха си. В религиозния човек и стомахът е съзнателен, и той дава мнението си по различни въпроси. Когато види, как хората разглеждат социалните въпроси, стомахът казва: Хляб трябва за гладните. Тия хора ще умрат от глад. Трябва да се погрижите за тях. После дробовете казват мнението си: Повече въздух е нужен на тия хора. Ако ги лишите от въздух, те ще

умрат. И стомахът е прав, но какво ще стане с хляба, който е влязъл вече в стомаха, ако няма въздух в дробовете? Най-после и главата дава мнението си: Прави са моите колеги — стомахът и дробовете, но какво ще стане с човека, ако няма глава, т. е. динамо, което произвежда светлина и я изпраща по цялото тело? Днес един професор говори за хляба, друг говори за въздуха, а трети — за светлината. И тримата са прави, и тримата имат основание да говорят върху тия въпроси. Хората, като слушат техните расъждения, казват, че това са отвлечени въпроси, които те не разбират. — Защо не ги разбират? — Защото се отнасят до висок, умствен свят. Когато човек се натъкне на високи умствени въпроси, казва, че не ги разбира.

Какво казват ония, които изучават планетите? Като изучават Венера, те казват, че не я разбират, понеже е забулена, обвита в мъгла, не знаят, какво се крие в нея. Луната е открила своя образ, тя позира. Венера е скрила образа си, всичко държи в тайна, не дава възможност да проникнат в нея. Тя дава светлина, но крие лицето си. — Защо Венера крие лицето си от хората? Според мене, и Венера е така открита, както и Луната, но в ума на сегашните учени, астрономи има нещо, което им пречи да проникнат в Венера, да видят нейния образ. Мъгла има в човешките чувства и, понеже Венера е представителка на чувствата, нейната атмосфера се кристализира и става недостъпна за

наблюдателите. За обикновените човешки умове и сърдца, и Слънцето е скрито, забулено, но за адептите, за посветените хора, то е открито, като Луната.

Това са твърдения, които трябва да се докажат. Казвате: Защо са нуждни доказателства? Ние виждаме планетите с телескоп и, както виждаме, така правим своите заключения. Питам: Какво ще кажете за връзките, които се образуват между вас? Срещате единъ човек на улицата, сърдцето ви трепва, харесва ви се той. Разглеждате го, не виждате нещо особено в него. И той прилича на всички обикновени хора. Чудите се, защо ви трепва сърдцето, защо искате да го спрете и да си поговорите с него. Вие чувствувате известно разположение към него, някаква връзка. Като обикнете тоя човек, ще видите в него нещо особено, каквото в другите хора няма.

Един познат ме срещна един ден на улицата и ми каза: Моля ти се, ела с мен вкъщи, да видиш нещо особено. Отидох в дома му и започнахме да говорим по различни въпроси. След малко той доведе детето си, малко момченце, и ми каза: Виж, нали моето дете е гениално. Кажете мнението си. Погледнах детето, погледнах бащата и си помислих: Какво да кажа? В детето има добри заложби, големи възможности, но те ще се проявят в бъдеще, не сега. И след 20 години то няма да бъде гениално. Казах на бащата, че в бъдеще детето ще бъде гений, но трябва да работи, да се развива.

С своята любов към детето, бащата вижда тая гениалност още днес. Аз я виждам в далечното бъдеще. И на вас казвам, че днес не може да станете учени. Колкото и да ви говоря, това ще остане теория. Все едно, че сега ви давам по едно бонбонче, или по един чай, временно да се залъжете. Засега теорията е толкова важна за вас, колкото бонбонът за детето — поне връзка се прави между вас и мене. Като отидеш на гости, дето те приемат добре, казваш: Нахраниха ме тия хора, сладко ядох. Така се създават отношения между тебе и това семейство. Вие ставате приятели и започвате взаимно да се посещавате.

Като ученици, изучавайте линиите на лицето си, на челото, на носа, на брадата, да се познавате. Ако линиите на челото, на носа и на брадата са повече отвесни, отколкото легнали, имате човек с установен характер. Каквот намисли да прави, той го постига. Той не се лакоми за много неща изведнъж. Едно нещо намисли и пристъпва към реализирането му. След това започва друго нещо. Той не се колебае в мислите и чувствата си. Всеки трябва да изучава брадата си, да види, как се проявява волята му. Колкото по-дълга е линията на брадата, толкова по-силна е волята на човека. Обаче, от значение за силата на волята е и челюстите. Ако двете челюсти в човека са издадени навън, както в животните, чувствата в него имат надмощие над мисълта. Такъв човек трябва да работи усилено върху

себе си, за да се приберат челюстите назад. Работете върху брадата си, да се усъвършенствува. Иначе, вие може да имате добри желания, добри мисли, но нищо няма да постигнете. За постигане на добрите мисли и желания е нужна силна и разумна воля. Това се изразява в добре оформената брада.

Мнозина се питат: Защо не мога да реализирам желанията си? — Защото волята ти е слаба, защото брадата ти не е добре оформена. Това не трябва да ви обезсърдчава. Човешкият дух е работил хиляди години и още много има да работи. Това, което предстои на човешкия дух и на човешката душа да работят, е дяло не на един живот, а на много животи. Следователно, не се обезсърдчавайте, че не можете да свършите всичката си работа за един живот. Днес не можете да свършите всичката работа на деня, но една част може да свършите. Всеки ден може да направите нещо и за телото си, и за ума, и за сърдцето си. Всеки ден работете и върху волята си, да я усилвате. Ако волята ви е слаба, кажете си: Утре, като стана от сън, веднага ще отида за вода. Щом се събудиш, не се обленявай. Стани, вземи стомната и иди за вода. — Какво ще кажат хората за нас? — В дадения случай мнението на хората не е важно. Ако се съобразявате с тяхното мнение, ще поставите едно препятствие пред волята си и, брадата ви, вместо да се оформява, започва да се деформира. Работете върху волята си, да оформите

брадата си. Яви ли се една трапчинка на брадата ви, това показва, че волята ви се усилва. Не е достатъчно само един път да донесете вода — много пъти ще носите. Не само вода ще носите, и други неща ще правите. Станеш ли сутрин от сън, проветри леглото си и го направи. Не очаквай на други, те да го направят. Сам ще правиш леглото си, сам ще си услужваш в всичко.

Друг метод за усилване на волята и оформяване на брадата е молитвата. — Не зная, как да се моля. — Знаеш, не знаеш, ще се молиш. — Какво да искам от Господа? — Ще се молиш, и без да исках нещо. Като се молиш десетина години наред, ще се оформят и челото, и брадата, и устните. Това ще се отрази не само върху волята, но и върху ума ти. Умственият и сърдечният ти живот ще се подобрят. — За кого да се моля? — За себе си. Молитвата не е за Господа, но за самия тебе. Като се молиш, ти придобиваш нещо, а не Господ. Ще се молиш в тайно, никой да не те вижда. Защо учи детето? — За да оформи брадата си. Днес изучава едни предмети, утре изучава други и по тоя начин въздействува върху ума и волята си. Достатъчно е да видите брадата на някой човек, за да разберете, учил ли е добре като дете, какви бележки е получавал и как е свършил училището. Всичко е написано на човешката брада. Който знае да чете, може да каже, какъв е бил човек, как е живял и какво е постигнал.

Често идат при мене външни хора, да ме питат, ще бъдат ли щастливи, ако се оженят. Казвам: Ако жената или мъжът, за когото се жените, има добре оформена брада, ще бъдете щастливи. За добрия живот е от значение добре оформената брада. Казвате, че вашият възлюбен има отличен ум и отлично сърдце. Добре е, че има отличен ум и сърдце, но ако брадата му не е оформена, животът ви няма да бъде добър. Тоя мъж или жена са обикновени хора. С такива хора не може да се живее добре. Попаднете ли между хора, на които брадите не са добре оформени, ще почувствувате известно неразположение. Без да искате, вие се влияете от силите, които действуват в тях. Сега на вас казвам: Работете върху брадата си. Ако не можете да направите нещо за нейното оформяване, да изработите една малка трапчинка, нищо не сте постигнали. Ако напишете цели томове върху брадата и лицето, а не измените нито една линия на лицето и на брадата си, вашите томове и теории нищо не струват. Другите хора могат да се ползват от тях, но вие нищо няма да постигнете.

Сега, като говоря за работата, която ви предстои, вие се обезсърдчавате. Не се обезсърдчавайте, но работете върху своето чело, своя нос, своята уста и брада, да ги оформите. Някои от вас имат възможност да развият носа и челото си, да придобият по-голяма интелигентност. Днес носът и челото им са в проекция — работа се иска от тях. Трябва да

дойде някой отвън, да ги бутне малко, за да започнат своята работа. Тръгнат ли веднъж в пътя, никой не може да ги спре.

Същото се отнася и до вас. Вие сте волеви натури, може да работите. Големи възможности се крият в вас, но работа е нужна. Ако сте сприхави, ще приложите волята си, да въздържате гнева си. Връщате се въкъщи, искате веднага да обядвате, но жена ви не е сготвила още. Вие се разгневите и започвате да викате. Философски трябва да гледате на нещата. Усмихни се и кажи: Днес ми е писано да чакам, да приложа търпението си. Ще ям, когато обядът бъде готов. Така ще възпита волята си. Проявиш ли гнева си, ти туряш петно на брадата си и, вместо да я оформиш, ти съдействуваш за деформирането ѝ. После, трябва да работиш усилено върху себе си, да дойдеш до първото положение. — Може ли при мъчнотията, в които живеем, да подобрим брадата си? — Мъчнотията, именно, са условия за работа. Оня, на когото брадата е добре оформена, има постоянство. Той е човек с широко сърдце, с широки идеи. Самата брада, обаче, не трябва да бъде много широка. Широка брада показва, че човек е попаднал в гъстата материя. Между брадата, носа и челото има известно отношение. Ако лицето е правоъгълно, човек е голям материалист. Той може да бъде интелигентен, но материалист. Той се интересува от реалния свят, който се подава на опит. Дойде ли до някой отвлечен въпрос, не се ин-

тересува. Лицето на интелигентния е конусообразно, но не много заострено. Ако лицето е много тесен конус, човек придобива някои лоши чърти в характера си. Брадата предава красота на лицето.

Природата е работила хиляди години върху човека и, след като създала челото, очите, веждите, ушите, носа, най-после завършила своето творение с брадата. Без брада лицето е незавършена картина. Като знаете това, хващайте от време навреме брадата си и казвайте: Господи, помогни ми да оформя брадата си. — Нямам ли брада? — Имаш, но брадата ти е в проекция, не е дошла още до онова Божествено състояние, в което трябва да бъде. Брадата представя материалния свят. Тя е антена, която свързва човека с Божествения свят. Без брада, т. е. без антена, човек не може да се свърже с Божествения свят. Той прилича на човек, който няма кредит. Отива при един, при втори банкер да иска пари, но никой не му дава. Когато брадата на човека е оформена, дето отиде, всички му дават пари на заем, колкото иска. Вратата на всички банкери е отворена за него. Следователно, когато искате пари на заем, погледнете брадата си, да видите, какво е писано на нея. На брадата на всеки човек е писано, да му се дадат, или да не му се дадат пари. Има разумни същества, които са свързани с вашата брада. Те следят, дали плащате дълговете си, или не. Ако заминете на другия свят, без да сте платили дълговете си, те пла-

щат за вас, но след това ви заставят да платите всичко, каквото им дължите.

Питам: Опитвали ли сте, какво значи задължение срещу разумните същества? Ако не платите доброволно, насила ще ви заставят и пак ще платите. Те не дохождат сами, но пращат слугите си, на тях да платите. Тъкмо сте заспали дълбок, спокоен сън, те започват да се изреждат един след друг, да ви заставят да платите дълга си. Докато не се изплатите, няма да ви оставят спокоен. Това наричат хората съвест. Когато вътрешният глас те измъчва и заставя да изправиш погрешките си и да платиш задълженията си, това е твоята будна съвест, която никога не спи.

Като наблюдавам брадите ви, виждам, че някои от вас сте работили в миналото, оформили сте брадите си. Други едва сега започват да работят върху брадата си. Ще работите върху челото, носа, брадата си, да има какво да занесете в невидимия свят, като връзка с разумните същества. Най-добрият слуга на разумността е окоето, на интелигентността е носът, на волята е вкусът. Който няма вкус и не може да усеща нещата, той няма воля. Първо зрението и обонянието дават мнението си за нещата, после иде вкусът, а най-последно — слухът. Той е старецът, който последен дава мнението си. Каквото той каже, всички му се подчиняват. Капиталът на човека е под негов контрол. Дойдеш ли до основния капитал на човека, ще се допиташ до слуха. Зрението има

пред вид капитала в обръщение. Обонянието работи с прихода на капитала, който е в обръщение. Вкусът изчислява, колко и какви приходи има човек. Зрението, обонянието и вкусът определят вътрешните процеси в човешкия живот. Като знаете това, работете с ума, с сърдцето и с волята си, за да развие основния капитал, който Бог е вложил в вас, да го увеличите и да придобиете големи приходи.

Това, което ви говоря сега, е отвличена материя. Като ме слушате, казвате: Не знаем, какво да правим сега. Как да се справим с мъчнотиите си? Незнанието не разрешава въпросите на сегашния ви живот. Ако само говорите за мъчнотиите си, без да работите, бедността си остава бедност, неволята си остава неволя, болестта си остава болест, невежеството си остава невежество. И като ви давам ново обяснение на нещата, ако не разбирате, ще си останете такъв, какъвто сте се родили. Ако си сприхав и не работиш върху себе си, пак сприхав ще си останеш. Нещата не се дават даром — ще учиш и ще работиш. Даром се дават само условията, а ти ще работиш и ще учиш, да постигнеш нещо. Ако искаш от Бога да ти даде всичко даром, ти ще нарушиш закона на свободата.

Човек трябва да бъде свободен. Ако носиш страданието си съзнателно, ти си свободен. Волята взима участие и при страданието, и при радостта. Който няма воля, не може да се освободи от страданието. Колкото и да мисли, мисълта не може да го освободи от

страданието. — Аз обичам Господа. — Колкото и да Го обичаш, страданието няма да те напусне. Бог може да те освободи от страданието, но, ако го махне преди да си разбрал смъсъта му, с това се нарушава законът на свободата. Никой не може да застави Господа да лиши човека от неговата свобода. Щом имаш воля, и в дъното на ада да влезеш, сам можеш да се освободиш. — Не съм свободен. — Не говори така! Всеки човек е свободен, но условията му могат да бъдат благоприятни, или неблагоприятни. Ако не работите върху себе си, да подобрите условията, и Бог няма да ви помага. Като работи и прави упражнения, човек може да подобри условията си. Ето, аз ви давам различни упражнения, но някой казва: До мене ли дойде ред, да правя упражнения, да клякам, да ставам, да скачам. Голям, възрастен човак съм, не мога да правя упражнения. — Ако не можеш да скачаш и да се навеждаш, ще ти дам други упражнения, но ще знаещ, че не може без тях. Чрез упражнения всичко се постига. Като се упражняваш, ти можеш да станеш и философ, и светия. Голяма сила се крие в упражненията. Има упражнения, без които не може да успееш. Например, ако не побутнеш брадата си няколко пъти на ден, нищо не можеш да постигнеш. Чрез упражненията човек развива търпението си. Изкуство е да правиш упражнения, без да се отегиши. Можеш ли да дойдеш до това положение, в тебе става преврат, придобиваш нещо ново.

Сега вие правите гимнастическите упражнения, но бързате, нямате търпение. Какво ще правите, ако страдате от ревматизъм? Ако нямате търпение, не може да се лекувате. Ще кажете на ревматизъма да си отиде, защото вие сте господар на положението. Колкото и да му заповядвате да ви напусне, той не слуша. Той се подчинява само на търпеливия и свободния човек. Казваш: Детинщина е да правя упражнения. — Не е детска работа това, но ти трябва да знаещ, как да се упражняваш. Ще се упражняваш по различни начини. Като бъркаш в яденето, ще гребнеш и ще поднесеш лъжицата до устата — това е упражнение. Чушиш хляба с ръцете си, туряш една хапка след друга в устата си — и това е упражнение. Много упражнения ще направиш през деня, но и вечер, като си легнеш, ще се обръщаш на една и на друга страна в леглото — пак се упражняваш.

Каквито и да са упражненията, всички имат обща, крайна цел — да се развива Божествената воля в човека. Като отиваш на работа, не бързай. Тръгни бавно, полека и постепенно ускорявай хода си. Така по-добре ще свършиш работата си, отколкото ако тръгнеш бързо. Знае се, че видните педагози, художници и музиканти са били хора на търпението. Какво прави майката? Едва заплаче детето, и тя отива при люлката му, да види, защо плаче. Колко пъти през нощта майката отива до леглото на детето си, да го приспи и нахрани. Така тя калява и

възпитава волята си. Не е лесно да станеш майка и баща. Не е лесна работата на майката, която е родила три-четири деца. Като става по няколко пъти през нощта, тя работи, оформява брадата си. Детето е професор, майката — ученичка. То я буди от сън, учи я, как да формира брадата си. Колкото пъти и да я събужда, тя става, целува го по лицето и му благодари, че, покрай него, тя ще развие волята си. От една страна детето възпитава майка си, а от друга — майката възпитава детето. Това не е произволно.

Това е новото, идейно схващане, което осмисля нещата. Случва се, че майката е богата, може да вземе слугиня да гледа детето ѝ, но брадата ѝ ще остане неоформена. Значи, слугинята ще работи за оформяване на брадата си, а майката ще остане с неоформена брада. Това е наука, но не е за прости хора. Това е истина, която сами трябва да проверите. Ако тая истина не разберете, другите никога няма да разберете. Христос казва: „Много неща още има да ви кажа, но сега не можете да носите“. Питате: Какви са тия неща? Представи си, че искаш да обичаш някого. Как ще го обичаш, ако нямаш воля? Как ще го обичаш, ако чувствата ти са непостоянни? Да обичаш някого, това е наука. Така трябва да го обичаш, че той да е доволен от тебе. Ти трябва да го погледнеш така, че той да разбере твоята готовност да му служиш всякога. Види ли твоята искреност към себе си, и той да е готов да

ти отговори с същото. Не е достатъчно само да покажеш на човека, че го обичаш, но и той да оцени и разбере твоята обич. Ако той не може да оцени любовта ти, никаква любов не си проявил към него. Оня, който искрено обича, само в пет минути може да премахне скръбта на тоя, когото обича. Ще хване ръката му, ще я подържи пет минути, и скръбта му ще изчезне. Видиш ли, че някой е скърбен, не му говори, но хвани ръката му, погледни го в очите и кажи: Не се смущавай, ще се оправи работата ти, защото си проекция на Бога. Каквото кажеш с любов, ще стане, защото в дадения случай, ти си авторитет, проява на Божията воля. Хвани ръката на страдащия с благоговение и кажи: Господи, ти си силен и всемогъщ. Ако искаш, можеш да освободиш тоя човек от страданието му.

Някой казва: Аз искам да служа на Бога. — Преди да бъдеш служител, ти трябва да се научиш да виждаш нещата. Как ще служиш на Бога, ако не виждаш най-малкото, което Той прави за тебе? Влизаш в клас с противоречие в себе си. Аз говоря, работя върху умовете и сърдцата ви, но ти не виждаш това. По едно време противоречието ти изчезва. Ти не се запитваш, какво е станало с тебе, че нямаш никакво противоречие. Причината за това се крие в правата мисъл, на която съм ви навел. Правата мисъл разрешава всички противоречия. Тя е бутнала кривата мисъл в тебе, и ти започваш да растеш. Докато разглеждаш въпросите

по механичен начин, ти всякога ще се натъкваш на противоречия.

Мнозина казват: Учителю, ти можеш да направиш всичко. — Мога и не мога. Не мога да работя против свободата на хората. За мене това е невъзможно. Не мога да ви науча на това, което вие не желаете. За да ви предам известно знание, вие трябва да вземете участие в това. Има общи работи, има и специфични работи. Вие трябва да се интересувате от всичко, да бъдете акумулатори, за да събирате Божествената енергия. — Ние сме нервни хора, не можем да възприемем много енергия. — Че сте нервни, това не е лошо. Трябва, обаче, да пазите нервната си система от пропукване. Това е опасно за вас. Иначе, при здрава нервна система може да възприемате Божествена енергия, колкото искате. Ето защо, когато казваш на човека истината, кажи му Божествената истина. Излез от авторитета на Бога, а не от своя авторитет. Само тогава ще бъдеш силен. Православен казва една обидна дума на един евангелист. Последният му отговаря: Благодарни, че съм евангелист. Ако не живея с Евангелието, за тая обидна дума щях да те търколя на земята. Силен е тоя човек, защото се държи за Евангелието. Сега и на вас казвам: Дръжте се за новото учение и бъдете силни да издържате на всичко.

Един ден, когато бях на Рила, край нас минаха двама туристи. Те се спряха, погледнаха към нас и се засмяха. Единият от тях

казва нещо отрицателно по наш адрес. Едва направи няколко крачки, той се спъна в един камък, падна и контузи крака си. Аз си помислих: Не е добре, като вървиш по планината, да допускаш отрицателни мисли в ума си.

Сега на вас казвам: Цяла седмица работете съзнателно върху оформяване на брадата си и усилване на своята воля. — Как ще работим? — Ще се молите на Господа, Той да ви помогне. Тя е една от силите на човешката душа. Волята е външна проява на душата, която има вътрешно отношение към Бога. — Чрез какво се проявява душата? — Чрез съзнанието. Много мога да говоря за душата, но вие сте заети. Някои от вас са чиновници, бързат за работа. Други са домакини, имат деца, грижи за дома си. Радвам се, че сте чиновници, че сте женени, че имате деца, къщи. Това са условия за развиване на волята. Ще кажете, че това е главоболие, грижа, мъчение. Така е за оня, който не разбира законите; за оня, който ги разбира, това е букварят на живота. И аз съм минал през тоя буквар, но вече не се връщам към него.

Мислите ли, че Учителят, като слезе на земята и се облече в плът, не учи? И Той учи нещо ново, което не е знаел. И Христос, като дойде на земята, научи нещо ново за страданието, което по-рано не знаеше. Казвате: Учителят знае всичко. Не е така. Аз се радвам, че човек всякога има какво да учи. Радвам се, когато се ограничавам и слизам долу;

радвам се, когато съм свободен и се качвам горе. И вие ще слизате долу и ще се качвате горе. Като слизам и се качвам, аз изучавам хората, разбирам нуждите им и всякога мога да помагам. Дойде някой при мене, виждам, че е гладен. Веднага го нахраня, и той си отива доволен. Дойде друг някой със скъсани обувки, но крайно честолюбив. Как да му помогна, без да засегна честолюбието му? Той събува обувките си, влиза по чорапи в стаята ми. Тогава скривам скъсаните му обувки и му давам нови. Той ги приема и благодари, не пита, де са скъсаните обувки.

Добре е понякога човек да скрива нуждите си, да не знаят хората. Добре е понякога да знаят нуждите му. Изкуство е, като знаеш нуждите на човека и искаш да му помогнеш, да не нарушаваш свободата му. Пазете правилото: Помагай, без да нарушаваш свободата на човека.

Т. м.

2. Лекция от Учителя, държана на
30 март, 1932 г. София. — Изгрев.

Входни врати.

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Еклисиаст.

В какво се крие силата на знанието? Ако жената знае да пере вълната, да я влачи, а не знае да я преде, каква сила има нейното знание? Значи, силата на знанието е в преденето и тъкането на вълната, т. е. в преденето и тъкането на мислите. Докато мисълта не се изпреде и изтъче на плат, човешкият организъм не може да бъде здрав и силен. Това се отнася, както до материалната, така и до духовната мисъл на човека. Всяка мисъл — духовна или материална, съдържа известно количество материя в себе си. Желанията и чувствата са също материални, но по-плътни от мисълта. Обаче, материята на мислите, чувствата и желанията се различава от физическата материя по това, че не се разлага. Тя прониква всичко. Тогава, ако разбирате любовта като принцип, вие бихте разполагали с нея, като мощна сила, навсякъде в живота си. Който носи любовта в себе си, той ще разполага с всички блага: златото само ще дойде при него; кравата сама ще дойде при него да я издои; крушата сама ще му дава плодовете си, и то през цялата година; знанието само ще му се открие. Всеки чо-

век е написана книга, която може да се чете. И от небето се интересуват от тая книга. Всеки иска да я прочете, да види, какво е написано в нея. Само оня, който ви обича, може да чете вашата книга. За него вие сте отворена книга. Ако не ви обича, нищо не може да прочете — вие сте затворена книга.

Какво е написал Бог в книгата на човека? — Велики работи, които трябва да се изучават. Там е написано духовното знание, което отваря пътя на човека за всички духовни светове. Като изучава духовния свят, човек се свързва и с Божественния. Казвате, че знанието може да се предава. Така е, знанието на миналото и настоящето може да се предава, но знанието на бъдещето трябва да се изучава. С други думи казано: Знанието под вас — на миналото и настоящето, сте го прочели вече в книгите, но сте го забравили; обаче, знанието над вас, т. е. знанието на бъдещето сега трябва да се изучава. Вие сте чели книгата на рибата, но сте забравили, какво нещо е рибата; чели сте книгата на птицата, но сте забравили, какво нещо е птицата. От това знание са останали само понятията риба, птица. Казвате: Рибата плува в водата и е покрита с люспи; птицата хвърчи в въздуха, има крила, а телото ѝ е покрито с пера. Обаче, какво са в същност рибата и птицата, не знаете. И човек хвърчи в въздуха, но не е птица. Той има ум, който го улеснява в живота.

Какво ще пишете върху темата: „Отличителните чърти на птицата“? Върху тая тема лесно се пише, защото това е знанието на земята. Това знание служи като помагало, като предметно учение. Понеже всички сте минали през знанието на земята, кажете ми, какво представят числата от 1 — 10. Единицата, от гледището на геометрията, представя точка, отношение. Тя е сила, която се проявява. Точката е границата на правата линия. Двойката представя права линия — отношение между две разумни същества. Двойката е граница на плоскостта. Тройката е начало на плоскостта в движение. Като се движи, плоскостта образува телото. Като дойдем до четворката, имаме отворения квадрат. Числата от 1 — 4 са Питагоровите числа, понеже Питагор е работил най-много с тях. Първо трябва да разбирате законите на точката, т. е. на единицата, за да разбирате и останалите числа. Когато искаш да ограничиш правата линия, или един принцип, който работи по правите линии, трябва да разбираш свойствата на точката. Тогава ще дойдеш до тройката — начало на плоскостта и до четворката — край на плоскостта. Петорката е посоката, в която се образува кубът. При петорката и шесторката дохождаме до нашия свят — образуването на телата.

Като говорим за значението на числата, имаме пред вид висшето знание, за което се изискват специални дарби и способности. Всяка умствена способност започва от един център—

начало на нейната дейност. Всяка мисъл се проектира по права линия. Ако не следвате правата линия, вие не разбирате нейните свойства. Правата линия е свят на известни мисли и идеи, на известни постъпки. Ще кажете, че това знание е отвлечено. Кои работи не са отвлечени? Всички работи са отвлечени. Например, понятието красота е отвлечено. В какво се заключава красотата на човека? Кое е красивото в него? Казвате, че на някого очите са красиви, на друг носът е красив, на трети устата е красива. Кое прави очите красиви? Кое прави носа или устата красиви?

Да се върнем към точката. За да се прояви, точката трябва да мине през духовния свят, да се движи, да има особени трептения. В какво направление се движи точката? На този въпрос не може да се отговори. Точката има обективен и субективен свят, т. е. външно и вътрешно движение. Обикновено точката се движи по права линия, което показва, че при движението си тя образува правата линия. При това, точката се движи в две посоки: в посоката на плюса и в посоката на минуса. Така тя се поляризира. За да се поляризира, точката трябва да бъде разумна. Значи, само разумните същества могат да се поляризират. Поляризирането не подразбира раздвояване. То означава два полюса, които съществуват и в съзнанието: плюс и минус. Точката не заема никакво пространство, но същевременно владее пространството. Извън пространството тя не

може да се проектира. И въздухът, привидно, не заема пространство, но той се проектира в пространството. Следователно, точката е условие, чрез което се проявяват и правата линия, и плоскостта, и телото. Значи, точката се проявява и в едноизмерния, и в двуизмерния, и в триизмерния свят, в който ние живеем.

Човечеството едва сега започва съзнателно да живее в триизмерния свят. Това се вижда от желанието на хората да хвърчат високо, да правят различни хвърчила, самолети и аероплани. Сегашните хора говорят за слизване на голяма дълбочина и изкачване на голяма височина, но какво в същност представят дълбочината и височината, не знаят. Без това знание, дълбочината и височината са несъществени неща. Казват за някого, че има дълбока, висока и широка мисъл. Как се изявява тая мисъл? Какво предава тя на човека? Следователно, като говорим за дълбочина и височина в пространството, имаме пред вид дълбоките и високи човешки мисли и чувства, чрез които, като форми, се изявява съзнанието. И Божият Дух е недостъпен за нас без понятията време и пространство. Казват някои, че време и пространство не съществуват. Как щяхме да мислим, ако нямаше време и пространство? Щом има време и пространство, ние мислим. Мислете право, за да се домогнете до реалността на нещата.

Какво е реалност? Всяко нещо, което се отрича, е реалност. Всяко нещо, което се твърди,

е реалност. Нещата, които се отричат, са минуси в живота. Тия, които се твърдят, са плюсове. Тая е разликата между едните и другите. Като отричаш и твърдиш нещо, това е процес на унищожаване. С други думи, плюс и минус взаимно се унищожават. Закон е: Ако два пъти твърдиш нещо, а един път го отричаш, имаш плюс. Ако два пъти отричаш нещо, пак имаш плюс. Така е в алгебрата. Като умножаваш две отрицателни числа, получаваш плюс. Ако един път отричаш и един път потвърждаваш нещо, имаш минус. Значи, плюс на минус, или минус на плюс при умножаването дават минус. Това прилича на оня петел, който ровил в бунището и намерил, вместо зрънца, скъпоценен камък. Като видял, че лъснало нещо, той си казал: Отде се намери тоя камък! Да беше поне едно житно зрънце. Ритнал скъпоценния камък и напуснал бунището. Ако петелът знаеше, как да употреби скъпоценния камък, с него щеше да изхрани не само себе си, но цялото свое племе.

Казвам: Всяка идея представя един скъпоценен камък. Ако не знаете качествата и цената на тоя камък, вашата идея нищо не струва. Казвате: Бог е Любов. Въпреки това, не се ползвате от тая любов. — Защо? — Не знаете, как да постъпвате с Бога, да Го заставите да прояви любовта си към вас. С постъпките си, човек може да застави Бога да го обикне, може да Го застави да се отдалечи от него. Сам на себе си човек може да си причини добро,

може и да си напакости — от него зависи. В това отношение, човек е майстор — могъщ е той. Като правиш добро, Бог те обича и приближава към себе си. Като правиш зло, Той те отдалечава от себе си. Питате: Кога ни обича Бог? — Когато правите добро. — Как да правим добро? — Това е все едно, да питате, как се преде. Намерете една жена, която знае да преде, и тя ще ви научи, как да правите нишката. Не е голямо изкуство да предеш, но и затова се иска знание.

Сега, целта на моята беседа е да ви науча да мислите по нов начин. Начинът, по който досега сте мислили, води към смъртта. По стария начин на мислене хората умират, бият се и се карат. Старият начин на мислене оплита хората и произвежда смрад. Дето минеш, навсякъде се усеща лошата миризма на обърканите човешки мисли. Днес всички разискват върху правото. Няма защо да се разсъждава по тоя въпрос. Ти трябва да живееш в правото, без да мислиш и разискваш за него. Ти можеш да мислиш за правото толкова, колкото умрелият може да мисли за живота. Ако умрелият мисли за живота си, той ще усети миризмата на гниещето си тело. Това показва, че той е извън физичния живот. И ако търсиш правото по тоя начин, ти приличаш на умрелия човек.

Следователно, извън живота правото не съществува. Приемеш ли, че то съществува извън живота, ти си в процеса на разлага-

нето. В живота правото е пръчицата на капелмайстора. Като вдига и слага пръчицата, той управлява всички музиканти. Значи, правото се изявява в всички процеси на живота: като ходиш, като мислиш, като спиш и ставаш от сън, като ядеш. Имаш право да се движиш, имаш право да мислиш, да чувствуваш и да действуваш; имаш право да отваряш и затваряш очите си; имаш право да ядеш, да спиш, да говориш. Нарушиш ли правото, турят букаи на краката ти, турят те в затвор, и страданията идат едно след друго. Като дойдат страданията, не се питайте защо идат, но знайте, че те идат по причина на нарушаване закона на правото. Основа на правото е правата линия. Всеки процес, който става по закона на правото, има отношение към измътване на яйцето. Докато е в черупката на яйцето, животът не е изявен. Следователно, и правото не е изявено. Хиляди и милиони яйца има в природата, които чакат времето на своето излупване.

Питате: От какво е произлязъл човек? — От яйце. — Кой е снесъл това яйце? — Една голяма кокошка. Бог взел това яйце, турил го под тая кокошка, и след време от яйцето излязъл човек. Ще кажете, че това не е съгласно с теорията за създаването на човека от пръст, нито с научните теории. Това се отнася до разбирането на човека. Важно е да има субстанция, вещество. Бог взел отнякъде субстанция, събрал я на едно място и създал човека. Мястото, дето турил тая субстанция, била яй-

цето. Бог взел това яйце, държал го няколко часа в ръцете си, и от него излязъл човекът. Харесва ли ви тая теория? Ще кажете, че тя не е проверена и научно доказана. Като дойдат до научните теории, хората цепят косъма на две и казват: Тая теория е еретична, не е съгласна с официалните научни факти. Чудно нещо! Да греши човек, не е еретично. Да приемеш, че си произлязъл от яйце, това било еретично. Това е по-приемливо, отколкото факта, че Бог направил човека от пръст и вдъхнал в него живо дихание.

Сега, аз не искам да ви заставям да вярвате, че сте произлезли от яйце. Това сами трябва да проверите и приемете. Яйцето, от което е излязъл човек, има седем черупки. Затова, като се постави на измътване, то минава през седем квачки. Това е за мислене. Мислете по нов начин, без да сравнявате новата мисъл с старата. Старата мисъл не е авторитетна, нито е меродавна. Детските рисунки не могат да бъдат авторитетни и меродавни за разбирането на големия художник. Днес той е авторитет, а някога, в детинството си, е бил ученик. Мислите ли, че вашите детски идеи са били безпогрешни? Мислите ли, че идеите на възрастния и на стария са безпогрешни? Една сестра казва на друга, че е грозна. Тя се обижда и я пита, защо казва, че е грозна. Трябва ли детето да се обижда, че рисунките му са грозни? Естествено е, рисунките на детето да не задоволяват големия художник. Те ще станат кра-

сиви, когато детето придобие възможностите на видния художник. Кои хора са красиви? — Светиите, праведните и добрите хора. Всички останали са грозни, те са в процес на развитие. Добре, че хората са поставени далеч едни от други, да не изглеждат толкова грозни, колкото са в действителност. Благодарение на това, те се търпят. Ако бяха наблизко, не биха се търпели — несъвършен е засега човекът. Грозотата е подобна на слабия и силния огън. Тоя огън разтопява, изгаря и разлага всичко. Грозотата е причина за дисхармонията. Видите ли нещо дисхармонично на човешкото лице, ще знаете, че това се дължи на някаква грозна черта.

Като ви говоря за грозотата, аз не искам да отправям ума ви към резултати на физическия свят. Грозотата е резултат на кривите човешки мисли и чувства, както и на погрешките и престъпленията на хората. Какво мисли сегашният човек? Българинът казва: „Да спи зло под камък!“ Това не е за упрек, но такива са фактите. Някой път искаш да направиш едно добро, но дойде дяволът около тебе, хлопа на една, на друга врата, докато му отвориш и най-после се отказваш от доброто и направиш това, което никога не си мислил. Не ти е приятно, че дяволът те разиграва, но не си господар на себе си. Като дойде, дяволът се качва на гърба ти, туря ти гем и цял ден те възсяда. Вечер те освобождава, и ти се чудиш, как си се оставил да те възсяда.

И тъй, приемете новата мисъл, която може да оправи живота ви. Затова е казано в Евангелието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Кое трябва да познаем? — Вечното, възвишеното, идеалното. Трябва да познаем Бога! Неговата мисъл да бъде обект на нашия живот. Бог да ни бъде образец и от Него да се учим, как да мислим, да чувствуваме и да постъпваме. На земята друг образец, освен Бога, не съществува. Колкото и да обичате един човек, той не може да ви бъде образец. Все ще се натъкнете на нещо неразбрано в неговите постъпки и движения. То ще ви засегне. За да стане образец, човек трябва да е съвършен.

Като ученици на новото учение, вие ще станете съвършени, когато се научите да мислите като Бога. — Кога ще мислим като Бога? — Когато Го възлюбите. Новото учение носи нови методи на мислене, на чувстване и на постъпване. Първо ще възприемете Божиите мисли и ще ги опитате, а после ще обикнете Господа и своя ближия. Знаете ли, колко е мъчно да обикнеш ближния си, който е толкова грозен? Красивия всеки обича, но как ще обикнеш грозния? Питате: Как ще обичаме Господа, Когото не сме видяли? Да обичаме Господа, това значи, да обичаме всичко, което Той е създал. Вие държите в ума си скритата мисъл: Как ще обичаме Господа, Който е допуснал злото и греха в света? Питам: Защо

вие допускате злото и нечистото в себе си? Защо красивата жена се съмнява в мъжа си, когато той говори с друга жена? Има ли нещо лошо в това? Нищо лошо няма, но, въпреки това, жената допуска, някъде дълбоко в ума си, нещо лошо и нечисто.

Аз изнасям тоя факт за оглеждане. Човешката мисъл се е деформирала, изопачила. Всеки трябва да се вгледа в себе си и да си даде отчет, права ли е неговата мисъл, или крива. Няма зло или добро в света, което може да се скрие. И най-малката мисъл дава резултат. Като изучавате резултата на своите мисли, може да им турите различни знаци: плюс минус, минус плюс, плюс плюс, минус минус. Кой резултат е правилен, и кой е неправилен? Знаем, че еднаквите знаци се отблъскват, а различните се привличат. Затова, когато се срещнат двама светии, те не могат да останат на едно място. Единият от тях казва: Аз ще отида на север, а ти на юг. Или, аз ще отида в еди-кое си село, а ти ще отидеш в друго някое. Не можем двамата да работим на едно и също място. — Защо не могат двамата да работят на едно място? — Защото и двамата са станали положителни. Докато нямаха знания, те живееха заедно, молеха се, изучаваха природата. На друго място се срещат двама грешници и заживяват заедно. Те си казват: Хайде, да отидем заедно в близкото село, да откраднем нещо, да подобрим живота си. Щом откраднат няколко овце, те ги разделят помежду си, и всеки си

отива там, отдето е дошъл. И те се отблъскват.

Казвам: Положителните знаци се отблъскват, но създават доброто. И отрицателните знаци се отблъскват, но създават злото. Благодарение на минусите, в живота се създава правото. Благодарение на минусите се явяват проповедниците. Адвокатите защищават престъпниците, а проповедниците поучават грешниците. Минусът има свойството да привлича чуждите овце и да обира парите от чуждите каси. Плюсът има точно обратни свойства. Дето мине, всичко бяга от него: овцете се прибират в кошарите, касите се затварят. Затова се казва, че добрият човек е вътрешно богат. Той е натоварен с възвишени идеи и, дето мине, дава нещо от себе си. Значи, минусът всякога взима, а плюсът всякога дава. Минусът е семето, което взима от почвата; плюсът е почвата, която дава. Плюсът и минусът, събрани заедно, представят сбор от сили, които създават плода. Вие трябва да знаете силата на минуса и силата на плюса.

И тъй, изучавайте минуса и плюса на всяка мисъл, да знаете, какви са благоприятните и неблагоприятните условия, при които тя се развива. Някога човек се чувства силен, а някога — слаб. Силен е, защото мисълта му е силна. Силна мисъл е тая, на която любовта е тил. Тая мисъл никога не отпада. Влезе ли едно отрицателно чувство в сърдцето ви, например, завист, мисълта ви отслабва, а с нея заедно и вие губите силата си. Слушаш някой красно-

речив оратор, и в тебе се явява завист, започваш да се сравняваш с него. За да видиш неестественото положение, в което си изпаднал, погледни се в огледало. Така ще разбереш причината на твоето неразположение. Всяка отрицателна мисъл и чувство внасят неразположение в човека. Когато човек не изпълни това, което трябва, започва да стиска устните си. С това той иска да каже, че още много мисли го вълнуват, но не може да ги реализира. Той живее в голямо изобилие; той има много задължения, които не може да изпълни.

Основната мисъл на лекцията е излупването на яйцето. Това е Божествен процес, който се извършва в всеки човек. Ако този процес става правилно, човек е добре разположен и се развива добре. Същото се отнася до някои духовни процеси в човека. Ако не стават правилно, те причиняват известна депресия в него. Депресии стават в ежедневиия живот на човека. Например, когато детето боледува, майката е под депресия; когато губи, търговецът минава през депресия. През депресия минават ученикът, художникът, музикантът и др. За да се освободите от депресията, трябва да знаете законите, по които тя може да се трансформира.

Започнете с малки опити. Не мислете, че може да измените мисълта на човека изведнъж. Как ще се освободиш от депресията, причинена от въшките, бълхите и дървениците? Ще чистиш къщата си, но това не става изведнъж. Простудил си се, и това причинява депресия.

За да се освободиш от нея, ще изпиеш четири-пет чаши гореща вода, докато се изпотиш. После ще направиш една топла баня, ще се преоблечеш и, като се освободиш от нечистотиите в кръвта, ще ти олекне. Стомахът ти е разстроен — ще вземеш рициново масло. За всяка депресия има специален метод, чрез който можеш да се освободиш. Някой държи реч, удря на масата — това е депресия. Той набива думите в главите на хората, като гвоздеи. Защо ги набива? Те не са говеда, разбират, какво им се говори. Ти изнасяш една истина. Ако слушателите я приемат, добре; ако не я приемат, няма защо да я набиваш в главите им. Кой не е готов да приеме една чиста, възвишена идея? И аз съм готов да приема тая идея; готов съм скъпо да платя за нея. Обаче, никога не бих се съгласил да приема една битпазарска идея. Ако идеята е нова и, при това, собствено произведение, готов съм да я купя. Ваша идея е тая, която сами сте опитали. Ще кажете, че в вас живее идеята на любовта. Ако, наистина, живее в вас идеята на любовта, вие ще можете да лекувате. Любовта е сила, която лекува. Ако искаш да лекуваш някого, но се усъмниш, дали ще го излекуваш, любовта ти е слаба. Майка, която обича децата си, може да се справи и с смъртта. Тя хваща смъртта за косата и я разтърсва. Който има любов, само той може да се справи с смъртта. Досега само веднъж е разтърсена смъртта.

Като говоря за любовта, не казвам, че нямате любов, но любовта ви не е толкова силна, да разтопява елементите, да ги съединява и да образува от тях съединения. Докато любовта действа, човек свободно мисли. Щом изгуби любовта си, той престава да мисли. Силната любов дава големи възможности за човека, а слабата любов — малки възможности. Едно от качествата на любовта е, че може да примирява хората. Когато двама мъже се карат за една жена, това показва, че те нямат понятие за жената. Единият мъж казва: Тая жена е моя. И другият казва същото. Оня, който има законно право върху жената, пита другия мъж, на какво основание си позволява да гледа жена му. Всеки мъж пита своя приятел, кой му позволи да гледа жена му. Това е старата философия на живота. Въпреки това, днес всеки мъж счита, че само той има право да гледа жена си. Това е ревност. Вие още не знаете, какво представлява ревността. Тя е сила, която води човека по възходящ и низходящ път. Когато слезе в низходящия път, ревността става жена. За Бога е казано, че е ревнив. Така казва само оня, който не разбира истинските прояви на живота. Бог е ревнив в доброто, а ние сме ревниви в разбиранията си.

Кое произвежда ревността? — Спирането на човешкото развитие. Там е злото. Имаш един хляб. Понеже обичаш хляба, ти ревниво го пазиш; да не дойде някой човек отвън, да го вземе. Ако дойде куче и се приближи до хляба,

ти взимаш камък и го прогониш. Ревнивият мъж пази жена си, както пази хляба. Аз лесно разрешавам въпроса за хляба. Ще приспя оня, който пази хляба си, ще взема неговия хляб и, вместо един, ще му оставя десет хляба. Като се събуди, той започва да се озърта и се чуди, кой му е оставил десет хляба, а взел единия. При това положение не може да съществува ревност. Друг е въпросът, ако аз бих отрязъл половината от вашия хляб. Тогава ще се сърдите и ще бъдете недоволни. Не е достатъчно само да имате ревност за хляба, но трябва да знаете, как да се запази тоя хляб, и дали е доброкачествен. Реалността произтича от разбиране на вътрешния живот. Онова, което ревнувате и за което мислите, никога не се опетнява. Кой може да докосне душата и да я опетни? Материалните неща се опетняват, но душата — никога. Тя е неуловима. Никой не е зърнал, нито докоснал душата. Човешката душа и човешкият дух са чисти, девствени. Никой не може да открадне човешката душа. Донякъде сърцето се подава на открадане, но душата никога не се краде. Душата и духът са съществените неща. Те представят човека. Казват: Вашата душа. — Имам ли душа, или нямам? — Ти сам си душа, а това, което съзнаваш, е външната проява на душата. Значи, външните прояви на човека са самият човек, а вътрешните прояви са неговата душа.

Това е новото разбиране на нещата, новата мисъл. Ако разбирате така, вие сте в но-

вата мисъл. Ако не разбирате така, вие очаквате да остарееете, да умрете и да отидете на другия свят, отдето отново ще се върнете на земята. Щом разсъждавате така, донякъде сте прави, защото изправянето на телото става само в другия свят. Като не можете да изправите телото си на земята, ще отидете в другия свят, там да го оправят. По-добре е човек да изправи телото си още докато е на земята, защото в другия свят изправянето е мъчно. Като го оправят там, ще го върнат отново на земята и ще му кажат: Повече не греша. Води чист и свет живот.

Какво се изисква сега от вас? — Да създадете вътрешна хармония помежду си. Само така ще се познавате, ще знаете, кой е плюс, и кой минус. Така ще разберете, защо един човек ви е приятен, а друг — неприятен. Оня, който ви е приятен, е плюс; който ви е неприятен, е минус. Правете опити в класа, да видите, как може да сменяте знаците. Има ли някой между вас, които не се обичат? Ако двама не се обичат, нека поставят помежду си един, когото обичат. Ако един не е достатъчен, турете повече, до десет души. Така ще се изменят знаците и ония, които не се обичат, ще започнат да се обичат. Това правило има практическо приложение в живота. Например, ти си момък, не обичаш един човек. Случайно узнаваш, че тоя човек има две красиви дъщери. Как ще ти стане приятен тоя човек? — Като поставиш дъщерите му между тебе и него. Ти

започваш да го гледаш през очите на неговите дъщери и незабелязано изменяш чувствата си към него. Имаш един колега, когото не обичаш. Чуваш, че той е много богат, разполага с милиони. Ти веднага ставаш внимателен към него, защото имаш нужда от пари. Ако някой човек няма нито красиви дъщери, нито пари, а ти не го обичаш, намери в него една добра чърта. Така ще измениш чувствата си към него. В всеки човек има нещо добро, за което можеш да го обичаш. Някога не можеш да търпиш и себе си и казваш: От мене човек няма да стане. Намери една добра чърта в себе си и кажи: Богата е моята душа. Тя е излязла от Бога. Като работя, и от мене ще излезе нещо добро. Кажеш ли си така, в тебе ще се яви един вътрешен импулс за работа, и ти ще измениш състоянието си.

Аз гледам на доброто и на злото по особен начин, не както обикновените хора. Докато гледаш на тия сили като обикновен човек, ти ще се обиждаш от неща, от които не трябва да се обиждаш; ще се обезсърдяваш от неща, от които не трябва да се обезсърдяваш. Човек може да се обезсърдчи, но не от обикновени неща. Вие не познавате истинското обезсърдение. Някой изгубил хиляда лева и се обезсърдчил. Това е смешна работа. Ще се обезсърдчи ли магарето, ако от гърба му снемат част от товара, който носи? Не само че няма да се обезсърдчи, но даже ще се насърдчи. Магарето губи, насърдчава се. Човек губи, обез-

сърдчава се. Значи, когато хората губят, обезсърдчават се; когато животните губят, насърдчават се. С други думи казано: Това, което насърдчава хората, обезсърдчава животните; това, което насърдчава животните, обезсърдчава хората. Това е неразбиране на истината. Като ви дойде някоя болест, оплаквате се. Боли ви крак. Защо ви боли? — За вашата грубост. Докато кракът ви е бил здрав, вие никога не сте били внимателни към него, никога не сте го милвали; считали сте, че той е длъжен непрекъснато да работи. Щом те заболи кракът, спри се на едно място, дай му почивка. Докато си почива, милвай го, разговаряй се с него. Кажу ми: Извини ме за моята невнимателност. Сгреших към тебе, но ще изправа погрешката си. Само така ще се примириш с него, и той ще оздравее.

Казвате: Нямам ли право да се отнасям с телото си и с отделните си органи, както искам? — Имаш право, свободен си, но и те имат право да се оплакват. След това ти ще носиш последствията. Ще те теглят под отговорност. Няма да те викат в окръжния съд, нито в апелативния, но направо в касационния съд — при Бога. Там е последната инстанция; там ще отговаряш.

Някога от очите ти излиза особена светлина, като на котка. Ти си изгубил оная мекота, която е присъща на човешките очи. Потърси причината за това аномално състояние на очите си. Ще видиш, че причината се крие в някое чуждо желание, на което ти си дал

място в себе си. Допуснеш ли едно чуждо, нечисто желание в себе си, ще допуснеш още много. Тия желания ще предадат она неестествен блясък на очите, който ще се отрази болезнено на целия организъм. Всичко чуждо, неестествено в човека, произвежда реакция в организма, от която той заболява. Това е едно от обясненията на болестите.

Много начини има, чрез които човек може да сменя състоянията си, както и да се освобождава от болести. Ако си неразположен, не търси някой слаб, сух като тебе, но намери някой твой приятел, пълничък, като месечина, и го хвани за двете ръце. Понеже той те обича, ще ти предаде част от енергията си, от своето добро разположение. Така ще стане обмяна между вас. — Кой ще търси специален човек да се обменя с него? — Ако не търсиш, беден и гладен ще ходиш. Енергиите, които идат от Бога, се предават чрез хората. Те са центрове, през които енергиите на разумната природа протичат по права линия. Следователно, като заболееш, или си неразположен, потърси човек, който те обича; храни го за двете ръце, погледни го в очите и му благодари за енергията, която си получил от него. Някога можеш да хванеш двете ръце на човека, а някога само лявата, или само дясната ръка. Хората се ръкуват с дясната ръка. И това е добре. Има нещо, което харесвам в българските хора. На хората се хващат обикновено здрави моми и момци. При това, всеки

гледа да се хване при оня или оная, която обича. Затова казвам: До болен човек не се хващай. Здравият предава енергия, а болният взима. Има хора, в които играчите кръстосват ръцете си. И това е добро.

Едно време в окултните школи учениците са играли. И вие, за да не се карате, трябва да играете. Видите ли, че някога атмосферата се съгъстява, хванете се на хоро, да смените енергиите си. Обменяйте се, но без користолобиви желания. Бъдете чисти в желанията си, ако искате да си помагате. Има и друг начин на обмяна. Ако си неразположен, иди в гората и започни да обикаляш дърветата. Обиколи едно дърво и подскочи; обиколи второ, трето дърво и подскачай около тях. Като обиколиш 20-30 дървета, състоянието ти ще се измени. Ако не искаш да правиш това, иди в планината, дето има изворчета. Наведи се, изчисти тия изворчета и продължи пътя си. Като минаваш от едно изворче на друго, състоянието ти ще се смени. Болезненото състояние, което се е създало в тебе, ще изчезне. Отрицателните сили в тебе ще се превърнат на положителни, ти ще се почувствуващ ободрен и ще се върнеш у дома си, готов за работа.

Сега вие се нуждаете от новата мисъл, която ще ви обогати. Вие се събирате заедно, но всички сте обеднели. Говорите за чистота, за чист живот, като нещо вън от вас. Говорите и за любовта, и за светостта, но пак като за неща вън от вас. Ако чистотата, лю-

бовта и светостта са вътре в вас, вие щяхте да се чувствувате богати. Днес всеки се стреми към любовта. Тук погледне, там погледне, навсякъде търси любовта. Всеки си свива раменете. — Защо? — Не намира тоя, когото търси. Някой си кърши ръцете, огъва се натук-натам. — Защо? — Пари няма. Сегашните хора са крайно обеднели. Състоянията, през които те сега минават, не струват нищо. Те са подобни на старите, извехтели дрехи. Съберете старите си драхи и ги занесете на бит пазар, там да се продават. Аз едва ли бих дал един грош за състоянията на сегашните хора. Толкова малко струват те. Аз говоря за обикновените състояния на хората, при които всичките им стремежи към Божественото, към великото, ще ги доведат до разочарование. В Божествения свят няма разочарования. Там на всеки ще дадеш това, което трябва; и от всеки ще вземеш онова, което трябва. Ако искаш само да взимаш, без да даваш, ти си на крив път. Оня, който живее в Божествения закон, дава и си заминава. Влезеш ли в Божествения свят, ще вадиш пари от джоба си и ще даваш. Ако даваш, без да очакваш нещо, веднага ще ти извадят от най-хубавия плат и ще те оставят сам да си избереш.

И тъй, откажете се от вашите стари идеи. Че си учил цели десет години, това нищо не значи. Че нищо не си научил, това е твоя работа, няма защо да даваш сметка на другите. Че си се молил няколко години наред, това е

пак твоя работа. Молитвата е непрерывен процес. Молитва, която се прекъсва, не е истинска. Ще се молиш и като спиш, и като ставаш от сън; ще се молиш и като работиш, и като почиваш. Целият ти живот трябва да бъде молитва. Тя е закон на любовта. Какво правиш ти? Дойде ти една отрицателна мисъл, казваш: Добър е Господ, ще ме освободи. Дойде ти една мъчнотия, казваш: Добър е Господ. Прави сте, добър е Господ, но и вие трябва да работите. Това не е новото учение. Новото учение изисква от човека труд, работа. Ще работиш първо ти, да дадеш пример и на окръжаващите. Сега аз говоря и на млади, и на стари. Младостта и старостта са две минали състояния. Обаче, вие трябва да станете като малките деца, за които Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Следователно, ако не влезете в Царството Божие като малки, разумни деца, вие не можете да придобиете истинско знание.

Да се върнем пак към квадрата. Всеки знае да дели квадрата. Той се дели с помощта на диагоналите. — Колко триъгълника се образуват? — Четири. Значи, всяка страна на квадрата е основа на триъгълник. Квадратът представя една реалност. Ако вървите по хипотенузата на триъгълниците, т. е. по диагоналите в квадрата, ще дойдете до едно отрицателно число; ако вървите по страните на квадрата, ще дойдете до положително число. Значи, страните на квадрата са положителни числа. Изле-

зете ли въвн от квадрата, вие попадате в неблагоприятни условия. Духовните сили, затворени в квадрата, са отрицателни. Външният живот на човека не е нищо друго, освен живот в квадрата. Тази е причината, дето всички хора се намират в военно положение. Казват за някого, че е кротък човек. Отвън няма кротки хора. Опитайте се само да боднете едно малко същество — мравка, пчела, тя веднага ще ви ужили. Материята в човека е положителна. Ето защо, когато се докосвате до човека, или до някое живо същество, трябва да знаете, как да разтворите неговата форма, за да използвате правилно неговите положителни и отрицателни енергии. Това знаят и химиците. Когато работят с елементите, те ги пипат внимателно. Иначе, могат да се натъкнат на такива експлозии, които костват живота им. Химикът търси начин да разложи квадрата, т. е. да намери вътрешните сили на елементите и да ги използва разумно. Не постигне ли това, той ще се натъкне на експлозия, която ще му отнеме живота.

Същият закон се отнася и до хората. Когато те са невнимателни помежду си, когато отношенията им в материалния свят са неправилни, Царството Божие не може да дойде на земята. Искате да живеете братски. При тия условия братският и сестринският живот е немислим. Истинският живот е възможен, само когато се намери изходният път от квадрата. Точката е вратата, през която може да влезете в друг свят. Правата линия е вратата, през

която може да влезете в друг свят. Квадратът, т. е. плоскостта е вратата, през която може да влезете в друг свят. Кубът е врата, през която се влиза в друг свят. Следователно, ако не можеш да минеш през вратата на точката, ще минеш през вратата на правата линия; ако не можеш да минеш през тая врата, ще минеш през вратата на квадрата; ако не можеш да минеш през вратата на плоскостта, ще минеш през вратата на куба.

И тъй, точката, правата линия, плоскостта и телото са входни врати за друг свят. Те са отворени врати, през които можеш да влезеш. Не можеш да разбереш нито тоя свят, нито оня, ако не минеш през тия врати. Те са граници между двата свята. Тъй щото, когато се говори в геометрията за точката, за правата линия, за плоскостта и за телото, ние ги разглеждаме като врати за влизане в реалността. Силите, които се съдържат в тях, трябва да се разкрият и използват разумно. Ако не може да влизате през тия врати, вие ще се карате, ще се биете, няма да се разбирате. Намерите ли начин за влизане през вратите на точката, на правата линия, на плоскостта и на телото, вие ще живеете в братство помежду си. Това значи идване на Царството Божие на земята.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

*

3. Лекция от Учителя, държана на 6 април, 1932 г. София. — Изгрев.

Закон на вярата и любовта

Размишление.

Тема за следния път: „Отличителните черти на омразата и любовта.“

Често се говори за значението на числата. Под „число“ разбираме отношение и връзка. Отношение и връзка между какво? Казваме: Отношение между души, връзка между души. В човешката душа и в човешкия дух има скрити прояви, които трябва да се изявят, проявят или материализират. За това са нуждни простор и форма. Отношение или връзка съществува най-малко между две същества. Сам човек не може да има отношение. Следователно, като говорим за единицата, имаме пред вид Битието. Като говорим за единицата, разбираме един камък, едно дърво, един кристал, една птица, един човек, един ангел, един Бог. Всички останали числа са части от единицата, т. е. единицата, разделена на по-малки части, в възходящ и низходящ ред. Дойдете ли до нулата, не е важно да знаете, какво представя единицата. Въпреки това, вие искате да знаете, какво нещо е единицата, т. е. Бог. Искате да знаете, каква форма има Той. Това не е важно. Знайте, че Бог се проявява в всяка форма: в камъка,

в дървото, в слънцето, в звездите, в човека, в ангела — в малките и в големите форми. Да видите Бога, това зависи от вашето съзнание.

Съзнанието на сегашните хора е будно за обикновените работи, но не и за необикновените. За какво мисли мравката? За обикновени работи. Колкото и да е учена, мравката не може да мисли за нищо по-високо от това, което се отнася до нейния живот. Тя не може да мисли за човека. Тя няма представа за него. Даже пчелата, която има по-висока култура от тая на мравката, никога не мисли за човека. Културата на пчелата е затворена в един кошер, дето се поддържа абсолютна чистота. Тяхната култура не допуска никакви болници. Ако една пчела се разболее, веднага я изнасят навън, там да умре и след време отново да се прероди. Пчелите живеят в колективно съзнание.

Какво може да се каже за съзнанието на сегашните хора? Те живеят с криви, погрешни възгледи за нещата, даже и за себе си. Например, някога те се подценяват, някога надценяват. Трябва да изправите мнението си за себе си. Знайте, обаче, че колкото и да сте повдигнати, или достоеноещи, ако Бог не обърне внимание на вас, нищо не сте, нито сяхте да съществувате. Една от погрешките ви е тая, че нямате отношение към Бога. Колко пъти Той ви е помагал и помага! Той мине покрай вас, потупа ви по гърба, погали ви по главата, но вие сте заети, ядете, не му обръщате внимание. И вие, като паяка, сте хванали една муха и смучете

кръвта ѝ. Господ казва: Добре е това, косто правиш — храниш се, но помни, че, както ти смучеш кръвта на мухата, така ще смучат и твоята кръв. Каквото правиш на другите, същото ще правят и на тебе. Ти се оплакваш, че те ядат. — Не е лошо това. Привилегия е да те ядат, но трябва да знаеш, кой те яде. Ако те яде някой, който стои по-високо от тебе, добре, но да не те яде такъв, който стои по-долу от тебе.

И тъй, не питайте, какъв е Бог. Не се влияйте от възгледите на другите хора. Нека всеки си мисли за Бога, както иска. Техните възгледи да ви служат само като допълнение, но вие сами трябва да имате ясно, определено, вътрешно разбиране за Бога. Всеки да си каже: Понеже живея, моят живот иде от Бога. Понеже мисля, чувствавам и действувам, моята мисъл, моите чувства и действия идат от Бога. Понеже се движа, и движението ми иде от Бога. В Божествения свят няма начало и край на нещата. Ако виждаме някакво начало и край, това са привидни положения.

Да допуснем, че имаме един съзнателен център, който иска да се прояви. Ако тоя център е семе, първо ще поникне, ще пусне листа и клончета и най-последно ще цъфне. Така то изпраща своя аромат на няколко километра в пространството, с което кани гости на угощение. Пчелите, бръмбарите, пеперудите получават покана; обличат парадните си дрехи и тръгват на угощението. Те се събират от различни

краища и от различни направления, в вид на лъчи, и пристигат към дадения център. Енергиите, които излизат от центъра, са положителни. Ако срещнат някакво противодействие, те се пречупват, изменят своята посока. Когато човек възприема известни енергии, трябва да стане отрицателен. Ако е вярващ, пак трябва да е отрицателен, защото вярата е възприемателна сила. Който иска да възприеме нещо от Бога, трябва да има вяра в Него, т. е. да бъде отрицателен. Докато не станеш отрицателен, ти нищо не можеш да възприемеш. Вярата отваря човешката душа. Казвам: Искаш ли да възприемеш нещо, ти трябва да се отвориш като цвят, да дадеш на светлината да проникне в тебе. Само така ще дойде Божието благословение при тебе. — Молих се, затова дойде. — Ще се молиш, защото молитвата е необходима, но няма да мислиш, че с молитвата си призовал Божието благословение. Ти си длъжен да се молиш. Ако не се молиш, ще умреш. Можеш ли да кажеш, че като си направил 20 вдишки, трябва да ти се плати? Ти си длъжен да дишаш. Някой казва: Толкова години минаха, как се моля на Бога, и Той нищо не ми е дал. — Не говориш истината. Не се позволява на окултния ученик да говори така. Ти имаш лице, очи, нос, уста; имаш мозък и сърдце, т. е. главна нервна система и симпатична нервна система; можеш да мислиш, да чувствуваш и да действуваш. Трябва ли след всичко това да кажеш, че Бог не ти е дал нищо? Мнозина

— напреднали и обикновени, мислят, че Бог нищо не им е дал, но всички са на крив път. Това са изкушения, които минават през ума на всички хора. Ще кажете, че дяволът ви изкушава. Какво в същност е дяволът?

Един млад момък се отчаял от живота, не искал да живее. Седи и мисли, защо Бог го е създал. Това е изкушение. Друг беден момък няма дрехи да се облече. Върви по улиците, среща добре облечени хора и се чуди, защо той няма дрехи. Това е изкушение. Някой момък следва в университета, но, като види една красива мома, напуска университета и тръгва след нея — следи я, да види, с кого се среща. И това е изкушение. Дяволът е хванал здраво тия момци и не ги пуца. Момата не знае нищо за тоя момък, а той не може да учи, все за нея мисли. Професорът преподава, а той мисли за момата. Като дойде време да държи изпит, пропада. Той е недоволен от себе си и си казва: Отде се намери тая мома, че обърка ума ми? Ако не беше тя, нямаше да пропадна на изпита. Момата не е виновна. Тя е добра, благочестива мома, отива да прави благодения, а той върви подир нея. Това е съчетание на факти, на които момъкът се е натъкнал, без да иска. Момъкът трябваше да си каже: Красива е тая мома, понеже е учена. Добра и послушна е била, обичала е майка си и баща си. Аз не съм учен като нея, затова трябва да уча и да не се отклонявам от своя път. Наистина, красивите

хора са учени. Принципно е така. Дали и вие сте съгласни с мене, това е друг въпрос.

Какво представя красотата? — Тя дава живот, осмисля нещата и никога не се губи. Красота, която се явява и губи, не е истинска. Тя е рефлексия, сянка на нещо. Красотата е качество на човешката душа. Когато душата се проявява, човек става красив. Красивият има особени чърти на лицето, особен израз на очите. Като погледне някого, той прониква до дълбочината на душата му, без да го смущава. Той знае, че в него живее Духът. В неговия поглед се крие любов. Затова се казва, че можеш да познаеш човека, само ако го обичаш. Външно, колкото и да гледаш човека, не можеш да го познаеш. Да мислиш, че външно ще познаеш човека, това значи, да го познаваш по резултатите, по миналото му. В същност, невъзможно е да познаеш човека по резултатите.

Някой казва: Аз не съм добър човек. — Не говори така. Доброто живее в всеки човек като сила, която подкрепва неговата свобода. Злото е сила, която ограничава човешката свобода. В тоя смисъл, човек трябва постоянно да проявява доброто, като основа на своя живот. Човек е добър дотолкова, доколкото проявява и възприема доброто в себе си. Ако доброто участва в всичко, което говориш и правиш, ти постоянно се освобождаваш. Това, което ограничава ума, сърдцето и волята на човека, е зло. Що се отнася до душата, злото не може да я ограничи, но може да ѝ причини

страдания. Като знае своята разрушителна сила, злото само пази да не прояви всичката си сила. Някой казва, че злото е всаден грях в човека. По право, грехът е резултат на злото. Някои смесват греха с злото. Те са две различни неща. Грехът е резултат на злото, а злото е разумна сила, която разрушава и ограничава. И то има свое предназначение. Някога злото е било сила на ограничение, но днес, според работата, която извършва, минава за отрицателна сила. Като знаете това, не се занимавайте с злото, не мислете за него. Казвате за някого, че е лош, зъл човек. — Това е резултат. Злото е разумна сила. Ако попаднеш под негово влияние, ще изгубиш свободата си и няма да се проявиш правилно. Ако попаднеш под влияние на доброто, ще запазиш свободата и здравето си. Бъди добър и външно, и вътрешно, за да разбереш сам, че вървиш по пътя на доброто. Бог привлича добрите хора към себе си. Който проявява доброто, лесно изпълнява своите задължения. Ако прояви злото, той се отказва от задълженията си. Когато греши, човек предизвиква любовта на Бога към себе си; когато прави добро, той предизвиква свободата. Любовта иде да ни спаси. Тя е майката, която иде да спаси сина си, който не върви в правия път. Тоя син причинява страдания на майката, но, въпреки това, тя го спасява.

Мнозина се питат: Като следват толкова години тоя път, какво особено са научили. — Ако не бяхте учили, нищо нямаше да знаете.

— Какво съм придобил, като съм се подвизавал цели 20 години? — Ако през това време беше търгувал и печелеше пари, какво особено щеше да придобиеш? Ако знаеш, на какво разстояние се намират Венера и Сатурн от земята, какво ще придобиеш? Сегашното знание е относително. След хиляда години това разстояние ще се измени. Какво си знаел тогава? Колко ще струва твоето знание? В природата всичко се изменя. Сегашните хора правят изчисленията си по един начин. В бъдеще ще правят изчисленията си по друг начин. Днес някой учен работи върху известна задача две-три години. В бъдеще тая задача ще се реши за пет минути. — Как ще стане това? — Ще зависи от бързината на мисълта. Ако отидеш на Слънцето с бърз трен, ще стигнеш за 250 години. Ако се движиш с бързината на светлината, ще стигнеш за осем минути. Сегашният начин на пътуване е бавен. Дето минеш, ще имаш възможност да се спиращ, да разглеждаш нещата и да ги изучаваш.

На фиг. 1 има две сили, които действуват в противоположна посока. Те образуват хипербола, в която силата, действаща отвътре, е по-голяма от външните сили и препятствия. Затова движението им е възходещо.

фиг. 1. Такова е положението на младия. Вие сте дете, растете нагоре. Силата ви е по-голяма от външното противодействие. Ставате 20 годишен, още растете. Като

станете на 30 — 40 години, растенето спира. Дойдете ли до 50 — 60 години, силата ви намалява вече, гръбнакът ви не издържа на външните препятствия и постепенно започва да се прегъва. Ако вътрешната ви сила не се намаляваше, вие трябваше да бъдете прав, без никакво огъване на гръбнака.

Същият закон се отнася и до мисълта. До едно време тя расте, държи възходеща посока, докато най-после започва да се пригърбва. Казвате: Вечните закони не могат да се разрешат. — Не е нужно да ги разрешите. Вие трябва да мислите правилно. Никъде не е казано, че трябва да разрешите тайните на Слънцето, но душата ви трябва да има отношение към светлината и да я изучавате. Бог има отношение към нас и ни изучава. — Какво е Бог? — Това е една от великите тайни, която не може да се разреши. Когато я разрешиш, ти ще станеш едно с Бога. — Искам да зная всичко. — Когато научиш всичко, ти ще изчезнеш. Изчезването не е наука. Сега трябва да имаш вяра. — Какво е вярата? — Тя е отрицателна сила, чрез която възприемаш благото, което ти се дава. Затова трябва да отвориш ума, сърдцето и душата си, за да възприемаш. Без вяра в Бога любовта не се проявява. Казано е: „Бог е Любов“. Следователно, когато Бог проявява любовта си към нас, ние ще проявяваме вярата си към Него. Когато ние проявяваме любовта си към Бога, Той проявява вярата си към нас. Другояче казано: Когато ние проявяваме

любов към Бога, Той проявява мъдростта си към нас и ни изучава. Той е тих и спокоен, наблюдава ни, какво правим, и всяко нещо преценява правилно, според законите на мъдростта. Което е право, одобрява; кривото туря настрана. Най-после казва: Спи рече!

Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Оня, Който ме е изпратил“. Как познавате, дали вършите волята на Бога? Това се познава в малките работи. Ако искате нещо малко от Бога, и Той ви послуша, вие вършите Неговата воля. — Не ме слуша Бог. — Как ще те слуша, като Му говориш на неразбран език. Говори на разбран език, да те слуша.

Казвате: Голямо е злото в света. Отговарям: И доброто е голямо. Злото и доброто са две сестри: едната е грозна, а другата — красива. Няма по-грозно същество от злото; няма по-красиво същество от доброто. Видиш ли някога злото, повече няма да желаш да го срещнеш. Видиш ли доброто, всякога ще искаш да го виждаш. Злото е грозотата в човека. Една млада, но грозна туркиня се оженила за един богат турчин. Според турския обичай, тя могла да вдига булото от лицето си само пред мъжа си и пред роднините му и го запитала: Пред кого мога да се откривам? — Пред когото искаш, само не пред мене.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате окултните науки. Някой се оплаква, че нямал знания, не могъл да чете по

ръката. Това е лесна работа. Ще прочетеш няколко съчинения по хиромантия и ще научиш нещо. Важно е интуицията да имаш. Тя помага при окултните науки. Виждаш една река, знаеш, колко е широка, не знаеш дълбочината ѝ. Взимаш един камък, хвърляш го и определяш дълбочината на реката. Интуицията е камъчето, което хвърляш. Тя помага при разрешаване на трудните задачи. Човешкото сърдце е река, на която първо трябва да знаеш дълбочината, а после широчината. Линията на сърдцето в човека има дълбочина и широчина, които трябва да се изучават. Тая линия върви в обратна посока на умствената. Линията на живота определя границата на любовта, върху която е построен Божественият свят. Казваш, че Бог не съществува. Докато имаш палец, Бог съществува за тебе. Отрежат ли ти палеца, Бог престава да съществува. Значи, палецът е Божественото в човека. Той трябва постоянно да се движи. Заболееш ли, движи палеца си.

Ще ви дам едно упражнение за палеца. Докато не получите резултат от упражнението, не говорете на външните хора за него. — Защо? — Понеже между вашето и тяхното съзнание няма хармония, вие ще се натъкнете на мочурлива почва, от която мъчно се излиза. Търговец си, работите не ти вървят. Седни на един стол и започни упражнението. Изнеси дясната си ръка напред с дланта надолу и допирай последователно палеца си до всичките пръсти на ръката: до малкия, до безименния, до сред-

ния, до показалеца. След това обърни същата ръка с дланта нагоре и направи същото упражнение. После направи двете упражнения с лявата ръка, първо с дланта надолу, после с дланта нагоре. Като свършиш упражнението, ще почувствуващ едно просветление в ума си и ще намериш начин, как да оправиш работите си. Ако не си разположен, направи същото упражнение. Скръбен си, направи упражнението. Палецът, като представител на любовта, ще предаде нещо от себе си на другите пръсти. Това ще помогне на мозъка и на слънчевия възел, и те ще почнат да работят.

Някой човек стои прав, свива раменете си и мълчи. Закъсал е нещо, работите му не вървят добре. Друг скръстил ръцете си отпред. — Защо? — Обеднял, не знае, какво да прави. Някой туря ръцете си отзад — загазил някъде. Турците държат ръцете си в това положение. Друг върви, маха ръцете си напред-назад, наляво-надясно. И това не е правилно. Като ходите, дръжте ръцете и краката си успоредно. Не спазвате ли това положение, няма да имате резултат, и работите ви няма да се нареждат добре. Ръцете и краката трябва да знаят, че имат господар, който ги управлява. Правилното движение на ръцете и на краката регулира мозъчната нервна система.

Мнозина седат на едно място и мислят за чудеса, за велики работи. Благодарете, че не сте готови още за чудеса. Ще дойде ден, когато ще правите чудеса, но още не е време.

Не се заблуждавайте в желанията си. Ако е за чудеса, съвременната техника не е далеч от тях. Трябва да имате правилно, философско разбиране за нещата. Правй чудеса с себе си. Обезверил си се нещо. Намери причината за това и си помогни. Ето едно чудо. Искаш да станеш в четири часа сутринта, да свършиш някаква работа, но се успиш. Какво трябва да направиш? Щом искаш да станеш рано, хвани палеца на лявата ръка с палеца и показалеца на дясната си ръка и кажи: Искам да стана утре в четири часа сутринта. Направи същото и с дясната ръка: хвани палеца на дясната ръка с палеца и показалеца на лявата и кажи същите думи. По този начин ти се свързваш с силите на разумния свят и ги викаш за свидетели. Зад палеца съществат от разумния свят, с които ти се свързваш. Той е антена. Ти отваряш телефона и започваш да говориш. Пръстите са антени, чрез които човек се съобщава с духовния свят. — Ще успее ли? — Ако не се съмняваш, ще успееш. — Защо се съмнявам? — Защото имаш тъмнина в ума.

Тъмнината показва, че нямаш отношение към нещата: или вратата ти е отслабнала, или любовта ти не се проявява. Дето има тъмнина, там става вкисване. Ако вратата ти е пасивна, а духът активен, работите се нареждат добре. Ако всичко в тебе се неутрализира, както се получават солите в химията, всяко растение престава. Тогава казваш: Нищо не ме интересува вече. Ако си цигулар, захвър-

ляш цигулката настрана. Не я захвърляй, вземи я и започни да свириш, да изучаваш всеки тон, всяко движение на лъка. Аз правя това всеки ден, поне по 5—10 минути. — Какво особено си постигнал? — Много нещо постигнах. Аз не се стремя да стана философ, светия, или ангел — отдавна съм такъв. Някой иска сега да стане светия. Той е светия, но не вярва в това. Пръв ти трябва да съзнаеш, че Бог те е създал добър и си такъв. Ако очакваш хората да те признаят за добър, твоята работа е пропаднала. Сам ще намериш доброто в ума и в сърцето си и ще го проявиш. Ако е останало нещо отрицателно в тебе, ще го филтрираш. — Не разбирам някои работи. — Какво искаш да разбереш? В дадения случай ще разбереш само закона на вярата и закона на любовта — нищо друго не ти трябва. Вярата ще те кредитира. Доколкото имаш вяра в даден човек, дотолкова той ще те кредитира. Доколкото можеш да направиш нещо за него, дотолкова ще те обича той. Доколкото ти си проявил любовта си към него, дотолкова и той ще прояви своята любов към тебе. Любовта носи придобивките. Както работата определя придобивките, така и любовта. Според мене, работата и любовта са едно и също нещо. Вярата е очаквателно състояние. Имаш вяра и очакваш да дойде Божието благословение. Щом дойде благословието, ти взимаш мотиката, четката или перото и отиваш на работа. Това са все почетни длъжности.

Един ден виждам един брат, носи вода с буре. Като ме видя, спря се и ми каза: Закъсах, Учителю. — Някога си закъсвал, но сега, като носиш вода, оправяш работите си. Мисли, че бурето е пълно с злато. Да занесеш тая вода на ожъднели хора, това струва милиарди. Всички ще ти благодарят. Така ще си създадеш правилна връзка с тях. Човек трябва да носи вода, сам да си купува хляб, да не се стеснява. Водата представя живота, а хлябът — Словото Божие. Цял ден ти разнасяш Словото между хората. Едни Го приемат, други не Го приемат. Ти се връщаш обезсърден, недоволен, че не приемат хляба ти. Кажват, че хлябът ти не струвал. — Щом не струва, направи по-хубав хляб, да ги удовлетвориш.

Един евангелист разказваше, че, след като проповядвал с години на хората, малцина са приели Словото. Повечето се отнасяли с недоверие към него. Много естествено, не се интересуват хората от неговите проповеди. Друг е въпросът, ако им говори за забогатяване. Нека се опита да им каже, де има заровено злато в земята, да види, колко души ще го последват. За златото всеки се интересува, а за Словото Божие — малцина.

Питам: Какво по-голямо богатство търсите от това, да подобрите живота си. Всеки човек може да стане малджия. Достатъчно е да вземе пръчицата и да тръгне с нея. Щом има любов към златото, той ще познае, де е заровено то, както кучето намира заека по сле-

дите му. Щом намериш следите на златото, ще го вземеш и ще скриеш пръчицата си. Казвате: Да копаеш златото от земята, това не е Божествено. — Да даваш пари под лихва, Божествено ли е? Да взимаш повече, а да даваш по-малко, Божествено ли е? Божествено е да даваш повече, а да взимаш по-малко. Същият закон се отнася и до знанието. Ще даваш повече, ще взимаш по-малко. — Защо? — Като взимаш по-малко, ще го обработваш добре. Взимаш ли много знания, ще ги трупаш, без да ги асимилираш. Чрез знанието ти запазваш светлите и красивите си мисли и чувства.

Една млада сестра разказваше, как се справяла с изкушенията. Като срещала някой лош човек, тя си казвала: И в тоя човек живее Бог. Добър е той. Права е сестрата. По естество човек е добър, по прояви може да бъде лош. — Кога проявява лошото? — Когато му се отнеме нещо ценно. Вземи любимото дете на майката, и тя ще се озвери. Вземи парите на търговеца, и той ще се озвери. Кажете обидна дума на някого, и той ще се озвери. Върни детето на майката, за да се отвори сърдцето ѝ. Върни парите на търговеца, за да го успокоиш. Кажете една добра дума на обидения, за да го разположиш.

Сега вие искате да знаете, обича ли ви Бог, или не. Ако досега не сте разбрали това, вие сте за съжаление. Бог ви обича и доказал е, че ви обича. Сега вие трябва да Го обичате и да докажете това. Вие мислите, че обичате Бога,

и очаквате Той да ви възнагради за вашата любов. Това е криво разбиране. Ваша задача е — и млади, и стари, да служите на Бога. Той ви е дал свобода, която трябва да проявите в служене на Бога. Как ще служиш на Бога? — С любов. Кажете: Господи, благослови всички, които вършат Твоята воля. Изпълни сърдцата им с любовта Си. Някой иска да убеди ближния си, че Бог съществува. Той отдавна знае това, няма защо да го убеждаваш. Она, на когото проповядваш, е пробуден вече, той отдавна те очаква. Ученикът трябва да очаква учителя си. Той има вътрешен стремеж за разумна работа.

Сега вие се оплаквате, че сте остарели и побелели. Аз мога в една нощ да почерня кожата ви, но с условие да посветите целия си живот в служене на Бога. Каквото ви каже Той, да го изпълните. Аз мога бедните да направя богати, но при същото условие — цял живот да служат на Бога. Да служиш на Господа, това е най-великото в живота. Като не разбирате това, вие мислите само за себе си, мислите, че ви липсва нещо. Нищо не ви липсва. Вие страдате от изобилие. Не е лошо изобилието, но трябва да се използва разумно. Не са лоши философските разбирания на миналото, но днес има нещо ново, което трябва да се приложи. Животът на миналото е бил добър, но сегашното време носи нови разбирания, нови методи.

Станете ли сутрин от сън, благодарете на Бога. Дали сте разположени, или не, не е важно. Всякога благодарете на Бога. Така ще се яви светлина в ума ви и ще почнете да мислите и да чувствувате право. Така ще се насърдчите да следвате правия път. Насърдченията и обезсърдченията си имат своята добра страна. Трябва да се обезсърдиш, за да получиш нещо от Господа. Трябва да се насърдиш, за да се прояви любовта чрез тебе.

В живота има стари неща, отживяли времето си, и нови, за които човешките умове още не са готови. Когато Давид се би с Голиата, Саул му даде всички нови, модерни оръжия, с тях да се сражава. Обаче, Давид хвърли копието и меча настрана и взе пражката си. Той каза на Саула: Тия неща не са за мене. С пражката си той победи Голиата. Ти може да си богат, да имаш къща и имоти — това е модерно съоръжение. Ти хвърляш настрана богатството, отказваш се от къщата и, като последен бедняк, излизаш с пражката си и убиваш Голиата. Ако си беден и силен, като видиш, че разбойник напада богат човек, ще го повалиш на земята. Ако си само беден, ще му кажеш: Обери тоя богаташ, вземи богатството му. Бедния не обирай. И аз съм беден, от тебе очаквам да ме нахраниш. Доволен съм, че срещнах такъв човек на пътя си. Казвате: Ако разбойникът нападне и нас? — Не се безпокойте, той знае, кого да напада и обира. Ако си слаб и беден, ще потушаш разбойника по гърба и

ще му кажеш: Такъв човек търся — да обира богатите и да дава на бедните.

Казвам: Стремете се към вътрешно богатство, което или сам си придобил, или си го получил наследство. За да бъдеш вътрешно богат, трябва да имаш известен капитал. Без тоя капитал не може да се говори за богатство. Външното богатство се определя от количеството злато, което човек има в кръвта си. Ако не е така, всички хора щяха да бъдат богати. Много американски милионери станаха просеци. — Защо? — Нямаха това количество злато в кръвта си, което да отговаря на външното богатство. Оня, който има злато в кръвта си, никога не може да изгуби богатството си и да обеднее.

Какво представя златото в човешката кръв? Как се изразява то във човека? — Като добротата и благородство. Значи, доброто и благородството са вложени в човека като капитал, който трябва да се обработва. Следователно, ако доброто не е вложено в човека, той никога не може да стане добър. Затова казвам: Прояви доброто! — Като стана добър, ще го проявя. — Така не се говори. Доброто е в тебе, и ти трябва да го обработиш и проявиш. Изявявайте доброто. Изявявайте и любовта. Коя е причината, че към някои хора проявявате любов, а към други не проявявате? — Тяхната отрицателна сила. Когато тая сила в човека е голяма, любовта ви не може да се прояви към него. За да прояви доброто в себе си в пълнота, човек

трябва да стои над обикновените хора, да не му влияят. Има лоши хора, по-силни от вас и, като попаднете в тяхната среда, започвате да се влияете от тях. Тяхната мисъл е по-силна от вашата, и вие започвате да се съмнявате и колебаете — вярата ви отслабва. Дойде ли такъв човек при вас, той започва да говори против Бога, да отрича съществуването Му. Той отрича Господа, защото в миналото бил философ и се опълчвал против идолите. Той забравил, че идолите съществували някога и, като дошъл на земята, проповядвал на хората, че Бог не съществува. Идолите са изчезнали от няколко хиляди години, но идолопоклонството няма нищо общо с идеята за Бога. Старите египтяни са обожавали аписа. Това е остатък от миналите времена, когато хората са обожавали всички същества. Те са вярвали, че Бог живее в всяко живо същество. Впоследствие, когато изгубили идеята за Бога, в тях останало само обожаването на животните, главно на ония, на които гледали като на свещени.

Старите египтяни са обожавали и крокодила. Следователно, хората, които отричат Бога, искат да кажат, че не признават тоя Бог, в когото старите египтяни вярвали. Днес трябва да си създадете правилно разбиране за Бога, да знаете, че Той се проявява чрез човешките мисли, чувства и постъпки. Когато повярва в истинския Бог, човек е готов да се откаже от всичко временно на земята: от богатството си, от положението си. И цар да е, той е го-

тов да заеме най-низкото положение. Ако искате да станете силни, услужвайте си един на друг. Силният да служи на слабия, както майката служи на своето дете.

Като ученици, работете за усилване на волята си. Движете пръстите си, особено палеца. Като дойде една добра мисъл в ума ви, не я отлагайте. Ако искате да усилите волята си, веднага приложете мисълта. С усилване на волята, вие ще усилите и телото си. Всички органи ще започнат да работят добре. Палецът е Божественото начало в човека. Като движих палеца си, ще си казваш: Има Бог! — Загазих много. — Не съм загазил. Дойде ли една отрицателна мисъл в ума ти, свий ръката си на юмрук, постави палеца отгоре и кажи: Има Бог!

Ще правите различни упражнения за усилване на волята, без да говорите на хората за това, което вършите. Намислил си да дадеш хиляда лева на някого в името на Господа. Дай и нищо не говори. Като дадеш, можеш да говориш. Обаче, преди да си направил доброто, не говори за него. Не дръж палците си скрити между другите пръсти. Ако ги криеш, волята ти ще отслабне. Отслабването на волята е условие за заболяване. Болестите са необходими за каляване на волята. Следователно, каквато болест и да имаш, хвани болното място и кажи: Ще служа на Господа. Радвай се, че кракът ти се свива и разпуца. Определено е, какъв трябва да бъде въгълът на огъването на ръцете и на краката. Ще кажете, че това са дреб-

ни работи, с които не трябва да се занимавате.
— Ако не се занимавате с дребните работи, с
великите никога няма да се занимавате.

Т. м.

*

4. Лекция от Учителя, държана на
13 април, 1932 г. София. — Изгрев.

Динамика на живота

Размишление.

Ще ви дам за размишление през цялата седмица 19 стих, първа глава от Евангелието на Лука. А отговори ангелът и рече му: „Аз съм Гавраил, който предстоя пред Бога; и про воден съм да ти говоря и да ти благовестя това.“ Благовестуването става по разни начини. Докато се занимават с външната страна на живота, хората имат частично разбиране за него. Например, мнозина се занимават с външната страна на яденето: как е сготвено, има ли достатъчно масло, има ли черен или червен пипер, магданоз и други приправки. Като опитат яденето, казват: Вкусно, хубаво е това ядене. Значи, всичко е до вкуса на яденето. Ако ядете само за удоволствие, да опитате вкуса на яденето, вие не сте разбрали вътрешния смисъл на храненето. Обаче, животът, в всички свои прояви, има динамична страна.

Днес хората се занимават главно с външната страна на живота. Като се говори, те спират вниманието си до изразната, външната страна на словото. Всеки иска да говори хубаво, да бъде красноречив. Това се отнася до външната страна на говора, т. е. до вкуса. Едно ядене може да няма много приправки, да няма

много масло и пипер, но, като ядеш от него, да се чувствуваш по-здрав. Според мене, това е динамичната страна на яденето. Значи, всяко нещо има своя външна, осезаема страна, и своя скрита, невидима, динамична страна. И музиката има външна и вътрешна, т. е. динамична страна. Например, всички пеете и свирите, но повече външно. Вие пеете и мислите, какво ще кажат хората за вас. Това е външна страна на пеенето, вкусът на пеенето. Като пеете или свирите, вие трябва да произвеждате динамични сили. Добър музикант или певец е оня, който произвежда динамични сили в себе си или в окръжаващите. Всеки тон трябва да съдържа динамична сила.

Много хора се посветили на музиката, като средство за прехрана. И това не е лошо, но желая всички хора да станат истински музиканти, да дойдат до вътрешната страна на живота, до динамиката на живота. Готвачът може да задоволи вкуса на своите клиенти, но, ако чрез яденето не събуди в тях динамични сили, той не е истински готвач. Слушате един виртуоз, възхищавате се от техниката, от изпълнението му, но душата ви не се затрогва. Това е външната страна на музиката. Той не събужда динамичните сили в слушателя. Това не е динамична музика. Истински музикант е оня, който преобразява хората, прави ги добри. Музиката може да настроява външно хората, а може и да ги преобразява вътрешно, да проявят доброто в себе си. Следователно, като слушате някой музикант,

не се спирайте само на външната страна на неговото свирене, но вижте, какво събужда той в вас. От всеки пръст на музиканта трябва да излиза енергия, която да се предава на слушателите. Не предава ли енергия, колкото и да са меки или силни тоновете, които излизат от пръстите му, това свирене е външно, лишено от динамика. Същото се отнася и до говора. Има мек и силен, слаб и енергичен говор. В последния действуват динамични сили.

Сега аз искам да обърна вниманието ви на динамичната страна на живота. Всичко, което виждате отвън, това е външната страна на живота. Срещам един човек, добре облечен — с нови дрехи, нови обувки, добре пригладен, с хубава вратовръзка, с златен часовник. Поглеждам към тоя човек и се питам: Какво му придават новите дрехи? — Нищо особено. И с нови, и със стари дрехи, той си е все същият. Един ден дрехите ще овехтеят, обувките ще се скъсат, и той си остава същият Иван или Драган. Същото може да се каже за богатството и за знанието. Днес си богат, но след време изгубваш богатството си. Какво си придобил от богатството? — Нищо особено. Днес си учен, но един ден изгубиш учеността си. Какво си придобил? — Нищо особено. Богатство и знание, които се придобиват и губят, са външни, не са истински, не са динамични. Ти се разговаряш с хората, разсъждаваш, имаш добра обхода, и всички те хвалят, възхищават се от тебе. Това е дипломация, външна страна на

живота; това не е динамика. Какво си придобил от тая дипломация? — Нищо. Външната страна на живота е живот на формите, от които постепенно отиваме към съдържанието. Каква е формата, видът и качеството на шишето, това не е важно за вас; важно е съдържанието в него. Ако шишето е кристално, прозрачно, водата нищо не придобива. В каквото шише и да се налее, тя си остава, една и съща. Важно е шишето да бъде чисто за да бъде и водата чиста. Ако турите няколко бучки захар в един килограм вода, казвате, че водата е станала сладка. Не е сладка, но е подсладена. Да мислиш, че водата става сладка от захарта, това е външно разбиране. Казваме, че слънцето изгрява и залязва. В същност, слънцето нито изгрява, нито залязва. Външно само изглежда, че изгрява и залязва.

Някой се обезсърдил, изгубил смисъла на живота. Защо се обезсърдчаваш? — Защото нямаш динамика в себе си. Дойдеш ли до положение, да се спъваш от най-малките работи, ти си изгубил динамиката в своя живот. Ти се обличаш с нови, хубави дрехи и мислиш, че ще те посрещнат добре. Не са дрехите, които препоръчват човека. След време дрехите овехтяват. Какво ще кажеш тогава? Мислиш ли, че заради тях ще те изпъдят от небето? Нито за новите дрехи ще те посрещнат на небето, нито за старите ще те изпъдят. Цената на човека не е в дрехите. Който отива при Бога, отива без дрехи, гол, както е дошъл на земята. Ко-

гато и вие отивате при Господа, трябва да се явите с дрехата си, която Той ви е направил. Казвате, че ви е срам да се явите гол. Защо се срамувате? — Защото дрехата на вашата голота не е оная, която Бог ви е дал първоначално. Срамът, който днес имате, е дрехата на греха, с която сега сте облечени. Тая дреха е затворнически халат, затова хората се срамуват от нея. Ако трябва да излезеш с тоя халат, ти ще търсиш друга дреха, за да не те познаят хората.

Мнозина мислят, че са дошли до края на знанието, че са постигнали всичко. — Нищо не са постигнали. Те отсега нататък трябва да учат. Например, виждате, какво внимание обръщат на оня, който изучава цигулка. Добрите учители—музиканти съзнават значението на музиката в живота и обръщат внимание на учениците си върху държането на лъка, върху държането на цигулката при позициите. Има специален начин за държането на лъка. Има музиканти-виртуози, които, при всяка позиция, произвеждат тонове с специфична сила: седем позиции — седем различни динамични сили. Една и съща песен изсвирена в различни позиции, съдържа различни динамични сили. Простият човек, който не разбира и недвижда нещата, ще каже, че една и съща песен се свири; оня, който схваща тънкостите на нещата, ще каже, че песента е същата, но силите, които се крият в нея, при различните позиции, са различни. От един бял цвят до друг има разлика, макар че

цветът е бял. Същото се отнася и до знанието. Едно е знанието, но то се предава и възприема по различен начин. Това зависи от степента на човешкото съзнание. Тъй щото, когато се говори за наука, ние имаме пред вид степента на човешкото съзнание.

Сега мога да ви напиша една динамична песен без думи, без ноти, която ще се изсвири само от оня, който е завършил с обикновената музика, т. е. с музиката на техниката. Динамичната песен представя сложна стъпена линия. По нея може да се свири като по ноти. Който не разбира обикновената музика, динамичната съсем няма да разбере. В обикновената музика са турени такива линии, които я опростяват; така тя става леснодостъпна за разбиране и изучаване.

Какъв трябва да бъде музикантът? Кое е отличителното му качество? — Музикалността. Среца ли един истински музикант, без да говори той ще познае, че е музикант. Музика изтича от него: от неговите мисли, чувства, действия; от неговия ум, сърдце и воля. Той мълчи, а музиката изтича от него, както водата от крана. Същото се отнася до истинския художник и до добрия човек. Срещнеш един художник, нищо не ти говори за художество, но познаваш, че е художник. Той постоянно рисува в себе си. И от добрия човек постоянно изтичат енергии на доброто. Това наричам динамика на живота. От съзнанието на тия хора изтичат такива енергии, каквито и те сами не подозират.

Като говоря за динамичния живот, разбирам вътрешния живот в човека, който наричам Божествен живот. Той тече в всички хора и се стреми да изправи техния външен живот. Сегашните хора се чувствуват нещастни, недоволни от жинота. Това е външната, т. е. човешката страна на живота. Страхът, съмнението, подозрението, това е човешката страна на живота; болестите, скъперничеството, гордостта и шеславието са също човешката страна на живота. Гневиш се, и това не е лошо, но гневи се музикално, както музикантът се гневи и удря с лъка си. Ще кажете, че удрянето с лъка има за цел да изрази динамичните знакове. Това е израз на музиката, но не и динамика. Някой говори пред слушатели, подчъртава известни думи, туря по-силно ударение на речките. Казват, че това е динамика на речта. Това е забиване на гвоздеи в умовете на хората, но не и динамика.

Някой казва: Ако съм талантлив, чудеса ще направя. Той не знае още, какво представя талантливият. Едва сега хората изучават, какво представя обикновеният човек, талантливият, гениалният и светиият. Като изучите това, животът ви ще придобие друг смисъл. Питате: Какво можем да направим ние? — Много нещо може да направите. Бог, Който е създал света, се нуждае от хора, които могат да изнесат динамично това, което Той е направил. Вие искате да създадете нещо ново. Казано е в Писанието: „Няма нищо ново под Слънцето.“ Това значи,

че всичко, към което се стремите, е създадено вече, то съществува. От вас се иска да изнесете създаденото по нов, динамичен начин. Например, музиката е създадена вече, няма защо хората да я създават. Идете в невидимия свят, да видите, какво нещо е музика. Истинският музикант ще разбере и приложи тая музика, но обикновеният ще слуша и ще се върне на земята такъв, какъвто е отишъл. — Какво трябва да правим сега? — Да живеете без обезсърчаване, без подозрение и съмнение, да изразите динамиката на живота.

Казвам: Отрицателните неща спъват проявите на великия живот. Те спъват развитието на дарбите и способностите. — Как да се справим с греха и с отрицателните сили в себе си? — Като се повдигнете над тях. Щом се натъкнете на някакъв грях в себе си, кажете си: Толкова време съм го търпял, още малко ще го търпя. Познавам го вече и лесно ще се справя с него. — Измъчи ме тоя грях. — Много естествено, живо същество е той. Може ли мъртвото да мъчи живото? Само живите неща могат да мъчат човека. — Искам да ме обича някой. — И това е възможно, но знай, че има същества, които първо проявяват любовта си, а после започват да измъчват. Искате ли доказателства за това? Питайте мъжа и жената, те ще ви кажат, какво е положението им като женени. Докато са били свободни, те се чувствували князе на света, от никого неограничавани. Един ден и двамата започват да

мечтаят за близка душа, която да ги обича и с която да се разбират. Момата намира един момък, момъкът намира една мома, обикнат се и се оженят. Те са доволни от живота си, разбират се, помагат си взаимно. След време между тях дойде трето същество — малко дете. Те го обичат, радват му се, но, с идването му, животът им се изменя. То започва да плаче, да им се налага. Майката не спи по цели нощи, става, ляга, мъчи се да му угоди. Детето не прави това от зла воля, то обича майка си, но мисли, че тя е божество, което не се уморява. Така то изпитва майка си, изпитва нейната любов. Какъв по-силен пример искате от тоя? Детето обича майка си, но я измъчва. То е числото три в семейството. Бащата е единицата, майката е двойката, а детето тройката и шесторката.

Сега и вие искате да имате една идея, но не знаете, че като дойде, тя ще ви изпита и измъчи. — Не може ли да стане по друг начин? — Не може. Ако това беше лесно, всеки би раждал. Не са лоши децата, не е лошо да имаш една идея, но те идат и си отиват по силата на известен закон. Детето слиза от Божествения свят, носи динамични сили в себе си и мисли, че каквото каже, трябва да стане. То оглежда околната обстановка и казва: Знаете ли, отде ида? Знаете ли, кой съм аз? Благодарете, че се съгласих да дойда между вас. Майката и бащата го приемат с любов и започват да му служат. Като стане на четири-пет го-

дини, майката взима пръчицата и му казва: Сега аз ще ти покажа Божествения закон, ще видя, каква любов носиш. Тя удря с пръчицата, а то пее. Смешно е това, но то е външната страна на живота. Коя сила кара детето да дойде на земята? Детето е числото три и числото шест. Като се роди то, домът се съгражда. Тогава бащата започва да носи това - онова, да храни семейството си. Всеки ден той носи хляб, захар, масло, месо, да задоволи нуждите на своя дом. Един ден детето израства, става момък и започва сам да се грижи за себе си. Момъкът напуска бащиния си дом, отива в Америка, там да си търси прехраната, обаче, намира една млада мома — млада майка и тръгва с нея. Родителите се чудят, защо синът нищо не пише. Как ще пише? Той се занимава с младата майка, забравил е старата майка и стария баща.

Казвате: Няма ли морал в тоя свят? — Има морал, но преходен. Има и динамичен морал, който никога не умира. Ако старата майка беше адепт, нямаше да остарява. Тя щеше да отиде в Америка при сина си и щеше да влезе в младата майка, да живее заедно с нея. Когато две майки се съберат на едно място, те трябва да знаят, как да постъпват. Не знаят ли, как да се отнасят към сина, те започват да го делят. Младата майка казва: Той е мой син. И старата майка казва същото. Синът стои настрана и наблюдава. За да има мир, в повечето случаи отстъпва старата майка. Мла-

дата майка не отстъпва. Това е психологичната страна на живота.

Старата майка е Божественото начало в човека, което всякога отстъпва. Ти имаш едно желание, но старата майка в тебе казва: Откажи се от това желание, не ти трябва. — Искам да го постигна. Старата майка отстъпва. Ти постигаш желанието си, но после съжаляваш, че не си послушал съвета на старата майка. Въпреки това, стремиш се към други желания, за които старата майка пак не е съгласна. Изобщо, хората вървят по пътя на ония свои желания, които мислят само за себе си — егоистичните желания. Те нямат динамика в себе си и са преходни. Шишето, което очаква само да го напълниш, е лишено от динамика. То носи живота на минуса, т. е. обикновеният човешки живот, в който човек се ражда и умира. Какво допринеся тоя живот? — Нищо особено — минус. В минуса, къщата първо се пълни, после се изпразва; касата първо се пълни, после се изпразва. И това не е лошо, но човек трябва да се стреми към плюса на живота, към положителното, което при всички условия остава в него. То е втората линия, т. е. перпендикулярът. Като се тури тая линия на минуса, получава се плюс. Тя е лъчът на живота. Минусът е почвата, а плюсьт е лъчът, който иде от Божествения свят. Плюсьт е светлината, която прониква в всичко, и се изявява като вътрешна сила. Тогава плюсьт и минусът стават едно и също нещо. Всяко нещо, с

което ставаш едно цяло, води към вечния живот. Всяко нещо, с което не можеш да станеш едно цяло, води към временния живот.

Едно се иска от вас: да живеете в съзнанието си, за да разберете вътрешната философия на живота. Често цитирате стиха от Евангелието: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Кой е разбрал вътрешния смисъл на този стих? Какво нещо е пътят? — Пътят е телото, с което се облича човешката душа. Докато е в телото си, човек криволичи на една и на друга страна, да извърви определения път. Мъчно се извървява този път. Той е минусът на живота. „Аз съм истината.“ — Истината е светлината в пътя. „Аз съм животът.“ — Животът е придобитото, резултат на пътя и на светлината. Буквата „ЖС“ с която започва думата „живот“ представя една хипербола, между която е знакът плюс. Хиперболата означава движение, на което силата е голяма. Изобщо, движенията, които стават в хиперболата, се съединяват на небето, а не на земята. Значи, ще вървиш по пътя на хиперболата, на отворения кръг, и така ще влезеш в небето. Божественият път е отворен кръг, а не затворен. Семето се движи по затворен кръг. Затвореният кръг е за земята, за физичния свят, а отвореният кръг — за небето. Буквата „ЖС“ в български език означава една хипербола. Тая буква представя ония неща, които сега трябва да се изучават. Понякога тия неща се кръстосват, както линиите в геометрията.

Какво става с две прави линии, които се движат едновременно? Те могат да се кръстосат, да вървят в успоредна посока или да се слеят. Следователно, ако не можеш да слееш две мъчнотии или две противоречия в едно и да ги поставиш в една и съща посока, ти нищо не си придобил. Това значи, да превърнеш перпендикулярните прави на кръста в две успоредни или да ги слееш. Това знание е извън обикновеното. То събужда висшето съзнание в човека, което го отдалечава от земния живот. — Защо ни е нужен земният живот? — Нужен е той. Ако не може да разберете малкия и ограничен живот на земята, никога няма да разберете великия Божествен живот. Закон е: Ако доброволно приемеш малкото зло, голямото зло няма да дойде. И обратно: Ако доброволно приемеш малкото добро, и голямото добро ще дойде.

Следователно, откажеш ли се от малкото страдание, голямото страдание непременно ще дойде. Никой не може да избегне страданието. Приеми малкото страдание като привилегия, която ще те избави от голямото страдание. Ако се натъкнеш на малка болест, приеми я с благодарност. — Защо дойде тая болест? — За да те освободи от смъртта, която ще те задигне. Ако изгубиш богатството си, пак благодари. — Защо го загубих? — За да не изгубиш ума си. Докато беше богат, нямаше време за нищо: нито за молитва, нито за четене и учене. Какво изгуби богатството си, имаш

време да помислиш и за Бога, и за себе си, да прочетеш нещо, да придобиеш някакво знание. Малкото зло дойде, за да те избави от голямото. Щом приемеш малкото зло с благодарност, голямото зло няма да дойде при тебе. При доброто е точно обратно: Дето е малкото добро, там е и голямото. Дето малкото добро не се приема, там и голямото не стъпва.

Как да се справим с това противоречие? — Като престанете да се колебаете в доброто. Дойде в ума ви една малка Божествена мисъл. Казвате: Срам ме е да се занимавам с такива малки неща. Вие се колебаете, да приемете, или да не приемете тая мисъл. Щом се колебаете в Божественото, съдбата ви, вместо да се подобри, ще се влоши. Ти си виден професор, занимаваш се с велики работи, но дойде ти една малка мисъл, да направиш едно малко добро. Казваш: Не е време сега да се отклонявам, да правя малки добрини. Щом се откажеш от тая малка мисъл, ти ще платиш скъпо. Няма да мине много време, и твоите студенти ще ти устроят някакъв капан. Докато излезеш от тоя капан, ще изгубиш много време. После ще съжаляваш, че не си направил малкото добро. Оплакваш се, че някой не постъпва с тебе добре. — Възможно е, но запита ли се, как постъпваш ти с другите хора. Дръжте следната мярка в себе си: искаш ли хората да постъпват добре с тебе, и ти постъпвай добре с тях. Не прилагаш ли тая мярка, разбиранията ти ще бъдат криви. Искаш ли да знаеш, дали ня-

кой човек говори истината, виж, как живее. Ако живее добре, той говори истината; ако не живее добре, не говори истината. Ако не живееш добре, колкото и да говориш за светийство, не можеш да станеш светия. Като не съзнава положението си и не работи за развитието си, някой казва: Иде време вече да се явя при Господа. Ще гледам да стана добър, за да ме приеме. — На крив път си, приятелю. Ти си създаден добър, няма защо отсега нататък да ставаш добър. Прояви доброто в себе си, живеи добре и повече не мисли. Използвай условията да развиваш доброто, което е вложено в тебе. Мислиш ли, че отсега нататък трябва да проявиш доброто, ти разсъждаваш по човешки. Казвате: Да бъдем свети, да бъдем любещи. Това значи: Да използваме светлината и любовта, които Бог ни е дал.

Мнозина се запитват, обича ли ги Бог, или не. Не се занимавайте с тоя въпрос, не се съмнявайте в разположението на Бога към вас. Може ли Бог да мени разположението си към вас, един ден да е добре разположен, а на другия да не е? Ще кажете, че Бог се сърди за греховете ви. — Това не е ваша работа. Вие не трябва да тълкувате отношенията на Бога към вас. Че някой ви обичал, а после престанал да ви обича, и това не е ваша работа. Тоя човек проявява любовта си към вас, понеже сте болен. Кракът ви боли. Той дойде, погали го, превърже го, и вие сте доволен от него, считате, че ви обича. Като оздравеете, той

ви среща и строго ви запитва: Оздравя ли? Щом разбере, че сте здрав, той продължава пътя си, без да ви обръща внимание. Вие мислите, че той не ви обича. По стар навик, вие искате хората да ви гаят. Мислите, че галенето е любов. Не, то е обхода към болния, а не към здравия. Трябва да работите върху себе си, да се освободите от старите навици, от старите си разбирания. Ако Бог те е помилвал, дал ти е нещо. Вземи това нещо и работи върху него. Не очаквай всякога да те милват. — Искам всеки ден Бог да ме милва. — Искаш ли всеки ден да страдаш от крак, или от друго нещо? Ти искаш да не страдаш, и пак да се ползуваш от Божията Любов. Това е невъзможно. Вие проверявате тоя закон всеки ден. Когато детето е здраво, не му обръщат голямо внимание. Щом се разболе, първо майката и бащата го милват; после братята, сестрите, роднините му идат да го видят, гаят го, носят му играчки, и то става по-мекичко, по-добро. Като оздравее, не го гаят вече. То си казва: Добре беше, като боледувах.

Един наш познат казваше на жена си: Дано ми прати Бог някаква болест, че да ми обърнеш внимание. Като съм здрав, само на работа ме караш. Ако легна болен, ще ти стана по-мил. — Да те помилва някой, това значи, да приемеш динамична сила от неговата ръка. Не от всяка ръка тече динамична сила. Има ръце, които приличат на мъртви, никакъв живот не изтича от тях. Ръкували ли сте се с динами-

чен човек, да знаете, какво представя динамичната сила? Да се ръкуваш с такъв човек, това значи, да приемеш динамична енергия, която да те ползува цял живот. Затова ни са дадени ръцете, да предаваме чрез тях динамичната енергия, която Бог е вложил в нас.

Казвате: Това е неясна, неразбрана работа. Радвайте се на неясните неща, защото те се нуждаят от обяснение. Ясните неща малко се обясняват. За това, което най-добре разбираш, най-малко говориш. Дойдеш ли до неразбраните неща, за тях най-много говориш. Когато математикът дойде до една мъчна задача, не се отчайва. Той решава други задачи, развива способностите си, да се приготви за решаването на мъчната задача. При решаването на всяка задача той придобива нещо. Повечето математици са слаби, сухи хора. Ако някой от вас затлъстее много, ще го посъветвам да се занимава с висша математика. Коремът му ще спадне. — Имам голямо смущение, не мога да се успокоя. — Започни да се занимаваш с геометрия. Така ще мине смущението, но и коремът ви ще спадне. Не е лесно да станеш математик. Ще влезеш в един свят, от който мъчно се излиза. Когато влезе в тоя свят, математикът започва да трепери от страх. Животът му виси на косъм. За да не се плаши, той трябва да обича математиката, да се откаже от всякакво користолюбие, което убива човека.

Някой иска да стане маг, да си служи с магическа пръчица. Каквото пожелае, да махне

с пръчицата и да го придобие. И това може да стане, но ако се освободите от користолюбие, от съмнението, от подозрението и от щеславието. Друг е въпросът, ако искате да проверите един Божествен закон само за себе си. В такъв случай, когато искам да направя нещо за себе си, така постъпвам, че никой да не ме види и разбере. Ако нямам хляб, седна спокойно пред масата, тропна лекичко с пръчицата и чакам. Веднага виждам на масата хляб и ядене. Усмихна се, благодаря на Бога и започвам да ям. Как става това, никой не вижда. То се отнася само до оня, който има любов в себе си. Докато съзнанието ви не мине в по-висока степен, т. е. до Божественото, и да имате магическата пръчица, нищо не може да направите. Докато живеете само на физичния свят, ще си служите с физични закони. И на тоя свят действува магическата пръчица, но според физичните закони. И тук има много хора, които работят с тая пръчица. Например, всеки фурнаджия е маг; всеки бакалин е маг; всеки банкер е маг. Дойдете ли до Божествения свят, там законите са други.

Казвам: За да се ползуваш от законите на Божествения свят, трябва да имаш нова мисъл, нови разбирания. Вървиш по улиците, нямаш пет пари в джоба си. Веднага отправяш мисълта си към някой банкер, да ти помогне с нещо. Банкерът възприема мисълта ти, взима една златна монета от касата си и излиза вън. Щом те види, туря монетата в джоба ти

и веднага се връща в кантората си. — Колко е хубаво това! Защо не става всякога така? — Защото сте поставили преграда пред Божественото. Вие сте затворили вратата на Божествения свят и очаквате да дойде благооттам. Това е невъзможно. Вие очаквате от Бога всичко, а забравяте задълженията си към Него. Учителят не може да даде знания на ученика си, ако последният сам не учи. И ученикът не може да придобие знания, ако няма кой да го учи. Светлината е професор, който учи хората. Може ли да ви предаде знанието си, ако не сте готови да я възприемете? — Нищо не придобих от светлината. — Не си разбрал законите ѝ, не си я възприел, както трябва. Същото се отнася и до топлината. Ако не разбереш законите ѝ, казваш: Стоплих се малко, но нищо не научих. Да възприемеш правилно топлината, това значи, да я превърнеш в друга енергия. — Кой може да направи това? — Магът в човека, т. е. неговото „аз“, или Божественото начало в човека — така го наричам аз. Други го наричат Божествения Дух. За него Павел казва: „Не живея аз, но Христос живее в мене.“ Това е Божественото, което никога не се ограничава. Някога Божественото се отдалечава от човека, а някога се приближава. Дойде ли до Божественото, нужна е абсолютна вяра. То, както и светлината, не се контролира. То прониква навсякъде, както светлината. Ако я преследвате, тя се изгубва. Ако я оставите свободна, тя постоянно ще ви посещава. Щом имате светлина,

и животът ще ви посети. Докато имате вяра и любов към Бога, и животът ще ви следва. Вярата ви трябва постоянно да се усилва. Каквото нещастие и да ви сполети, вярата не трябва да ви напуска. — Защо ми дойде това нещастие? — Не питай и не критикувай. Критичният ум нищо не допринася. Да критикуваш Божественото, това значи, да остарееш преждевременно.

Ново разбиране, ново съзнание е нужно на човека. Под „ново съзнание“ разбираме това, в което се развиват динамични сили. Който не се домогне до новото разбиране, ще се разочарова и в Бога и ще каже: Няма хармония в света. За да има хармония, трябва да се спазват законите и правилата на живота. Такива закони и правила съществуват и в музиката, и между числата. Как ще събереш или извадиш две числа, ако не знаеш правилата за събиране и изваждане? Как ще живеете добре, ако не спазвате законите на добрия живот? Двама души могат да се разбират, ако единият дава, а другият взима, или и двамата дават, и двамата взимат. Ако отношенията между хората не са добри, ако те не се обичат, не може да се говори за правилна обхода. Искате някой да ви обича. Какво трябва да дадете срещу това? Майката обича детето си, но то вярва в нея. За да бъде вярата му абсолютна, майката трябва да има Божествена любов към него. И обратно, ако детето няма абсолютна вяра към майка си, тя не може да прояви към него Божествена любов.

Често вие искате да предадете на нещата особен израз, но очаквате Духът да ви посети, да ви помогне. Питате се, защо Духът ви е забравил. Той иде всеки ден при вас, хлопа на вратата, но вие спите, не Го чувате. Вие се събуждате от сън и Го очаквате, но Той е отишъл на друго място. — Кога ще дойде? — След като минеш през голямото страдание, като Йова. Ти ще изгубиш всичкото си богатство, ще изгубиш синовете и дъщерите си, ще заболееш и, след като престанеш да роптаеш и се примириш, Духът отново ще те посети. Тогава ще изгрее слънцето на твоя живот, ще се яви зората на новия, светъл ден. Ти ще се разцъвтиш като цвят на Божествената светлина и ще кажеш: Благодаря, че минах през големи страдания, за да разбера великата Истина на живота. Питам: Докога ще помните всичко, което ви казах днес?

Сега, кой от вас може да изпее песента „Духът Божи“ динамично? Вие я пеете провлачено, по обикновен начин. Така не се пее, нито се мисли. И в мисълта има динамика. Казвате: Да бъдем добри, да се обичаме, да сме богати, да имаме вяра, да сме облечени добре. Не са лоши тия неща, но те ще ви задържат на земята. Те са пелените на живота. И пелените са на място, но само за детето. Щом порасне, то излиза от пелените и се облича в дрехи. Щом излезе от пелените, детето очаква своето велико бъдеще. Сегашните вярвания и разбираня на хората, сегашните им молитви

и страдания са пелени, които водят към светло бъдеще. Без пелени, животът остава неразбран. Ще дойде ден, когато великата майка на живота ще развие пояса на пелените и ще пусне детето на свобода. Всички сте били майки, знаете, какво представят пелените, каква работа имате около тях. Каквото са пелените за детето на физичния свят, такова нещо са и в духовния свят. Каквато е радостта на майката, когато детето облече първата дреха след пелените, такава е радостта на душата, когато се освободи от пелените си и облече новата дреха на живота.

Като ви наблюдавам, виждам, че много от вас сте още в пелени, возят ви в колички. Дошло е време, да съблечете старите си религиозни форми, да се освободите от своите пелени. Някои могат да си носят пелените още десетина години и да ги возят в колички, но за някои е дошъл вече часът на освобождението. Хвърлете повоите и пелените си! Хвърлете короните от главите си! Хвърлете всички стари превръзки, да останете чисти и свободни от всичко, което ви ограничава. Като се освободите от всичко старо, ще погледнете на ръката си и ще видите на нея нови линии, по които ще четете новото. Тогава ще видите, че от линията на сърдцето тече река от жива вода, а от линията на ума излиза светлина. На лицето ще се изразява цялата вселена — израз на Божествения живот.

Сега, като говоря така, вие ме разбирате напълно. Ако има нещо, което не разбирате, то е желанието ви да придобиете всичко изведнъж. Това може да стане при две условия: при абсолютна вяра и абсолютна любов. Само при тия условия ще се създаде истинска вяра между душите. При обикновената вяра и обикновената любов имате обикновено разбиране за света. Има едно вътрешно разбиране на нещата, при което страхът абсолютно изчезва. Страхът в човека е остатък от далечното минало, когато хората са били в животинско състояние, в нисша култура. Сегашните животни представят архива на миналия човешки живот. Тяхното богатство е вложено в животните и растенията. За вас това е отвличена мисъл. За да разберете връзката, която съществува между хората, животните и растенията, трябва да имате голямо прозрение, сами да проникнете в тая истина. Как ще ви опишвам небето? Като идете на небето, сами ще видите, какво представя то. Докато сте на земята, четете, какво са писали Данте и Милтон за небето, да имате някаква представа. Обаче, това е описание на небето от човешко гледище. За да опише изгубения рай, Милтон трябваше временно да ослепее, да се тури преграда пред очите му, да може да се съсредоточи, да се вгълби в съзнанието си. Само така той можа да проникне в духовния свят. Някога и вие трябва до ослепеете и оглушеете, да станете чужди за своите лични желаниа.

Да се върнем към основната мисъл на лекцията — динамика на живота. Динамиката има отношение към динамото, което произвежда енергия. Кое е динамото в сегашния човешки живот? Ще кажете, че първото динамо е стомахът. Той е динамо, но не е първото. Като динамо, стомахът трябва да работи най-много шест часа. Човек се храни три пъти на ден, по два часа. Преди и след ядене стомахът трябва да се пречиства. След чистенето той приема нова храна — горителен материал, и така започва да работи. Следователно, стомахът е динамо за физическия живот; дробовете са динамо за духовния живот — това динамо работи повече от стомаха; третото динамо е мозъкът, който работи непрекъснато. Като ученици, вие трябва да изучавате свойствата на тия динамо в себе си, да знаете, как да ги пазите. — Как ще ги изучаваме? — Това, именно, е целта, смисълът на вашия живот. Ако не научите пътя, по който животът се проявява, нищо няма да постигнете. Ще отворите вратата на вашето динамо — стомахът, и ще турите най-хубавото гориво, което гори без дим, без остатък. Колкото по-правилно става горението в вашето динамо, толкова по-добре е за вас. В никое динамо — нито в мозъка, нито в дробовете, нито в стомаха, не трябва да остават утайки. Горението в тях трябва да бъде пълно — без дим, без утайки.

И тъй, като се храните, помолете се на Бога да ви научи да се храните правилно. Като

дишате, молете се да ви научи да дишате правилно. Като мислите, молете се да ви научи да мислите правилно. Едно се иска от човека: да се храни правилно, да диша правилно и да мисли правилно. Като ви наблюдавам, виждам, че вие сте много богати, но искате още повече да забогатеете. И това може, но трябва да сте готови да давате. Правилна обмяна трябва да става. Днес повечето хора взимат много, дават малко и за даденото получават големи лихви. Някой казва: Толкова много обичам тая мома, но тя нищо не ми дава. — Много скоро искаш лихвите. Обичай, без да правиш въпрос за лихвите. Аз досега още не съм си задал въпроса, обичам ли някого, или обича ли ме някой. Ако не съм си задал тоя въпрос, още повече не мога да се запитвам, колко ми дължи тоя или оня за любовта ми към него. В същност, Бог люби. Ние живеем и се движим в Бога. Той е дал живот на всички същества — на малки и на големи. Всички викат към Него, всички отправят ума си към Него. Едни се раждат, други умират, но Той задоволява нуждите на всички. Той ги утешава.

Казвате: Да се обичаме! Това са праздни думи. Аз не обичам праздните думи. Друга философия зная аз, която ще ви напиша още днес. Тя се състои от три думи. Който я разбере и приложи, ще се ползува от нея; който не разбере, ще остане без нея. Ето тая философия: „Аз, ти, той.“ Това са три думи, три лица. Всеки трябва да се тури на мястото си.

Ако и вие можете да намерите своето място, хлябът ще дойде на време, и то оттам, отдето не го очаквате. Аз не искам да ви обезсърдявам, но тъй както разбирате нещата, хлябът пак ще дойде от фурната, оризът ще дойде, но от бакалницата.

Мислете върху философията на трите думи „аз, ти, той“, за да проникнете в тяхното вътрешно съдържание. Само чрез размишление ще се домогнете до тяхното съдържание. Велико нещо е да разбере човек „азът“ в себе си. Той е лъчът, който иде от Бога. Човек отива при Бога с своя „аз“, наречен новият, малкият човек.

За следния път няколко братя и сестри да се опитат да изпеят една песен динамично. Тогава ще ви дам песен за скръбта, с приблизително следното съдържание: „Скръбта си ти дълбоко скрий, зарови. В тоя свят има скръб и страдание, повече не притуряй ти.“

Т. м.

5. Лекция от Учителя, държана на 20 април, 1932 г. София. — Изгрев.

Трите принципа

Прочетете 21 глава от Откровението и 129 Псалом и размишлявайте върху тях.

Ще прочета няколко стиха от 10 гл. от Евангелието на Марка, от 7 — 28 ст.

„Учителю благи, що да сторя, за да на следя живот вечен?“ Тоя въпрос бил зададен на Христа от един младеж. Питате: Какво искал да каже тоя младеж на Христа? Намерете тоя младеж и го питайте. Тоя въпрос е частен, не се отнася до вас. Вие не сте били в училището, което той е следвал. Ако вие зададете тоя въпрос сега, това значи, да подражавате. — Какво му отговорил Христос? — „Едно ти недостига. Иди, продай все що имаш, и раздай го на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дигни кръста, и ела, та ме последвай.“ (— 21 ст.) Христос видял нещо хубаво в тоя младеж и го възлюбил. С отговора на Христа, младежът се намерил прел изпит, който не можал да издържи. И донес още той се намира пред една неразрешена задача. Важен е въпросът, как да наследи вечния живот. И сегашните хора още мислят върху него, не могат да го разрешат. Маловажните въпроси лесно разрешават, но дойдат ли до важния

въпрос, и да получат отговор, пак не могат да го разрешат. Казвате: Друг е въпросът, ако бяхме живяли в времето на Христа. — Ако бяхте живяли в времето на Христа, щяхте да имате невежеството на това време; щяхте да имате мъчнотиите на това време. Не е въпрос да живеете в миналото. Ще живеете в настоящето и ще решавате задачите на новото време. И днес този важен въпрос се решава и трябва да го решите правилно, по нов начин.

„Какво да сторя, за да придобия вечен живот?“ Тоя въпрос не е разрешен и след две хиляди години. Христос отговаря: „Раздай имането си и ме последвай“. Ето една трудна задача. И донес още хората мислят, как да разрешат тая задача. Момата казва на своя възлюбен: Готова съм да направя всичко за тебе. Готова съм да пожертвувам всичко. Тя не определя, какво, именно, е готова да пожертвува за него. За да я изпита, момъкът казва: Ако ме обичаш, хвърли се от тая канара. Тя отговаря: Не мога да издържа на тоя изпит. И сегашните хора, като се натъкнат на някоя мъчна задача, казват: Дано не ми се даде тоя изпит! Животът не се заключава в изпитите. Знанието е важно. Ще учиш, за да придобиеш знание, а изпитите идат сами по себе си. Като учи, човек постига всичко. Дойде ли до изпитите, тогава много неща стават невъзможни.

Сегашният човек минава през много изпитания. Защо идат изпитанията? Казвате: Божията воля е такава. Ако банкерът, на ко-

гото дължите, взима къщата ви и ви изхвърли навън, това изпитание от Бога ли е? Вие не сте доволни на малкото, което имате, искате да спечелите много, но изгубвате всичко. Искате да станете министър и работите само за това, да постигнете желанието си. Най-после ставате министър, но изгубвате всичко. Обвиняват ви в някакво престъпление и ви затварят, като ви взимат къщата. Бог ли ви създаде тия изпитания? Вашето желание ви доведе до тях.

Има два вида изпити: Едните идат от човека, а другите от Бога. Изпитанията, които идат от Бога, внасят нещо ново в човешкия ум и не го смущават. Казано е в Писанието: „Когото Бог обича, наказва го.“ Който не разбира смисъла на тоя стих, пита: Трябва ли любовта да се изкупва с толкова страдания? Ако Бог ме обича и ми праща страдания, аз се отказвам от Неговата любов. — Това е неразбиране на любовта. Наистина, когото Бог обича, поставя го на изпитания, за да го освободи от погрешките му, които носи в подсъзнанието си. Сегашният човек живее, без да има ясна представа за живота, без да знае, какво може да направи и какво не може. Например, човек вижда чуждите погрешки и мисли, че може да ги изправи. Докато мисли така, той е на крив път. Лесно се виждат чуждите погрешки, но мъчно се намира метод за тяхното изправяне. Какво печелим, ако виждаме чуждите погрешки, без да ги изправяме? Трябва ли да се интере-

суваме от чуждите погрешки? Трябва ли да се интересуваме, че някой забогатял, станал милионер? Казвате, че и вие желаете да забогатеете. Обаче, ако чувате, че някой милионер обеднял, загубил всичко, ще кажете, дано не ви сполети това нещастие. Защо желаете богатството, а не желаете бедността? Ако богатството и бедността идат от Бога, защо желаете едното, а отбягвате другото? Защо не приемете бедността като изпитание от Бога и неблагоприятите за нея?

Съществуват естествени и неестествени желания. Пазете се от неестествените желания. Например, неестествено е желанието на човека да се хареса на хората. Това желание може да спъне развитието му. Всяко неестествено желание спъва правилния ход на човешкото развитие. То води към изкушения. Друг е въпросът, ако се намираш между разумни хора. Обаче, попаднеш ли между неразумни хора, те ще съдействуват за усиляне на твоето желание, което ще те доведе до падение. Законните, естествените неща благоприятствуват за успеха на човека. Те носят светлина за човешкия ум, блага за неговото сърдце и усиляне на волята. Естествените неща идат от Божествения свят, който трябва да се изучава, както музикантът изучава нота по нота музикалните произведения на великите автори. Работа се иска от човека, а не само молитва.

Религиозните хора казват, че човек трябва да се моли. Верно е, човек трябва първо да се

помоли на Бога и после да започне да работи. Ако си цигулар, първо ще се помолиш на Бога, след това ще настроиш цигулката си и ще започнеш да свириш. Ако искаш да станеш виден цигулар, ще свириш най-малко по четири-пет часа на ден. — Аз съм гениален, мога и без труд да постигна голям успех. Да бъдеш гений по наследство, това не значи, че не трябва да работиш. Има неща, които се предават по наследство, но има неща, които не се предават по наследство. Например, ти се раждаш и веднага започваш да се храниш, но храната не се смила изведнъж. Време е нужно, докато се смели. И обикновеният човек, и светията се хранят, но и за двамата е нужно време за смилане на храната. За всяка работа е нужно време. Казват, че в бъдеще човек ще се храни през порите. И през порите да се храни, пак е нужно време за абсорбиране на храната. Като приемеш храна в организма си, ще я дъвчеш дълго време, да се смели добре. Сегашните хора страдат по причина на това, че не дъвчат храната си, както трябва.

Повтарям: Работа се иска от човека. Има неща, които трябва да се придобият чрез работа и труд. Например, по естество ти си роден с благороден характер, но трябва да работиш върху себе си, да проявиш благородството си. Центърът на речта може да е развит в тебе, но ти трябва да се упражняваш, да развиваш тоя център. Без упражнения ти не можеш да станеш красноречив оратор. Ако не-

щата се предаваха само по наследство, човек не би могъл да придобие нещо ново. Греховете и пороците се предават по наследство, но дарбите и способностите, като Божествени прояви, се предават по пътя на любовта. Обичаш една работа, обичаш един предмет, обичаш музика—ще учиш, ще правиш усилия и ще постигнеш желанието си. Човешките работи се постигат по закона на наследствеността, а Божествените — по закона на любовта. Не мислете, че любовта ще озари човека изведнъж. Много време ще работиш, докато придобиеш любовта.

Казвам, че хората трябва да се молят. Много естествено. Ако Христос, Син Божи, се молеше, колко повече трябва да се моли обикновеният човек. Сила имаше Христос, но пак се молеше. Ангели Го подкрепваха, но Той се молеше, дано се отмени чашата на страданието. Голямо беше Неговото страдание. Кръв излизахе от порите Му. Като разбра, че трябва да мине и през това страдание, Той се обърна към Господа с думите: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде волята Ти!“ Някои искат да бъдат като Христа, но те трябва да минат през голямо напрежение, кръв да излезе от порите им. Който иска да се повдигне, трябва да е готов, кръв да излезе от порите му. Ако не работиш, ако не правиш усилия, не можеш да постигнеш нещо велико. — Какво ще кажат хората, като виждат големите ми усилия? — Каквото и да кажат, не се стеснявай. Ако критиката им е права, благодари за това. Ако

не е права, остави ги свободни, нека се проявяват, както намират за добре.

Следователно, само оная критика е на място, която почива на истината. Такива критици се ползват с доверието и уважението на хората. Обаче, ако критиката е пристрастна, тия критици губят доверието на хората. Ако не можеш да кажеш истината на хората, по-добре не говори. Не бързай да дадеш мнението си. Хората имат слабост да дават мнението си. Трябва ли да дадеш мнението си за една незавършена картина? Животът, като процес, не е завършен още. Виждаш, един човек се храни, дъвче храната си, и казваш: Тоя човек не дъвче добре, не е културен. — Дете е той, има още много да учи. Лесно ли прохода детето? Докато се научи да ходи, то пада, става, плаче. Един ден се изправя свободно на краката си и тръгва само, без никаква помощ. Докато се научи да ходи, главата му ще пати. И вие, докато се научите да ходите, минахте през големи страдания.

Мнозина очакват всичко наготово. В това отношение, те приличат на оная, който очаква на лотария, да спечели няколко милиона. Изучавали ли са те закона, на който се подчинява лотарията? За да получиш първа премия от сто хиляди билета, трябва да купуваш десетки и стотици години наред билети. Още първата година може да спечелиш, но може и след десет хиляди години — зависи от твоето щастие. Всеки човек представя математична формула, съ-

ставена от щастливи и нещастни числа. Нека някой от вас да взима десет години наред лотарийни билети, да опита щастието си. Предварително ви казвам, че няма да спечелите. Ще питате, отде зная това. — То е моя работа. Аз зная плана на разумния свят. Той е решил да не дава възможност на учениците да печелят на лотария. Ако печелят, те ще се провалят. Те ще потънат в дълбините на морето, отдето никой не може да ги извади. Затова и на вас казвам: Не съжбялявайте, че не печелите. Невидимият свят е дал на всеки човек толкова, колкото му трябва. Що се отнася до материалното, това е последна работа. Ето защо, човек може да се стреми към материални блага, само когато завърши развитието си. Като дойде последен път на земята, той става маг. Каквото пожелае, има: и пари, и имоти, и слава. Христос дойде на земята, но това не беше последният Му живот. Определено е още един път да дойде на земята. Тогава Той ще има на разположение всичко, каквото пожелае. Христос напусна земята насилствено, не по добра воля. Той се роди при крайно неблагоприятно съчетание на планетите. В това отношение, Неговият хороскоп беше нещастен. Защо е било така, не може да се говори. Така е трябвало да бъде. — Защо трябваше Христос да бъде разпнат? — За да възкръсне в третия ден. — Защо трябваше да страда? — За да научи хората на търпение, да им покаже, как да понасят страданията. Сегашните хора се страхуват от страданията, от

лошите хора, от зло, от дявола. Те трябва да работят върху себе си, да станат безстрашни. Трябва да работите върху безстрашието, да не ви е страх даже и от смъртта. Какво може да направи смъртта? Тя може да задигне телото ви, но не и душата. Невидима е душата, тя може да се смаява толкова много, че да избегне от ръцете на ония, които я гонят. Има души, които се придружават от ангели; има души, които са оставени сами на себе си. Като се намерят пред лицето на своите неприятели, те бягат от тях. Има нещо страшно в тяхното положение: като се смаят, не могат да се върнат в първоначалния си вид. Те започват да страдат и да се мъчат, докато Бог изпрати ангели да им помогнат. Не е лесен пътят за минаване от тоя за оня свят. За пробудената душа е лесно, но не и за непробудената. Дълго време трябва да страда тя, докато се пробуди.

Казано е: „Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш небесни“. Някой мисли, че като замине за другия свят, ще го посрещнат ангели. — Ако е свършен, ще го посрещнат ангели, но ако е обикновен, несвършен, сам ще си отиде. Любовта приближава човека до Бога. Ако нямаш никаква представа за Бога, не можеш да отидеш направо при Него. Помни: дето и да си, ти живееш в Бога, но трябва да измениш своя вътрешен живот, да признаеш Бога в себе си. Като не съзнаваш това, ти бягаш от мъчнотиите и страданията. Не бягай от тях, за да не бягат добродетелите от тебе. Ви-

диш ли, че някой страда, не се обленявай да му кажеш една добра дума. Кажи му: Добър е Господ, ще оправи обърканите ти работи.

Преди няколко дена дойде при мене една млада, стройна жена, с добре оформена брада. Тя ми каза: Не ви познавам, за пръв път ида при вас. Срегнах се с една сестра от вашето общество, която ми даде от вашите книги и ме покани да дойда тук. Жената започна да се оплаква от свекървата, че била лош, неразбран човек. Често се карала с нея и казвала на сина си: Синко, ще знаеш, че много жени има, но майката е една. Един ден мъжът ме изпъди, и аз бях принудена да напусна тоя дом, да оставя даже и децата си. Казвам ѝ: Ти трябва да се върнеш в дома си, при децата си. — Мъжът ми не ме иска. — Иди си у дома, и не се безпокой, твоята работа ще се оправи. И децата ти ще разберат, че баби има много, но майката е една. Благодарни на свекърва си, че тя стана причина да влезеш в правия път. Така ти потърси помощта на Бога. Ще се върнеш у дома си при децата. Както ти не можеш да вземеш сина на твоята свекърва, така никой не може да вземе твоите деца. Ще им кажеш: Деца, има много баби, но само една майка. Казах на тая жена, да не плаче, не е голяма мъчнотията ѝ, всичко ще се оправи. Тя се успокои и си отиде.

Като наблюдавах тая жена, казах си: Тя прилича на оная младеж, който отиде при Христа да Го пита, как да наследи вечния живот.

Христос му отговори: „Едно ти недостига.“ И тая жена е изпълнила всичко, но едно ѝ недостига. Тя иска да вземе мъжа и децата си, а да остави свекървата сама. Обаче, свекървата е хитра. Тя казва на сина си: Жени има много, но една е майката. Казвам: Снахата трябва да отстъпва. Който не отстъпва, изпада в противоречие. Той очаква едно нещо, а се случва друго. Това, което се случва, да не ви плаши. Страхът се дължи на факта, че гледате нещата през увеличително стъкло. Досега никой не е предал един факт, както е в действителност, все ще го преувеличи. Младата жена, която дойде при мене, казва, че свекървата ѝ била много опък човек. Питам: Как е възможно от тоя опък човек да се роди такъв син, когото тя да обича? Значи, свекървата не е толкова лоша, колкото снахата я описва. Казвам на снахата: Щом свекърва ти е родила такъв син, не е лоша жена. Има нещо добро в нея, което ти не виждаш. И двете делите сина, всяка го тегли към себе си. Когато дойдат истинският баща и истинската майка, ще напуснеш тия, които не са истински, а временно изпълняват ролята на майка и баща. Ще напуснеш оная баща и оная майка, оная брат и оная сестра, които не са истински, и ще се върнеш у дома си.

Сегашните хора нямат ясна представа за Бога и Го търсят там, дето не е. Като срещнеш един добър човек, знай, че Бог е в него. Срещнеш един учен, който просвещава хората — Бог е в него. Срещнеш един инженер, който

помага на хората — Бог е в него. Срещнеш една красива мома, която носи любовта в сърдцето си, Бог е в нея. Дето е великото, красивото, възвишеното, там е Бог. Дето има любов, истина, правда, доброта, там е Бог. Срещнеш ли човек, който лъже и краде, който не е благодарен от нищо, там Бог не се проявява. Всичко криво, всичко лошо в живота е остатък от миналото. Всичко добро, което може да направите, е Божествено, което иде сега в живота. Следователно, когато човек се проявява лошо, това показва, че той живее в миналото си. Тоя живот създава големи нещастия и мъчнотии за човека. Лошото, злото в света има край, не е вечно. — Няма да се свърши злото. — Не се заблуждавай в своето минало, но повдигни се и погледни към настоящето, в което Бог те е поставил.

„Едно ти недостига.“ — Кое е то? — Да те разбира Господ, да те разбират добрите хора, да те разбират учителите ти, да те разбират учените. Дето и да отидеш, да те посрещат с доверие и любов. Някои хора за пръв път влизат в къщата ти и веднага ти внушават доверие. Други също влизат за пръв път, но ти ги следиш, страхуваш се да не откраднат нещо. Ще кажете, че открадването се дължи на кармата ви с тоя човек. И това е възможно, но за умния човек кармата се разрешава по друг начин. Влезе ли в дома му човек, който обича да краде, той се стреми да не го съблазни

с нещо. Влезе ли в дома му някой нуждаещ се, той гледа да задоволи нуждите му.

Като ученици, вие трябва да се изучавате, да знаете, кои нужди и желания в вас са съществени и кои — несъществени. Първите ще задоволите, а вторите ще турите настрана. Например, желанието на човека да яде е съществено, и той трябва да го задоволява. Казваш: Днес няма да ям. — Не, ще ядеш, за да задоволиш глада си. Тогава и телото ще бъде доволно от тебе и ще те признае за умен човек. — Може ли телото да се произнася за своя господар? — Може. Телото е съставено от разумни, интелигентни клетки, които дават мнението си за нещата. Човек е здрав, докато клетките на телото имат доверие в него. Щом изгубят доверието си, той започва да боледува. Силата на адепта се заключава в доверието, което клетките му имат към него. Всички сили в неговия организъм му се подчиняват. Както той мисли, така и те мислят. Той не се налага, и те го уважават и обичат, като добър и умен господар.

Кога човек губи разположението си? — Когато равновесието между силите на неговия организъм се нарушава. Причините за това са все материални. Например, започваш да мислиш, какво ще стане с тебе, като остарееш. Какво ще стане с тебе, ако жена ти и децата ти умрат? Кой ще те гледа на стари години? Какво ще стане с тебе, ако ослепееш или оглушееш? Достатъчно е да ти дойде една такава мисъл в

главата, за да изгубиш разположението си. Друг някой е неразположен, защото получил едно писмо, в което препинателните знаци не били поставени на местата си и изопачили мисълта. Четеш писмото и, вместо едно, разбираш друго. Който писал писмото, мисли, че го е написал добре, но, в същност, не излязло така. Всички сте били ученици и знаете, колко пъти учителите ви са оставали недоволни от вашите задачи. Вие мислите, че сте ги решили добре, а учителят ги преглежда и задрасква с червено мастило. Като види тетрадката си, ученикът се чуди, отде дойде тоя гръм. Скъсва тетрадката си и казва: Нищо не разбирам. Учителят е прав. Той се води от известни правила. Щом ученикът не е приложил тия правила, задачата му не е верна. Някои хора пишат без „ъ“. Тая буква не е важна, когато е на края на думите. Важно е да пишеш правилно, да не изпущаш друга някоя буква.

Работете съзнателно върху себе си, да се повдигнете. Станете ли сутрин от сън с някакво тежко, материално желание, отправете ума си нагоре, да олекнете. Ако погледнете на живота с окото на ясновидеца, ще забележите цели реки от мисли, чувства и желания, които увеличат човека. Има умствени реки, чувствени реки и реки на желанията. Пазете се от тия реки. Видите ли, че една от тия реки ще ви завлече, спрете се на пътя си и помислете за Бога. Някой казва, че не мисли за себе си. — Добре е да не мислиш за себе си, но трябва

да знаеш, за какво да мислиш. Да мислиш за себе си, това значи, да разрешиш една важна задача. Ти можеш да решиш тая задача правилно, ако знаеш, как да ставаш сутрин. Както си станал от сън, така ще се нареждат работите ти. Щом станеш, вдигни главата си нагоре и помисли за Бога, за Слънцето на живота. Стъпи на земята и помисли за земята, на която живееш. От значение е още, на коя ръка ще се опреш и на кой крак ще стъпиш. Човек трябва да знае, как да легне и как да стане от сън. Ще изпробниш ума си от всички странични и отрицателни мисли и ще отидеш на другия свят съвършено свободен от грижи и безпокойства. Че си Иван, Стоян, това са псевдоними, с които нямаш нищо общо. Какво правел един американски милионер? Понеже искал да опита положението на просяка, той излизал от дома си, преоблечен като просяк, и ходел от къща на къща да проси. Навсякъде го хокали, пъдели, но той всичко понасял, казвал си: Не съм просяк; просията е псевдоним, под който се крия, да не ме познават хората. Така ще науча нещо ново.

Казвам: И вие сте големи милионери, дошли на земята да се учите. Съблекли сте богатите и скъпи дрехи и, облечени в различни дрехи, изучавате живота. Цял ден ходите на работа и, като се приберете вкъщи, започвате да пишете своите бележки върху това, което сте научили. Някои от вас минават за светии, признати от църквата. Мога да кажа имената

ви. Дали твоят псевдоним е на някой светия или милионер, не е важно. Какво си научил в живота, това е важно.

Помнете: Вие се нуждаете от нови възгледи за живота. Ще кажете, че хората не ви обичат, че близките не ви разбират, че сте нещастни. Благодарете, че хората не ви разбират и познават. Добре, че сте се скрили под псевдонима си и не ви познават. Това, че сте нещастни, не е верно. Докато просите, гладни няма да умрете. Докато вярвате в Бога, глад няма да дойде. Не се страхувайте. Казвам, че ще дойдат земетресения. И от това не се плашете. Това са относителни неща. Страданията, нещастията, също са относителни неща. Те могат да дойдат, могат и да не дойдат — от човека зависи. Някой може да ги избегне, а някой ще се натъкне право на тях. Едно ще знаете: животът е непреривен. Това е Божественият живот. За оня, който живее в Божественото съзнание, животът е красив. Той живее в мир и любов с всички същества на земята. Божественото в човека всякога му напеева: Бъди спокоен, всичко ще се нареди добре.

Един ден дойде при мене една сестра да се оплаква, че работите ѝ не вървят добре. Казвам ѝ: Сестра, твоите работи не се нареждат добре, защото ти се занимаваш с хорските работи. Престани да се занимаваш с хората, и започни да работиш. Вземи мотика на рамо и иди на Божията нива, да копаяш. Щом видят, че работиш, веднага ще ти изпратят по-

мощ. Ти ядеш по три пъти на ден и не мислиш, че други хора нямат парче хляб. Бог помага на всички, които работят за Неговото дело.

Казвам: Не се оплаквайте, но работете. Вървете в правия път без смущение. Че работите ви не вървят добре, не се безпокойте. Ако вървят много добре, няма да потърсите Бога. — Нещастен съм. — Търси щастливи хора и се свързвай с тях. — Болен съм. — Когато ставаш сутрин от сън, пий по една чаша гореща вода на гълтки. Прави това 40 деня наред и ще оздравееш. Ако вярата ти е силна, и без гореща вода ще оздравееш. Ако си беден, не се занимавай с бедните хора. Потърси някой банкер, свържи се с неговата мисъл, и работите постепенно ще се нареждат. Ако си студент и не успяваш в уроците, свържи се с мисълта на професора си. Ако в продължение на една година държите в ума си някой щастлив човек, някой банкер или някой професор, силите, които работят в тях, ще потекат и към вас. Вие може да черпите сила от подсъзнанието на хората, дето се крие истинското богатство.

Свързвайте се с съзнанието на светиите, на великите хора в миналото. Те са живяли някога, но и сега живеят. Христос е живял преди две хиляди години, но и сега живее. Той каза: „Ако думите ми пребъдват в вас, и вие пребъдвате в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в вас.“ Значи, Христос ще дойде в вас такъв, какъвто е сега, а не

какъвто е бил в миналото. Тогава Той имал една задача, сега има съвсем друга. Сега Христос може да помага на всички, а в миналото не е могъл. Тогава Той е бил обременен с други задачи. — Как можем да заинтересуваме Христа с себе си, да ни помага? — Слънцето помага на ония, които го търсят. Следователно, първо вие трябва да се интересувате от Христа, а не Той от вас. Първо вие мислете за Христа, за да мисли и Той за вас. Това подразбира свободни отношения. Ако Той пръв мисли за вас, това значи, насила да ви кара да мислите за Него. Той не иска да наруши свободата ви. Ако се свържете с Христа, трябва да минеш през Неговите страдания. Това да не ви плаши. Мнозина са минали вече по този път. Същите страдания не се повтарят. Който не е минал през тия страдания, когато и да е, ще мине, не може да ги избегне.

Едно се иска от вас: да имате вяра в Бога, както разумното дете вярва в майка си и в баща си. Не казвам да имате вярата на мъжа, нито вярата на жената, но вярата на детето. Значи, три принципа има в живота: принципът на мъжа, на жената и на детето. Много художници са рисували Христа, но не са могли да Го нарисуват сполучливо. — Защо? — Защото Той не е нито мъж, нито жена, нито дете. Христос казва някъде в Писанието: „Отец ми.“ На друго място казва: „Ако не станете като децата.“ Значи, който иска да се развива правилно, не трябва да бъде нито мъж, нито

жена, но дете. Свободни сте да бъдете мъже или жени, но ако искате да влезете в Царството Божие, трябва да станете като децата. На един познат казах, че не прилича нито на мъж, нито на жена, но в него най-силно се проявява детинското. Той се чуди на това, пита ме, по какво се познава детето от мъжа и от жената. Казах му, че в мъжа преодоляват правите линии, в жената — кривите линии, а в детето линиите са особени. Детето няма поривите на мъжа и на жената. Жената, като погледне някого, казва: И тоя ще ме излъже. Тя не вярва на хората. Мъжът е готов да се хвърли върху човека като петел. Детето, обаче, се приближава към всички с своята детинска вяра. Затова е казано: „Ако не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие.“ Време е вече да се работи за проява на детския принцип в човека. Първо се е проявил мъжкият принцип, после — женският. Сега иде детският принцип. След като се прояви и той, трите принципа трябва да се съединят в едно. Тогава ще имаме истинския човек. Всичко се включва в детето. Силата не е нито в мъжа, нито в жената, но в детето. Достатъчно е то да заплаче, за да му се притекат веднага на помощ. Каквото пожелае детето, веднага се изпълнява. Мъжът представя ума, жената представя сърдцето, а детето — волята. Ако искате да ви обичат хората, дайте ход на детския принцип в себе си, т. е. на детето. Казваш: Дотегна ми да ме лъжат хората. — За мене това

е интересно. Когато някой ме лъже, аз го вярвам. Той разправя, че е нещастен, че майка му и баща му умрели, че няма средства да живее. Крайната му цел е да иска пари. Давам му един лев и казвам, че парите, които са в мене, са чужди. Аз не разполагам с нищо. Обаче, мога да го науча, как да копае пари от земята. Давам му една пръчица и му казвам, как да работи с нея. Ако може да си изкопае, добре; ако не може, да търси друг начин. От него зависи, да забогатее, или да остане сиромаш. Изкуство е да копаш пари от земята.

Преди години дойде при мене една стара жена да ми каже, че някъде в селото ѝ били заровени три тенекии, пълни с злато. Моли ме, да изпратя някой наш човек да ги извади. Казах ѝ, че ние нямаме нужда от пари. Ако тя се нуждае от пари, да ги търси, както знае. Обаче, задачата на всеки човек е да се свърже с Бога, да протече Божията Любов през него. Постигне ли това, парите сами ще дойдат при него. Не го ли постигне, колкото пари има, ще ги изгуби.

Работете за създаване на отношения с разумния свят, с всички добри и разумни същества, които живеят на земята. Те са представители на Божествения свят. Има хора на земята, които се интересуват от живота на Божествената Школа. Те се интересуват от лекциите, които ви държа. Интересуват се от вас и всякога ви помагат. Тяхната помощ е невидима, никой не знае, как помагат. Те намират

посредници и чрез тях действуват.—Как да ги познаем? Де живеят те? — В непристъпни места. Дето те живеят, човешки крак не е стъпвал. Те се движат и между хората, но дегизирани, никой да не ги познае. Те се явяват като стар дядо, или като млад, красив момък; като дете, като млада жена, или като стара баба; като прост слуга или като виден професор. За да ги познаете, изучавайте човешкото лице. Добрите и свети хора имат особен белег на лицето. Адептите също имат особен белег. И на Каина Бог постави белег на лицето, че който го види, да го познае и да не го убие. Прозорливи трябва да бъдете. Иначе, ще гледате и нищо няма да виждате. Двама от учениците на Христа срещнаха своя Учител, разговаряха се с Него и, като Го познаха, Той се изгуби. Христос ставаше видим и невидим. Той живееше в област, дето това беше възможно. Христос и сега се явява. Той е и в България, и в Франция, и в Америка, и в Русия, и в Индия — навсякъде е Той.

Една стара жена от Сливен ми разправяше, как видяла Христа. Тя описваше лицето Му, целия Му вид. Той ѝ казал: Като минеш през гроба, аз ще те поема, но трябва да се приготвиш за тоя час. Ще промениш начина на храненето си, ще ядеш само чиста храна и плодове. Казал ѝ даже, какви плодове да яде. Това било необходимо за пречистване на организма ѝ. Както виждате, Христос се явява и между българите. Много естествено. Светлината, която

обхваща човешките умове, доброто, което прониква в сърцата им, е резултат на Божественото Начало, което работи навсякъде в света.

И тъй, ще знаете, че Христос не е далеч от хората. Той съчувствува на страдащите и им помага. Той работи върху съзнанието им, да се пробудят. Работете върху себе си, да се освободите от алчността и егоизма. Ако е за богатство, стремете се към вътрешното богатство, за което Христос казва: „Събирайте си съкровище, което нито ръжда, нито молец разваля“. Не казвайте, че не искате да бъдете богати. Бъдете богати, но в любовта и в добродетелите. Щом носите любовта в себе си, вие ще бъдете и външно, и вътрешно богати. Не се отказвайте и от сиромашията. Под „сиромаш“, аз разбирам човек, лишен от пороци, от грехове и престъпления. Такъв човек наричаме добродетелен.

Много неща сте придобили, но още много има да придобивате. Ново нещо иде в света, което трябва да се придобие. Имайте пълна вяра в Господа. През каквито мъчнотии и страдания да мнавате, бъдете тихи и спокойни. Мислете за Господа, и не се страхувайте. Мислете за светиите, за адептите, и не се страхувайте. Всички работят в името на Господа. Те се грижат за всички хора, интересуват се за тях, както ние за плодните дръвчета. Те се интересуват най-много за ония, които работят съзнателно върху себе си, върху своите добродетели. Бог работи добре, но вие не рабо-

тите, както трябва. Вие сте изоставили работите си на други, те да ги свършат. Хората се страхуват, безпокоят се, как ще се оправи светът. Който го е създал, Той ще го оправи. Затова е казано: „Невъзможното за човека е възможно за Господа.“ Бог е предвидил всичко, няма защо да се безпокоите. Вашата работа е да използвате условията, които ви са дадени. Ще работите, за да се повдигнете. Вашето повдигане е благо за всички. Христос казва: „Който се е отрекъл от майка и баща, от брат и сестра, както и от своя живот, той е получил десетократно“. Сега и на вас казвам: Каквото ви е нужно, ще го постигнете, но работа се иска от вас.

Размишлявайте върху 21 гл. от Откровението.

*

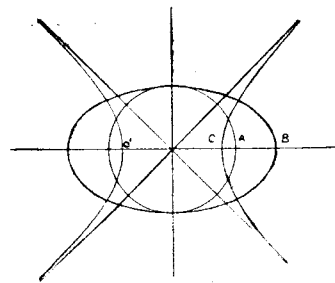
6. Лекция от Учителя, държана на 27 април, 1932 г. София. — Изгрев.

Кръг, елипса и хипербола

Размишление.

Има известни положения в човешкия живот, които не могат да се разберат, докато умът на хората е раздвоен. Докато умът им е раздвоен, много неща остават неразбрани, незнайни. Не можеш да разбереш една истина, докато се запитваш, отде иде тя. Отдето и да иде, приеми я без съмнение и колебание. — Трябва да знаеш, отде иде и къде отива. — Щом мислиш така, ти се движиш в затворен кръг. Много хора са затворени в кръгове. Затворена е тяхната енергия, тяхният капитал. Те правят усилия, за да се освободят. Значи, ако човек е затворен в кръг, например, в кръга А, (фиг. 1.) усилието му да се освободи е голямо; ако е затворен в елипса, например, в елипсата В, усилието му да се освободи е по-малко. Дойде ли до хиперболата (С), т. е. до Божественото, той се освобождава. Хиперболата е пътят, по който човек трябва да върви. Според хората, този път е нескончаем. Тръгнеш ли в тоя път, никъде не можеш да спреш. Той не се свършва никога, затова е идеал на човешката душа. Всяко нещо, което се свършва, не може да бъде идеал на човека.

Като знаете това, не се стремете да свършвате нещата докрай. Като ядеш, не свършвай яденето си докрай; като влизаш и излизаш от дома си, не се стреми да свършиш работата си

фиг. 1.

докрай. Нека остане нещо незавършено. Като се подвизаваш в духовния път, не се стреми изведнъж да станеш светия. Щом станеш свършен, не можеш вече да останеш на земята. Докато си невежа, можеш да останеш повече време на земята. Станеш ли свършен, земята вече не може да те търпи. Тя казва: Няма какво да ти проповядвам и да те уча. Ето, вземи свидетелството си и върви. Щом получиш диплома си, тя се ръкува с тебе и те отписва от училището. Искаш, или не искаш, ти напушаш училището. Щом напуснеш, мястото ти веднага се заема от друг, който с години те е чакал да свършиш. Свършеният на земята е минал:

през знанието на кръга и на елипсата и се счита за учен. Обаче, като влезе в хиперболата, той се загубва, чуди се, де ще му излезе краят. Той си казва: Началото на тая работа ми е познато, определено е всичко, но какъв ще бъде краят, не зная. Никой не се е върнал оттам, никакви сведения нямаме. Казваме, че мнозина отиват там, но никой не се е върнал назад.

Запитали един учен: — За колко време може да се обиколи земята? — За 24 часа. — За колко време може да се стигне до Слънцето? — За една година. — Колко е далеч земята от небето? — Много далеч, не мога да го измеря. Ето, 60 години вече, откак баща ми напусна земята, но още не сме получили от него писмо.

Хората се страхуват от оня свят. — Защо? — Защото не знаят, де отиват. Някои си представят оня свят далеч от тях, а други си го представят близо. Оня свят може да е физически близо, а психически далеч; може да е психически близо и физически далеч. Духовният свят има две страни: физична, т. е. видима, която се обхваща от съзнанието, и психична, невидима, която не се обхваща от съзнанието. От гледището на духовния свят, съществува една духовна наука, например, духовна геометрия, която малцина разбират. Оня, който е духовно пробуден, изучава тая геометрия и си служи с нея при построяването на сложни машини. В нея има различни плоскости, сечения, кръгове и др. Който не разбира тая геометрия, може да си служи само с физичната геометрия

но, каквато машина и да построи, непременно ще бъде с някакъв дефект.

Сега, като говоря за духовния свят, вие мислите, че лесно се прониква там. Не се влиза лесно в духовния свят. Не мислете, че лесно се минава от временното към вечното, от разбраното към неразбраното. Да наблюдаваш микробата под микроскоп и да я изучаваш, това е лесна работа. Обаче, как ще туриш слънцето под микроскоп да го изучаваш? Слънцето има свои външни и вътрешни движения, които са недостъпни за нас. Обаче, движенията на микробата всеки може да наблюдава. От движенията ѝ се съди за начина на живота, на размножаването ѝ и др. За слънцето се правят повече догадки и заключения. Въпреки това, всички хора искат да разберат, как стават нещата. Засега има разбрани и неразбрани неща. В бъдеще, когато съзнанието на човека се разшири, всички неща ще бъдат разбрани.

Какво представя кръгът? — Път на завършените процеси и движения. Щом се говори за завършени процеси, ще знаете, че тоя път е човешки, а не Божествен. В хиперболата линиите се пресичат във вечността. Да оставим въпроса за хиперболата настрана. Той е неразбрана система. Когато преувеличаваме нещата, казваме, че си служим с езиковата форма хипербола. Тя подразбира такова преувеличаване на нещата, при което съзнанието не може да ги обхване. Ти искаш в един живот да станеш светия — това е хипербола. Друг иска да ста-

не гениален — и това е хипербола. Обикновеният човек е затворен в кръга, талантливият е затворен в елипсата. В кръга е вписан квадрат — най-ниската форма. Ние можем да наредим тия фигури по възходяща линия по следния начин: квадрат, кръг, елипса и хипербола. По хиперболата вървят гениите и светияте, но в две различни посоки С и С₁. Като се срещнат, те свършват една полезна работа. Светията стои по-високо от гения. Под „светия“ аз не разбирам оня, който гладувал с години, че придобил жълт цвят на лицето. Не е светия и оня човек, който живял добре и направил няколко добрини. Геният и светията са носители на велики Божествени идеи. Те идат на земята да помагат на човечеството, да му посочат правия път на живота.

Сегашните хора се нуждаят от ново разбиране, от нова светлина, която изключва страха и безпокойството. Защо ще се безпокоиш за утрешния ден? Защо ще се страхуваш от смъртта? Да се страхуваш от живота и от смъртта, това е неразбиране. — Остаряхме вече. — Има ли нещо лошо в старостта? Ако губиш свободата си и се ограничаваш, ти не разбираш старостта. Има една старост, която освобождава човека. Щом се страхуваш от старостта, ти си попаднал в оная старост, която ограничава. — Ще умра. — Ти се страхуваш от смъртта, защото тя отнема всичко, което си имал на земята. Това е неразбиране на смъртта. Който я разбира, той гледа на нея, като на благодетел.

Тя отваря вратата на затвора, хваща човека за ръката и му казва: Хайде, излез вън, на свобода. Друг път да не влизаш в затвора.

Сега искам да ви предам една музикална лекция, без да ви уча да свирите. Всеки свири по свой начин: цигуларят взима цигулката, заема особено положение и свири по свой начин; пианистът свири по своч начин; флейтистът, арфистът също свирят по свой, специфичен начин. И аз свиря по свой начин. Музиката не е нещо установено. Всеки я предава по своему. Обаче, в живота има обикновени, установени процеси. Да те затворят, това е обикновен процес. Да се ожениш, това е обикновен процес. Между затвора и женитбата има нещо общо. Това са два еднакви процеса с различни имена. Като те затворят, ставаш известен на хората. Като се ожениш, ставаш също известен, виден човек. Докато си малко дете, хората не те познават. Щом пораснеш, станеш красив момък или мома, всички се вглеждат в тебе, ставаш известен — виден човек. Момата започва да търси красив момък, а момъкът търси красива мома. Тя иска да живее добре, да заема високо място в обществото, да я познават всички. Тя иска момъкът да бъде богат, да заема високо обществено положение. И момъкът търси богата мома, да се издигне чрез нея. Той дълго време се колебае, да вземе ли момата, която обича, или да вземе някоя богата мома. Най-после се решава да вземе възлюбената си. Понеже няма средства да задоволи изисквания-

та ѝ, той започва да поглежда към отворената каса. След голяма борба той бръква в касата, но накрая идат последствията. Турят го в затвор за няколко години и го лишават от свободата му. Докато е свободен, мъжът ревнува жена си. Щом влезе в затвора, стражарът започва него да ревнува, не му позволява да гледа през прозореца.

Следователно, щом направиш едно престъпление, веднага те турят в затвор — престъпил си една човешка заповед. Като грешил на земята, други те съдят; като грешил на небето, сам се съдиш, сам се наказваш. Откраднал си там една торба пари. Който и да те срещне с торбата, няма нищо да ти каже. Ти считаеш, че това е в реда на нещата. Носиш торбата до едно място, но тежи, сам не можеш, търсиш помощ. Готов си да дадеш пари на някого, само да ти помогне. Всички минават и заминават край тебе, но никой не те поглежда. Казваш: Моля ви се, помогнете ми, не мога сам да нося торбата. — Щом не можеш, остави я, одето си я взел. Закон е: всеки сам носи последствията на своите мисли, чувства и действия. — Не съм ли свободен да постъпвам, както искам? — Свободен си, но ще носиш последствията на своята свобода. — Защо грешил човек? — Защото не разбира Божиите пътища. Той иска да ги корегира, всичко да става по негово желание. Който се е опитал да корегира Божественото, всякога е грешил. Щом си дошъл на земята, ще живееш в ограниче-

ните условия на живота — физически или материален живот; ще живееш в живота на чувствата — в духовния свят; най-после ще живееш в областта на мислите — в Божествения свят. — Как познаваме, в кой свят живее човек? — Ако си недоволен, и лицето ти придобива тъмночервен цвят, ти си в материалния свят. От какво си недоволен? — От яденето, от облеклото, от службата, която извършваш и др. Щом влезеш в духовния свят, в областта на чувствата, и тук можеш да бъдеш доволен и недоволен, както и в материалния свят. Ако си доволен, цветът на лицето ти се изменя, става розов, разширяваш се. Ако си недоволен, свиваш се. Влезеш ли в Божествения свят, в областта на чистата мисъл, всякакво недоволство изчезва. Едно ще знаете: щом живеете добре, първо вие се ползвате от доброто, а после окръжаващите.

Казано е в Писанието, че никой не живее за себе си. Какво означава тоя стих? Човек, наистина, не живее за себе си, но първо той трябва да живее за своята душа, т. е. за своя идеал. Душата в човека е Божественото начало. Значи, човек живее първо за Бога, а после за себе си и за своя ближн. Къде е идеалът на човека: в главата, в гърдите, или в стомаха? Мястото на човешкия идеал не е определено. Той не е близо до него, но ехото на неговия идеал е близо. Идеалът на човешката душа е въвн от човека. Ти се разговаряш с своя идеал като по телефон. Вземеш слушалката и слу-

шаш, какво ти говори той. Идеалът не живее на земята. Той нито се ограничава, нито се освобождава. Който се опитал да ограничи своя идеал, той е платил с живота си. Непостижимо, неуловимо нещо е идеалът. Може да бъдете в съприкосновение с него, но никога не може да го постигнете. Деня, в който постигнете идеала си, животът ви се обезсмисля. Какво означават думите „постигане на идеала“? Това значи, да забогатееш, да станеш милионер. Няма по-голямо нещастие от това, да станеш богат на земята. Всички твои познати, приятели и роднини ще почнат да те посещават, да ти искат пари. Ако си готов да даваш, минаваш за добър човек; ако нищо не даваш, започват да те корят, да те критикуват, докато преждевременно те отнесат в гроба. Много хора умират преждевременно. Причината за това са неговите роднини. Те отправят към него своите отрицателни мисли и казват: Кога ще умре тоя човек, да вземем богатството му, че и ние да си поживеем. Днес една отрицателна мисъл, утре една отрицателна мисъл, докато един ден се чуе, че едичкой си имал сърдечен удар и умрял. — Защо страда човек от сърдце? — Защото някога е бил богат и не е задоволил желанието на своите роднини. Те са искали от него да сподели богатството си с тях. Не задоволи ли желанието им, смърт го очаква.

Това е отвличен въпрос, който не може да се провери. Вие гледате на отвличените въпроси като на нереални. Кой живот е реален?

Животът на детето е реален, но само за него, за възрастния не е реален. Животът на младия е реален само за младия, но не и за стария. Младият казва: Трябва да остареея, за да поумнея. Като остарее, животът му реален ли е? Щом детето се убеди, че животът му не е реален, иска да стане голям, възрастен. И възрастният, като види, че животът му не е реален, иска да стане стар. Какво ще каже старият? И той, като види, че животът му не е реален, казва: Нищо друго не ми остава, освен да умра. Нереалният живот е външната страна на живота, която не засяга вашия душевен живот.

Казват: Човек трябва да бъде добър. — Това е израз на речта. Какво се разбира под израза „добър човек“? В даден случай добрият човек може да бъде лош, а лошият — добър. Ако удариш с камък главата на едного, който отива да убие десет добри хора, лош човек ли си? Привидно минаваш за лош, защото пукна главата на един човек, но, в същност, ти спаси живота на десет добри хора. Ако занесеш на болния си приятел няколко сладкиши, ти минаваш за добър човек. Обаче, оказва се, че сладкишите са направени от лошо масло, и стомахът на болния се разстрои. Лош човек ли е неговият приятел? Много от възгледите на сегашния човек за добро и зло са относителни. И моралът на сегашния човек е относителен. Обаче, има един установен, абсолютен морал, наречен Божествен. Следователно, ако проповядваш на хората, че трябва да се оби-

чат, да живеят добре, това още не е морал. Това са празни думи. Не можеш да учиш човека, как трябва да обича. Всеки сам трябва да си изработи начин, как да прояви любовта си. Тя сама учи човека. Ако обичаш хората, както те искат, това не е любов. Ако си в затвор, ти се чувствуваш унижен и си недоволен. Отидеш ли в хотел, дето плащаш за леглото, доволен си. И в затвора, и в хотела си затворен, но в първия случай други разполагат с свободата ти, а в втория случай ти сам разполагаш с свободата си. Баща си, имаш син, доброволно го поддържаш и храниш — доволен си. Ако синът ти иска насила да го поддържаш, ти си недоволен. В тоя случай, и бащата, и синът са затворници. Същото се отнася и до религиозния живот на човека. Дойде ли някой при него и насила му налага своите религиозни възгледи, това не е морал.

Често слушате да се говори, че човек е свободен, има свободна воля. Според мене, никой не е свободен. Каква свобода е тая, да лежиш в леглото цяла сутрин, защото лекарят дал такъв съвет. Каква свобода е тая, да ставаш сутрин в три или четири часа, защото някой те посъветвал да правиш това. И късното ставане, и ранното ставане не показват, че си свободен. Друго е, ако ставаш рано, или спиш до късно по свое собствено разбиране и желание. Друг е въпросът, ако между твоето разбиране и съвета отвън има известно съвпадение. Свободата е вътрешен процес. Ще спип

ли късно, ако някой обещае да ти даде сто хиляди лева преди изгряването на слънцето? Ти имаш нужда от пари. Щом чуеш такова обещание, не само че няма да се успиш, но ще станеш един час преди изгряването на слънцето, от страх да не закъснееш. Само една минута да закъснееш, пропадат парите. Ранното ставане е подобно на тая парична придобивка. Вие сте дошли на земята да плащате полици. Ако не ставате рано, ако не дишате ранния чист и свеж въздух, вие няма да изплатите полиците си навреме, нито ще получите парите от своите длъжници. Това е за самите вас, а не за другите. Благото, което ранното ставане носи, е първо за вас. Освен това, всяко нещо, което вършите, трябва да е проникнато от любов. Не правете нищо без любов. Това е морал. И всеки, който поддържа морала на любовта, е наш приятел. Това не значи изведнъж да се отречете от стария морал. Дръжте стария морал, както земята държи в себе си всички растения. Обаче, дойдете ли до храната, ще ядете плодовете на растенията, а не техните корени. Моралният живот на растенията е също извън земята, в техните плодове.

Сега и вие, като растенията, сте ограничени и затворени в телото си. От телото ви, т. е. от ограничения живот трябва да излезе друг живот, както излизат плодовете на растенията. Ние обичаме, именно, плодовете на нашия живот. Радвайте се на плодовете на своя живот, без да се спирате върху неговите ко-

рени и да казвате, че сте грешни. Важно е, че съзнаваш това. Радвай се, че си грешил. Значи, приготвил си материал за обработване. Има ли нещо лошо в това, че разполагаш с десет килограма вълна за обработване? Лошо е, ако не я обработваш. Обаче, щом я обработиш, ще се ползуваш от нея и ти, и твоите близки. Ако откраднеш вълната и не я обработваш, ще те държат отговорен; ако ти я подарят и не я обработваш, пак ще те държат отговорен. Всяко нещо, което минава през ума и през сърдцето ти, трябва да се обработва. Следователно, дойде ли една Божествена идея в ума ви, не я отблъсквайте. Приемете я и работете върху нея. Ако я отблъснете, ще ви държат отговорен.

И тъй, разсъждавайте правилно, за да се освободите от ограниченията на живота. Не е достатъчно да кажеш, че си учен, но трябва да се освободиш. Наука, знание е това, което освобождава човека. Ти си вързан с дебело въже. Какво трябва да правиш? Имаш игла. Взemi иглата, и всеки ден чопли въжето; нишка по нишка ще го късаш, докато един ден съвършено се освободиш. В тоя случай, иглата е на място. Ако държиш иглата си в кутийка и нищо не правиш, тя не е на място. И мисълта на човека е на място, ако може да го освободи от всички ограничения и заблуждения. Ти искаш да станеш богат, учен, силен, да се ожениш и по тоя начин да се освободиш от ограниченията си. На крив път си. Богатството, учението, силата, женитбата не освобо-

ждават човека. Докато е малко, теленцето е свободно, играе си, никой не го търси за работа. Щом порасне, веднага турят хомот на врата му и го впрягат на работа. Същото се отнася и до човека. Докато е дете и живее в Божествения свят, никой не го търси за работа. Щом порасне и влезе в света, веднага го турят на работа. Няма човек в света, на когото вратът да не е задебелял от хомота на живота.

Един американски проповедник ми казваше: Женен съм, жена ми е добра, но се е посветила на женското движение. Всеки ден излиза от къщи и отива далеч някъде, да държи сказки за освобождаването на жената. Тя говори против мъжете и работи за повдигането на жената. Аз оставам въкъщи да гледам децата. Тая работа не е за мене. Тъкмо започна да чета Библията, едно от децата заплаче. Едва утихне то, друго се развика.

Казвам: Всеки човек има в себе си по една възлюбена, която напуска дома и отива да държи сказки за повдигането на жената. А проповедникът в човека си мисли, че е роден да проповядва на хората и да ги насочва в правия път. Той се лъже, не е роден за проповедник. Неговата задача е да гледа децата. И да проповядва, и да не проповядва, хората ще се раждат и ще умират, и светът ще следва своя път. Той мисли, че като си каже проповедта, хората ще се оправят. И това е възможно. Мнозина мислят, че това, което работят, е нещо съществено. Има нещо съществено

в тяхната работа, но повечето им работи са забави. Ти се раждаш, живееш, страдаш, мъчиш се, но като остарееш, виждаш, че всичко е било излишно, и казваш: Човек не трябва да се тревожи много.

Повтарям: Вършете всичко с любов. Страдаш, кажи си: Забава е това. Ожениш се, кажи си: Забава е това. Учен човек си — забава е това. Отиваш на театър, на разходка — и това е забава. Ставаш сутрин рано — и това е забава. Сега вие вървите по един установен ред на нещата и считате, че тоя ред не може да се измени. — Кой е наредил тоя начин на живее? — Вашите предци. Те са измислили хомота, метнали са го на врата на хората, и днес всички казват: Не може без хомот. Писанието казва: Трябва да се освободите от стария ред на нещата, от хомота на живота. Добър е старият живот, но има нещо неестествено в него. Естествено е да спиш навреме и да ставаш навреме; естествено е, да се учиш навреме, но има неща, които не трябва да изучаваш. Защо трябва, например, да изучаваш криминалната психология? Защо трябва да изучаваш паталогичните признаци при заболяването на стомаха, на гърдите или на мозъка? Защо трябва да изучаваш престъпленията на хората в миналото?

Време е вече да изучаваме нормалните прояви на живота, а ненормалните да оставим настрана. Време е да изучаваме вярата и любовта, които са еднакво необходими за всички хора. Време е да приложим свободата към себе

си и към всички живи същества. Щом аз съм свободен, всички трябва да бъдат свободни. Вие ограничавате себе си, ограничавате и близките си и се чудите, защо животът ви не върви добре. Много естествено. Вие се поддавате на всяка мисъл, която минава през ума ви, без да се запитвате, отде иде и какъв е характерът ѝ. Тази е причината и за разваляне на семейния живот. Истинско семейство е това, в което Бог живее. Той се изявява като любов, мъдрост, истина, правда, добродетел, свобода. Това прави хората щастливи.

Под „семейство“ не разбирам няколко члена — майка, баща и деца. Вселената е едно голямо семейство. По тоя образец е създадено и малкото човешко семейство. Изучавайте великото семейство — вселената, за да създадете и малкото семейство по тоя план. Законите на вселената трябва да бъдат закони и на малкото семейство. Всеки член от семейството трябва да си зададе въпроса: Живее ли Бог в моето семейство? — По какво се познава присъствието на Бога? — По свободните отношения между членовете. И ние сме едно голямо семейство. Ако в класа, между учениците, се проявява любовта, мъдростта, истината и свободата, вашият клас справедливо носи името си клас на любовта. Няма ли между вас тия прояви, това не е истински клас, не е клас на любовта.

T. M.

7. Лекция от Учителя, държана на
4 май, 1932 г. София. — Изгрев.

Слаби и силни положения

Размишление.

Две неща се налагат в човешкия живот: да се подкрепва слабият, и да се въздържа силният. Значи, слабият трябва да се насърчава, а силният — да се въздържа. В едно отношение човек е слаб, а в друго е силен. Той сам трябва да знае, де е силен и де слаб, за да може сам да си въздействува. Там, дето е слаб, да го насърчават; дето е силен, да го въздържат.

Казва се, че иде новото в света, идат новите идеи. За това време се изискват хора с установен характер, да се знае, какво могат да направят, какво дават и какво взимат. И те трябва да знаят, какво очакват от новото време. В това отношение те приличат на малкото дете, което с нетърпение очаква Великден, да получи нови дрехи и обувки, да се премени. Както детето се радва на новите дрехи, така всеки човек трябва да се радва на новото време, което иде. Радостта на детето е кратковременна, но силна. Тя не може да продължи цяла година. До следния Великден дрехите му ще бъдат скъсани, и то ще очаква нови дрехи, нова радост. Човек има за какво да се радва. Да спечелиш един приятел, това е нов костюм. Да спечелиш още един приятел, това е втори костюм. Всеки ден трябва да печелиш по нещичко, всякога да те виждат хората с нещо ново. Казваш: Да бъда милосърден, това значи, всякога да съм облечен в един и същ костюм. Не е така. Костюмите на милосърдието са много и разнообразни. Ти можеш да бъдеш милосърден като музикант, като поет, като философ или като съдия. Как ще проявиш милосърдието си като поет? Ще отидеш при някой болен и ще му прочетеш едно от твоите произведения. То ще внесе живот в болния. Ако си музикант, ще му изсвириш нещо. Ако си философ, ще му обясниш причините и последствията на болестите и страданията. Ако си съдия, и при тебе дойде някой нещастен човек, когото законът осъжда, ще хванеш закона и ще кажеш: Законът не трябва да бъде толкова строг! Съдията знае, че не може да се излива голяма сила върху слабия. Трябва ли слабият да бъде смачан от закона?

Като ученици, вие трябва да разбирате положението на слабия и на силния, да знаете, как да постъпвате. Вие очаквате да получите нещо, да ви се каже нещо, без да държите сметка, колко сте силни, може ли да издържите на това, което очаквате. Може ли да изядете изведнъж един грам захарин? По сладост един грам захарин е равен на 700—800 гр. захар. Може ли да изядете толкова захар наведнъж? — Не може. Ако изядете 700 гр. захар на-

веднъж, устата ви ще се напълни с слюнки. Това е неестествено положение. Силните преживявания, силните реакции са опасни. Те са само за силните, за богатите хора, които разбират законите. За слабите и бедни хора са слабите преживявания. Казвате, че животът е еднообразен. Това се отнася за оня, който не разбира живота, който е сляп и не вижда. За оня, който познава законите и вижда, животът е разнообразен.

Следователно, за да разберете своя живот, както и живота на окръжаващите, трябва да излезете от положението, в което се намирате в дадения случай, и да влезете в положението на другите. Срецнеш един поет и казваш: Блажен е тоя човек! Това е ваше разбиране. Вие не знаете, какво нещо е поетът, през какви изпитания е минал, докато стане поет. Не е лесно да станеш поет, т. е. приятел на хората. През големи страдания е минал и минава поетът. Ще кажете, че големите страдания правят човека недоволен. Не е така. В истинското страдание няма недоволство, няма никакво мъчение. Има ли недоволство и мъчение, то не е страдание. Кое е отличителното качество на довольния и на недовольния? Как познавате, че някой е недоволен? Когато детето е недоволено, лесно се познава. Майка му сипва ядене, но то е недоволено, слиза от стола и се обръща с гръб към масата. Сипват му още една лъжица, то се усмихва и отново сяда на стола — започва да яде. Майката знае закона, че като сипе три лъжици, детето забравя недоволството

си. Числото три уравнива силите в човека.

Какво представя лъжицата? — Човешката ръка. Значи, ти ще гребнеш с ръката някъде и ще дадеш нещо. Ръката е лъжицата на човешкото тело. — Коя е лъжицата на сърдцето? — Обичта. Казваш: Да се обичаме! — Защо трябва да се обичаме? — Да се задава такъв въпрос, това е все едно да питате, защо трябва да работиш с ръцете си. Ако не работиш с ръцете си и не ги упражняваш, те губят силата си. След време ти ще станеш инвалид. Днес работиш, утре работиш, ти упражняваш ръцете си, и те стават силни. Така можеш лесно да се справяш с мъчнотиите си. На същото основание ти трябва да любиш, за да упражняваш ръката на твоето сърдце. Някога любовта се изявява чрез лявата ръка, друг път — чрез дясната ръка. И в двата случая любовта трябва да остане скрита. За тая любов Христос казва: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае“. — Защо трябва да бъде така? — Опасно е лявата ръка да знае, какво прави дясната, да не би и тя да направи същото. Знаем, че природата не обича две същества да правят едно и също нещо. Дайте възможност на двама души, в един и същ момент, да направят едно и също нещо, да видите, какъв ще бъде резултатът. Или, представете си, че от двете ви страни има две течения: от дясната страна течението е сладко, а от лявата — горчиво. Дясната ръка посяга и ви дава от сладкото течение. В тоя момент и лявата ръка посяга и ви дава от гор-

чивото течение. Какво става накрая? Лявата ръка разваля това, което дясната ръка прави. Значи, това, което умът върши, сърдцето да не знае. Намеси ли се сърдцето в работата на ума, всичко пропада. И обратно: намеси ли се умът в това, което сърдцето прави, пак всичко пропада. Христос е казал, лявата ръка да не се меси в това, което дясната прави. За дясната ръка не е казал нищо. Защо само лявата ръка да не се меси в работата на дясната? — Това е един кабалистичен закон, който трябва да се разбира. — Не трябва ли да се опитват нещата, както чрез вкуса опитваме сладчината и горчевината им? За сладко и горчиво се говори на физическия свят. В Божествения свят, обаче, нещата са само сладки. Да кажеш, че нещо не е толкова сладко, това показва, че ти не си доволен.

Как се познава, кога човек живее на физическия свят и кога в Божествения? Когато си и доволен, и недоволен, ти живееш на земята. Когато си само доволен, ти живееш на небето, в Божествения свят. Ако започваш една работа с разположение, а я свършваш с неразположение, ти живееш на земята, в света на противоположностите. Ако започваш една работа с разположение и я свършваш с разположение, ти си в Божествения свят. Докато си на земята, идеалът ти е временен. Ти искаш да станеш като дядо си. Току поглеждаш портрета му и се възхищаваш. Казваш: Голям благородник е моят дядо. — В какво се проявява неговото благо-

родство? То е както в математиката. Каквото са знаковете плюс и минус в математиката, такова нещо е благородството в човешкия характер. Знаковете плюс и минус показват, освен посока на движение, още и работата, която трябва да свършиш. Например, минусът показва, че трябва да извадиш нещо от джоба си, да го ладеш, дето е нужно. Плюсът показва, че имаш да взимаш. Значи, благородният човек дава и взима. Дето има да дава, той дава; дето има да взима, той взима. Натъкнеш ли се на някакъв грях в себе си, няма да го скриваш, но ще го вземеш с шипците и ще го хвърлиш на нивата си, като тор.

И тъй, изучавайте себе си, своя характер, да дойдете до истинското знание. — Защо трябва да учим? — За да се развивате умствено, да пълните своя хамбар — умът, с знание. Знанието е храна за човешкия ум. Как се познава, кога човек се храни умствено и кога сърдечно? — Когато мисли право и добре разрешава задачите си, той храни ума си. Когато чувства правилно, той храни сърдцето си. Когато човек се мъчи и страда, умът не се храни добре. Когато човек скърби и е недоволен, сърдцето не се храни добре. Значи, мъчението и страданието са резултат на действията на ума. Скръбта и недоволството са резултат на действията на сърдцето.

Като сте дошли на земята, трябва да знаете, защо сте дошли, да разбирате законите на живота. Дето няма разбиране, там всякога се ра-

ждат противоречия. Същият закон се отнася и до музиката. Ако не знаеш законите на музиката, ако не спазваш такта и ритъма, и най-хубавото музикално творение произвежда дисонанс. Изкуство е да спазиш ритъма на песента, която свириш. Понякога ритъмът се променя, не е еднообразен, както цъкането на часовника. В движението на земята, в човешката мисъл също има ритъм. Учените са забелязали, че в движението на земята от време-навреме се явява едно малко, микроскопично ускоряване или забавяне, което се отразява върху човека. Това се понася. Опасно е, ако тия ускорявания и забавяния са чести и големи. За да не се явяват изключения и аномалии в външната природа, човек трябва да изправи мисълта си и да хармонизира своя живот. Не можеш да мислиш право, ако не си в хармония с всички напреднали същества. Дали съзнаваш това, или не, то е друг въпрос. Когато слушаш някой виден музикант да свири, ти вече го познаваш — не е нужно преди това да си го познавал. Може и по-рано да си го познавал, но като свири, ти вече се запознаваш с него. Ако го спреш, за да се запознаеш с него, ти спиращ музиката.

Не се поставяйте на пътя на добродетелите, или на човешките дарби и способности. Срецнеш ли добродетелен човек, не го спирай да се разговаряш с него. Срецнеш ли добър човек, и него не спирай. Остави добродетелите да си текат непрерывно. Ти си му-

зикант, предаваш уроци. Ученикът не те задоволява. Кажу му: Даровит си, но дарбата ти още не е проявена. Често учителите по музика едва издържат учениците си, но търпят. Като се върнат вкъщи, започват да свирят, да се тонират. Ако не търпят, ще кажат някоя обидна дума на ученика си и после ще съжаляват.

Кой човек е даровит? — Който сменя една гама с друга. Ако си неразположен, смени гамата. Неразположението е миньорна гама, която трябва да се смени с мажорна, да се превърне в разположение. Има мажорни гами войнствени, които наричаме още марсови гами. Ако се настроиш на такава гама, ти си готов да се биеш с всеки, който ти се противопоставя. Има приятни миньорни гами, но има и неприятни. Например, някой изпадне в миньорна гама, която го разслабва. Той се отпуска, плаче, хленче и казва: Животът няма смисъл, всичко се свърши вече. Баща ми умря, и аз не трябва да живея. Тоя плач не е на място. То е все едно, да плачеш на гроба на баща си и да мислиш, че свириш. Плачът не е музика. Само оня плаче музикално, който е разбрал смисъла на страданията.

Един баща често казвал на сина си: Синко, от тебе нищо няма да излезе, не учиш. Синът решил да изучава музиката, но и там не работил, както трябва. Един ден бащата се престорил на умрял. Синът започнал да плаче. Бащата слушал, как плаче и не останал доволен

от плача му. Той станал от леглото си и казал: Спри, синко, да плачеш. Не си се научил още да свириш.

Музика има и в човешкия ход. Оня, който живее хармонично, ходи музикално. Всяко негово движение е музика, всяка стъпка е ритъм. В движенията му има пластичност, мекота. Той стъпва леко, първо на пръстите, а после на петата си. Така се образува една крива линия. Някой стъпва на цялото ходило и образува права линия. Движенията му са груби, дисхармонични. Човек трябва да спазва ъгъла, който се образува при ходенето. Ако е по-малък, или по-голям, отколкото трябва, нарушава се ритъмът на движението. Ритмичната музика следва строго определени закони. Музиката регулира биенето на сърдцето. Ако изпее ритмично една песен, тя може да уравни пулса на сърдцето.

Кое е важно за ученика? — Малките прояви. Ще внесеш в живота си малко, слабо подобрене, но всеки ден ще придаваш по нещо. Слабото става силно, а силното — слабо. Всеки ден ще подобряваш живота си, за да се тонираш. В това направление работят върху нас напреднали, разумни същества. Ако не се тонираш, не можеш да живееш правилно. Внесеш ли повече влага или повече сухота в организма си, нервната система не действа добре. В първия случай става разширяване в нервната система, а в втория — свиване. Влагата трябва да бъде нито повече, нито по-малко. Влагата

има отношение към сърдцето, а сухотата — към ума. На влажна книга не можеш да пишеш, но на суха — можеш. Опасно е, когато сухотата мине в сърдцето, а влагата — в ума. Пазете се от смесването на тия течения. Всяко течение трябва да отива на своето място. Иначе, ще се натъквате на противоречия, с които мъчно ще се справите. Човек се справя лесно с външните противоречия, но не и с вътрешните. Например, вътрешно противоречие е да мислиш, че никой не те обича. Обичта е влагата на живота. Как ще придобиеш тая влага? Друг мисли, че хората имат лошо мнение за него. Това е противоречие на ума. — Как ще накараш хората да мислят добре за тебе? — Не бъди взискателен към хората. Не бързай да измениш мнението им. Посял си житно зърно — не бързай да видиш веднага плода му. Дай му условия да израсте, и повече не мисли. Времето ще даде своя резултат. Време е нужно за растенето и узряването. И любовта се нуждае от определено време за растеж, за връзване и за узряване на нейния плод. Щом узрее плодът ѝ, може вече да се яде.

Какъв процес е яденето? На какви закони се подчинява? Човек се храни не само с хляб, но и с въздух. Той се храни по три пъти на ден, но не знае, по колко хапки да взима на едно ядене. Той диша, без да знае, колко вдишки трябва да прави на минута. Ако не знаеш, по колко хапки да ядеш и по колко вдишки да правиш, ти нарушаваш законите на

храненето. Ако не знаеш, на какво разстояние да стоиш от всеки човек и от коя страна да застанеш, ти нарушаваш естествения закон на хармонията. Като вървиш с някого, ти заемаш или лявата, или дясната му страна. Обаче, не можеш да вървиш само от едната страна: ще променяш, ту отляво, ту отдясно. Като променяш страната, ще направиш една крива линия, няма да се обръщаш. Който не разбира закона, ще пита, защо трябва да се образува крива линия. В кривата линия са скрити знаците, т. е. богатството, към което се стремите. Оня, който търси злато в земята, се ръководи от известни признаци. И оня, който търси вода в земята, с помощта на пръчицата, пак се ръководи от известни признаци. Там, дето е водата, пръчицата започва да се огъва. Огъването на пръчицата е най-силно, почти перпендикулярно, на мястото, дето е водата.

Казвам: И в човешката мисъл става силно и слабо огъване. Без огъване умът не може да се развива. Някой иска да постигне нещо по механичен път. Това е невъзможно. Умът трябва да работи, постоянно да се упражнява. — Трябва ли мисълта да се колебае? — Колебанието е неизбежен процес. Като се колебае на една и на друга страна, мисълта дохожда до скритото съкровище, което постоянно търси. Имате един приятел, когото много обичате. Вие го търсите постоянно. — Защо? — В него е заровено съкровището, което търсите. Ако това съкровище е няколко килограма, трябва ли да

вземете всичкото? Според вашите разбирания ще вземете всичко, но природата не обича това. Тя оставя всеки да си вземе, колкото му трябва, да има за всички. На другия ден пак ще отидеш с пръчицата и ще си вземеш, колкото трябва. В природата богатството се мести. Всеки ден ще го търсиш с пръчицата. Ако съкровището се премести наляво, ще изпиташ скръб, ако се премести надясно, ще изпиташ радост. Каквото става с съкровището, това става и с приятеля ви. Ако днес е разположен, на другия ден ще бъде неразположен, преместил се малко наляво. На третия ден ще бъде разположен — преместил се надясно. Ако съкровището се премести наляво, ще изпитате скръб; ако се премести надясно, ще се зарадвате. Ако съкровището е наляво, ти се безпокоиш, мислиш, че някой ще го открадне; надясно ли е, ти си спокоен, никой не може да го открадне. Посей нивата си, и не се безпокой. Щом си я посаял добре, след един месец ще израсте. Тя ще бъде доволна от тебе, а житото ще бъде доволно от нивата. И човек донякога се намира в положението на житото. Трябва му само шест месеца, за да завърши развитието си. Ако някой му помогне и му даде условия да завърши развитието си, той ще благодари и ще остави своето изобилие, както житото — на нивата и на своя господар. Не можеш ли да завършиш развитието си, ти пропадаш на изпита. В заключение, ти не

даваш плод, и нито нивата е благодарна, нито житото.

Коя е причината за радостите и скърбите? — Много причини има за това: едни са знайни, други незнайни. Някога ти се радваш, без да знаеш защо. Скърбиш, без да знаеш защо. Причината за твоята радост и скръб се крие в далечното минало. Ти си помагал на някого да свърши учението си, и днес той ти благодари, дава ти банкет. Неговата благодарност ти причинява радост. На друг някой си попречил в развитието му. Днес той е недоволен от тебе и казва: Ще дойде ден, и ти ще пропаднеш като мене. Неговото недоволство ти причинява скръб.

Да се върнем към основната мисъл. Силните чувства, големите дарби и способности трябва да се въздържат. — Защо? — За да не погълнат силите на слабите и да попречат на развитието им. Слабите чувства, малките дарби и способности трябва да се подкрепват, за да се засилят. Значи, чувствата и мислите, дарбите и способностите на човека трябва да се уравниавят. Следователно, прави услуга на оня, който има нужда от тебе. Ако твоята услуга може да го повдигне и засили, тя е на място. Напиши любовно писмо на един момък или на една мома, само ако те се нуждаят от твоята подкрепа. От твоето писмо ще зависи успеха на момата или на момъка. Ако писмото е добре написано, успехът е добър. Някога едно писмо решава съдбата на човека. Ще кажете,

че момата или момъкът се е влюбил. Не са влюбени те, но изявяват оная любов, която повдига човека и го укрепва. Всеки, който е завършил добре развитието си, е получавал любовни писма, които е реализирал. В тия писма се крие динамична сила. — Искам да постъпвам добре. — Призови едно разумно същество, да вземе участие в твоята постъпка. Ти сам нищо не можеш да направиш.

Един френски професор в Париж, като правел своите опити с електричеството, казвал на студентите си: Както жицата е проводник на електричеството, така и аз съм проводник на енергиите и благата на природата. За вас съм професор, но за природата — проводник. Тя не ме признава за професор. Ето, и електричеството минава през нас, като през проводници. Учените, гениалните, великите хора са проводници на природата. Чрез тях минават нейните енергии. Доколкото човек е проводник на природата, дотолкова той се ползува от нейните блага. Някой се оплаква, че работил цели 20 години и нищо не придобил. Той не е придобил нищо, защото ключът на неговата инсталация е затворен. Отвори ключа си, за да станеш проводник на природата. Само така нейните енергии ще потекат през тебе, и ти ще придобиеш това, което очакваш. Бъдете проводници на великото в живота. Мине ли през вас, то ще ви даде нещо.

И тъй, слабият да се подкрепва, силният да се въздържа. Гневиш се, това е силна про-

ява — ще се въздържаш. Съмняваш се, това е силна проява — ще се въздържаш. Между силните и слабите прояви има известно отношение, затова силните ще се въздържат, слабите ще се подкрепват. — Обезсърдчих се — слаб си. — Насърдчих се — силен си.

Какво трябва да прави човек, като се обезсърдчи? — Да насочи показалеца си напред. Тоя пръст има отношение към личните чувства на човека. Той се оплаква, че никой не го уважава, че няма пари, изпаднал, обезличил се. Не свивай палеца си, но го изнеси навън. Някой не може да разрешава философски въпросите на живота. — Защо? — Той свива средния си пръст — Сатурновият. Опни добре пръста си и ще започнеш да разсъждаваш философски. Свиеш ли четвъртия си пръст — Слънчевият, т. е. пръста на живота, на слънчевите енергии, ти губиш смисъла на живота. Изправи пръста си, да потекат слънчевите енергии през тебе. Малкият пръст на човека е търговецът, който се занимава с дребни търговски сделки. И тоя пръст трябва да бъде изправен. Най-малко се обезсърдчава големият пръст — палецът.

Изучавайте ръката си, както и всеки пръст по отделно, за да се свързвате с разумните същества, които ги управляват. Някой хваща палеца си и казва: Да обичаме Господа! — Да обичаш Господа, това значи, да обичаш делата Божии и света, които Той е създал. Делата Божии са всички живи същества на земята.

Като обичаш тия същества, животът ти ще се осмисли.

Слабият да се подкрепва, силният да се въздържа. Слабият ще стане силен, когато го обичат. — Какво иска силният? — Да го почитат. Значи, слабият да се обича, а силният да се почита. Любов и почит са сили, с които трябва да работите.

Т. м.

*

8. Лекция от Учителя, държана на 11 май, 1932 г. София. — Изгрев.

Закон за частите и за цялото

Размшление.

Ще прочета част от 24 гл. от Евангелието на Матей.

„Слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светенето си.“ (— 29 ст.) — Слънцето и луната представят човешките възгледи. Ако те не потъмнеят, вие не може да приемете новото. Ако богатият не обеднее, не може да влезе в Царството Божие. Ако богатият съжалява, че по-рано не е обеднял, сам по себе си той е беден. Обаче, ако богатият съжалява, че е обеднял, той не е беден. Не е беден оня, който съжалява, че не е богат.

Като ученици, вие се нуждаете от няколко основни правила на живота. Не знаете ли тия правила, вие ще учите, ще се явявате на изпити, но не може да ги издържите. Не само знание ви е нужно, но и прилагане на това знание. Например, един от вас може да напише думата любов с златна боя, друг може да я напише с червено мастило, трети — с синьо мастило, четвърти — с черно и т. н. Обаче, само оня се ползува от любовта, който я прилага. — Къде се прилага любовта? — В малките работи. Например, казвам ти да направиш нещо, но ти възразяваш, не слушаш. Щом имам любов,

аз трябва да претърпя, да не възразявам. Учителят дава известни наставления на ученика, но последният не иска да ги изпълни. — Защо? — По-добре знаел от учителя си, какво трябва да прави и какво не трябва. Според мене, няма случаи, дето ученикът да знае повече от учителя си. Ако, наистина, ученикът знае нещата по-добре от учителя си, тогава учителят е ученик, а ученикът — учител. Учителят е самозванец, не заслужава да бъде учител. Само оня е учител, който знае нещата, говори добре и, каквото знае, прилага го. Той знае, какви трябва да бъдат отношенията му към учениците и към ближния му. Той никога не изменя отношенията си. Същото виждаме и в природата.

Често се говори за музиката в природата. Кое е характерното в тая музика? — Че тоновете ѝ не се менят. Например, дойдеш ли до основния тон „до“ в природата, той никога не се мени. Обаче, в човешката музика имаме виенско „до“ и парижко „до“, между които съществува малка разлика. Виенската и парижката музика се приближават една до друга, но на музикантите липсва основния, природен тон. Тоя тон освобождава човека от всички недъзи. Изпееш ли основния природен тон правилно, какъвто недъг и да имаш, той ще изчезне. В естествените тонове на природата няма полутонове. Там всички тонове са цели. Освен това, в природата няма миньорни гами. Човек е създал миньорните гами, като резултат на своите болезнени и тъжни състояния. Например, музиката на Шо-

пена е болезнена. Има смисъл човек да пее тъжни, миньорни песни, но когато е здрав. Болният да пее миньорни песни, това не е музика, това е израз на болезнено състояние. В природната музика няма болезнени състояния. Там съществува една основна, естествена гама, от която всеки човек се ползува.

Животът на всички хора се основава на природната гама. Който не възприема и не възпроизвежда природния основен тон „до“, не може да се развива музикално. Основен, естествен тон е тоя, при който доброто не среща никакви препятствия, външни и вътрешни, и свободно се проявява. Някой иска да пее, но си казва: За кого да пея? Вече съм на 45 години. Питам: Ти беше млад и пееше. За кого пееше тогава? Тоя, за когото пееше, разбра ли те? Пееше ли и той заедно с тебе? Оцени ли той твоето пеене? Ако дадеш на бакалина една златна монета, ще я оцени ли той? Ако се усмихне само и вежливо те запита, какво искаш да ти даде, това не е достатъчно. Той трябва да се свърже с тебе, да ти стане приятел. Той не е разбрал и възприел основния тон „до“. Той не е разбрал, правилно ли е взет тона, или неправилно. — Как ще провери това? — С някакъв инструмент. Има камертон, с който също може да проверите, верен ли е тонът, който взимате, или не е верен. Обаче, понякога камертонът се разваля. За да не се развали, вие го пазите в кутия. Истински камертон е оня, който не се разваля при никакви условия. Ако и моралът си

туряме в кутия, за да не се разваля, той не е истински морал. На такъв морал не може да се разчита. Има един камертон, който не се влияе от никакви външни и вътрешни условия. Има един морал, който също не се влияе от никакви условия.

Като наблюдавам живота ви, виждам, че вие ще срещнете големи спънки и мъчнотии, от които косата ви ще побелее. Ще умираете и ще се прераждате, т. е. ще отивате на оня свят и пак ще се връщате, както кофата се издига и спуща на зъбчатото колело. Докато сте на това колело, кофата ще се издига и спуща, ще се пълни и празни, ще се радвате и скърбите, без да постигнете нещо съществено. Радостта и скръбта не са ваши. Влизате в една къща, дето хората живеят добре. Всички са радостни, и вие се радвате, но радостта ви е чужда. Влизате в друга къща и виждате, че там има мъртвец. Всички плачат, и вие плачете, но скръбта ви е чужда. Значи, вие участвувате в чуждите радости и скърби. И хората участвуват в вашата радост и скръб, но чуждото е всякога чуждо. Вие трябва да слезете от колелото и да тръгнете по своя път.

Докато е на земята, човек участвува в радостта на светиите, на праведните и добрите хора. Също така той участвува в радостите и скърбите на грешните и паднали хора. Това е мое твърдение, което може да проверите. Дали ще го приемете, това е друг въпрос. Изучавал съм живота на светиите и го

познавам до най-малки подробности. Има светии, които са живели цели 30 години в пустинята, дето са прекарвали чист и свет живот. Обаче, влезат ли в живота, между хората, лицата им веднага потъмняват. — Защо? — Натъкват се на изкушения, които не могат да издържат. Какво изкушение може да срещне един светия? Една красива мома минава покрай светията, който държи последния си изпит. Тя се усмихва и мислено му казва: Поздравявам те, желая ти добър успех. Като не разбира значението на усмивката ѝ, той се начумери и я погледне недоволено. Той мисли, че тя го изкушава, но после съжالياва, че не е могъл да отговори на усмивката ѝ. Цели 30 години се подвизавал в пустинята, придобивал знания и опитности, и в един момент се обърква, не знае, как да отговори на усмивката. Той пропада на изпита, и небето се затваря временно за него. Значи, между него и жителите на небето е произлязла известна дисхармония. Той казва: Да не бях срещал тая мома! Не, момата е минала точно на време, но светията не е бил готов да ѝ отговори. Той се връща пак в пустинята, дето работи още 30 години. След това пак среща същата мома. Тя му се усмихва, и той ѝ се усмихва. Има ли нещо лошо в усмивката? Ако мислиш, че в усмивката се крие нещо лошо, ти не си разбрал Божия закон, не си разбрал любовта. Бог живее в човека. Следователно, ти трябва да различаваш човешката усмивка от Божията. Ако не познаваш Божията

усмивка и се намръщиш, ще те изпратят отново в пустинята, да прекараш още 30 години там, да научиш урока си.

Сега аз изнасям тоя пример за изясняване на една истина. Красивата мома, която се усмихнала на светията, не е грешница. Тя е послужила за изпит на светията, който се учил 30 години в пустинята, за да се приготви за Царството Божие и за служител на Бога. Трябвало сам светията да се изпита, да види, доде е стигнал. Много хора ще се намерят пред тоя изпит и трябва да го издържат. Един наш брат тръгна за Витоша с много тежка раница, но с него се случи голямо нещастие, не издържа изпита. Всички хора приличат на него. Всеки отива при Господа, но туря на гърба си тежка раница, 30 кгр., и някъде, сред пътя, пада и умира. — Защо? — Тежка е раницата на света. Тежко е общественото мнение. С такава раница не се отива при Господа. Ще оставиш раницата у дома си и ще вземеш само парче хляб и стомничка за вода. Тоя брат е предметно учение за всички. Той каза: Оставям раницата, оставям стомничката и напушам земята. Сбогом! Той имаше големи мъчности, на огън беше поставен, на нажежена скара. И вие ще минете през тоя огън. Когато мъжът те пърже, благодари на Господа. Когато жената те пърже, благодари на Господа. Когато синът и дъщерята те пържат, пак благодари на Господа. Не търси причината, не питай, защо те пържат.

Една сестра иде да ми се оплаче, че носът я боли. Аз съм зает, не ѝ отговарям. Тя се мръщи, недоволна е от мене. Щом тя се мръщи, и аз ѝ отговарям по същия начин. Ако се усмихне, и аз ще ѝ се усмихна. Тя трябва да почака малко, да свърши работата си. После ѝ казвам: Сестра, ако отидеш при лекар, той ще ти даде някакво външно лекарство и ще обясни болката ти по външен начин. Аз ти казвам, че причината за болката на носа е духовна. Ти си направила някаква погрешка в мислите, в чувствата или в постъпките си. Като махнеш причината, болката ти ще изчезне.

Някой казва: Аз съм лош човек. — Не е въпрос лош човек ли си, или добър. Според мене, лош е оня, който влиза в училището. Добър е оня, който излиза от училището. За нас са важни учениците, които вършат Божиата воля. Едно правило: Може да мислите, чувствувате и постъпвате, както искате, но всичко да става за слава Божия. Живейте за слава Божия, а не за ваша слава, или за славата на Ивана и Стояна. Вашите имена на земята са псевдоними. С други имена сте записани на оня свят. Като отидете там, ще ви питат, как се казвате. Как ще изтеглите парите, които сте вложили в банката, ако не кажете името си? Същият закон е и на оня свят. Как ще получите вложената сума, ако не знаете името си? Работете за Божиата слава, за да мисли и Бог за вас. Това значи, да знаете името си, с което сте записани в Божествената книга, и да се пол-

зувате от вложеното в вас. Казваш: Обичам те. — Не можеш да ме обичаш, ако първо не си обикнал Господа. — Не познавам Господа. — Щом не познаваш Господа, мене съвсем не ме познаваш.

Ново разбиране е нужно на хората. Само така те ще разберат земята като временно училище. И гъсеницата се храни с листа, но временно. Като се превърне в пеперуда, тя се откъзва от листата и търси нектар по цветовете. Докато е на земята, човек се храни с материална храна — с въздух, вода и хляб. Щом напусне земята, той се храни с мислите и чувствата на своите близки. Ако мислиш добре за своя близък, заминал за другия свят, ти му даваш добра храна. Ако мислиш лошо за него, предлагаш му лоша, нечиста храна. И детето, като не разбира любовта на баща си, казва: Лош е баща ми, често ме бие. — Не е лош, той благославя детето си. Колкото пъти вдигне ръка върху него, да го удари, толкова пъти го благославя. Когато майката и бащата бият децата си, те ги благославят и продължават живота им. Дете, което не е бито от родителите си, по-малко живее. Което е бито, живее повече. Следователно, и страданията, през които човек минава, имат за цел да продължат човешкия живот, да го осмислят и да заставят човека да познае Божиата Любов. Покажете ми един пример, дете човек, без страдания, е разбрал смисъла на живота. Всеки човек трябва да мине през страдания. Светините са минали през та-

кива страдания, каквито обикновените хора не могат да си представят. Когато се освободите от своя личен живот, тогава ще разберете живота на светията. До това време ще мърморите, ще бълбите, както бълби шишето, на което гърлото е тясно. Като изливат водата от такова гърло, чува се особено бълбене. В това шише се борят водата и въздухът, кой пръв да излезе. Ако гърлото на шишето е широко, въздухът и водата ще излезат свободно навън, без никакво бълбене. Кажеш ли, че не можеш да търпиш някого, това показва, че си шише с тясно гърло.

Какво представя търпението? — Велико нещо е да бъдеш търпелив. Между вас няма нито един, който може да се похвали с търпение. Сравнително един с друг, някой е по-търпелив, друг — по-малко търпелив, но търпелив, в пълен смисъл на думата, няма. Казвам нещо на някого, той веднага скача и казва: Обиди ме Учителят. — Ако ви обиждам, аз не бих се занимавал с вас. Аз не се интересувам от вашите работи. Ако някой гледа съблазнително към чуждата каса, аз минавам край него и нищо не му казвам. Когато детето гледа лакомо към дървото с ябълки и се готви да посегне на една от тях, и на него нищо не казвам. — Защо? — Според мене, и възрастният, и детето са на изпит. Възрастният има право да си вземе една златна монета, но касата е чужда. И детето има право да си откъсне една ябълка, но градината е заградена

с бодлив тел. Господарят дебне детето и казва: Само да смееш да влезеш! Щом прескочи плетата, детето веднага влиза в ръцете на пазача. Това са временни отношения. Пазачът няма право да бие детето, но и детето няма право да прескача плетата на градината.

Правило е: дето плодните дървета са низкостъблени, хората са добри; дето дърветата са високостъблени, хората са лоши. Те нарочно режат низките клони на дърветата, да не ги нападат крадци. Как трябва да постъпват хората на новите идеи с малките деца? Те трябва да имат по една пълна кошница с зрели плодове и, като мине някое дете край градината, пазачът да му се усмихне и да му даде един плод. Когато зреят плодовете, правилно е синовете и дъщерите на господаря да бъдат в това време в градината, а не слугите. Те трябва да следят, когато минават деца край градината, веднага да им кажат: Заповедайте по един плод от нашата градина. Това изисква Божественият закон.

Често вие се отегчавате от живота на земята и пожелавате да отидете на небето. — Какво представя небето? — Живот на пълна хармония и абсолютна любов. Там всички се надпреварват, кой повече да услужва. Там никой не мисли за себе си. Каквото благо имащ, трябва да го споделиш с другите. Ако няма на кого да услужват, небесните жители слизат на земята, да помагат на хората. Затова, именно, Бог изпраща ангели на земята, да услужват

и помагат. Благодарете, че има същества на земята, които не мислят за себе си и са готови да се жертвуват за другите. Някой е болен, пъшка, мъчи се. Веднага едно от тия същества дохожда при него и му казва: Не се безпокой, всичко ще мине. Търпение е нужно. — Защо са тия страдания? — Ще разбереш. И аз съм минал през болести и страдания и разбрах техния смисъл. Един ден и ти ще ги разбереш.

Пази следните правила: Не яж много. Прави избор на храната си. Яж навреме. Всяко нещо си има своето време. Всяка мисъл и всяко чувство идат на своето време. За изправяне на мислите и на чувствата също има определено време. Само любовта не се поддава на писани закони. Никой не може да те учи, как да обичаш. Любовта се проявява отвътре. Когато дойде в човека, тя започва да го учи. Любовта учи всекиго, но нея никой не може да учи. Аз говоря за естествената любов, а не за неестествената човешка любов. Неестествена е любовта, когато човек иска да спечели повече, отколкото му е необходимо. Например, ти обичаш някого и го ограничаваш, искаш той да обича само тебе. Любовта не се ограничава. Тя обича еднакво всички хора. Когато някой иска да обичам само него, това показва, че той иска да ме постави в пътя на престъпленията. Остави човека свободен и когато го обичаш, и когато те обича. Всеки трябва да даде свобода

на ближния си, за да бъде свободен и той. Това изисква любовта.

Сегашните хора не живеят според закона на любовта. Те си правят човешки договори и според тях се нагаждат. Например, жената казва на мъжа си: Ти трябва да ореш и да сееш, а аз ще жъна. Ти ще внасяш вкъщи, а аз ще готвя и ще се грижа за къщата. Обаче, други са отношенията, които се основават на любовта. Там не се прави никакъв договор. Мъжът е доволен, че срещнал жената, която обича, и благодари на Бога за това. И жената е доволна, че срещнала мъжа, когото обича, и благодари на Бога. Какво ще работи мъжът, и какво жената, това се нарежда само по себе си. Една среща, станала в името на любовта, струва колкото всичкото богатство на света. Кой човек е устоял на закона на любовта? Турете двама приятели, които се обичат, на едно място, да видите, колко ще устоят на любовта. Колко време продължи любовта между Давида и Натана, синът на Саула? В първо време любовта им беше идейна, но после се измени. Давид обичаше Натана повече от жената. Да обичаш жената повече от приятеля си, това води към престъпление. Ако и приятеля си обичаш повече от жената, пак вървиш в пътя на престъплението. — Защо? — В любовта няма предимство. Любовта не позволява да обичаш едного повече от другиго.

Помни: И като любиш, и като те любя, няма да четеш морал на Господа. — Защо? — Ка-

то любиш, ти си проводник на Божията Любов. Когато те любят, ти възприемаш Божията Любов. Кого ще морализираш тогава? Кажеш ли на някого, че го обичаш, ти не говориш истината. Само Бог люби, а човек е проводник и възприемател на Неговата Любов. Следователно, ще знаеш, че си или проводник на любовта, или я възприемаш. Остави Бога свободно да се проявява чрез тебе, без да Му се противиш. Той не обича реакцията. Щом някой се опълчи против любовта, Бог веднага се оттегля настрана. Тогава иде страданието, и човек се опомня, разбира, че е сгрешил. Докато Бог живее в вас, вие разрешавате задачите си правилно, животът ви е радостен и весел. Не казвам, че нямате любов, но разбиранията ви за любовта са ограничени. Ако някой се сърди лесно, любовта Му е слаба. На Бога не се сърдя, и морал не Му давам. Обичам всички хора, обичам ангелите, обичам всичко, което Бог е създал. Срещна една мома, усмихна се по един начин; среща друга, усмихна се по друг начин. И едното, и другото са усмивки, които се различават, както костюмите на хората. Младият и старият не са нищо друго, освен различни костюми. Старият представя благочестието. След като живее 30—40 години в пустинята, като аскет, той започва да се отегчава от живота си, иска да се подмлади. Бог го превръща в млада, красива мома, подир която тръгват много момци. Значи, красивата мома не е нищо друго, освен светия, който е живял 30 години в пустинята. Бог го

изпраща на земята като красива мома, да я обичат всички. Светията може да се яви на земята като красива мома, или красив момък. В каквата форма и да се изяви, важно е да проявява любовта.

Какво представя любовта? — Носителка на живота. Всяко нещо, което не носи живот, е чуждо за любовта, за човешката душа. Например, грехът е нещо странно, чуждо за душата. Той представя груба, недиференцирана материя. Тя трябва да мине през Божественото съзнание. То ще работи хиляди години върху нея, за да я организира. Като материя, тя не е лоша, но не е пригодена към човека. Лошо нещо ли е ледът? Не е лош, но не пълни шишето или стомната в студено време с вода. За предпочитане е стомната да бъде празна, отколкото да се напълни с вода и да се пукне от студа. Следователно, не се пълнете с материята на греха и на злото, да не се пръснете. Дойде ли злото, т. е. лошите условия, бъдете празни. Отваряйте се само за доброто. Гледайте на нещата така, както Бог гледа. Както Той търпи, така и вие ще търпите. Той вижда погрешките на хората и мълчи. Защо и вие да не търпите? Защо майката търпи детето си? Тя казва: Много съм дала за това дете. Има нещо ценно в него, ще го търпя. В това отношение, майката е учен човек, който вижда доброто в детето си, както астрологът и физиогномистът виждат нещата и казват: Ще излезе човек от това дете. Има нещо хубаво в него.

И тъй, не се спирайте на сегашните си разбирания. С тях сте дошли вече до едно място, по-нагоре не може да вървите. За да влезете в Царството Божие, нужни са нови разбирания. Отдавна Бог е внесъл новото в света. Отдавна хлопа Той на вашето съзнание. Някои от вас са приели нещо от новото, но това не е достатъчно. Трябва да изпразните стомните си от ненужното съдържание и да оставите само същественото в тях. Вие сте изучили вече процеса на събирането. Какво трябва да направите? — Да научите изваждането, умножението и делението. И тука няма да спрете. Ще изучавате степенуването и коренуването.

Като ученици, вие трябва да имате пред вид следното: Цялото никога не се дели. То е вечно и неделимо. Делят се само частите. Цялото не се събира, не се вади, не се умножава, нито се дели. То е единствената реална величина, която нито се изменя, нито се променя. Дойдете ли до промените, вие сте в закона на частите. Само частите се менят. Това, което се променя в вас, са частите. Обаче, има нещо неизменно в човека, което, от младини до старини, остава едно и също — то е цялото. То е Божественото начало. Като цяло, то разрешава всички противоречия между частите. То е в състояние да възстанови нарушеното равновесие между частите. Недоволството се дължи, именно, на нарушеното равновесие между частите. Те се местят и, докато дойдат на местата си, човек е недоволен. Частите постоянно се

местят. На това разместване се дължи вечното движение в космоса. Само цялото не се мести. И небесните тела се движат от едно място на друго. Те никога не се връщат на старите си места. И вие, като промените мястото си, никога няма да се върнете назад. При всяко разместване на частите става известно стълкновение, което води към грях и престъпление. Ако две тела дойдат близо едно до друго, те неизбежно ще се стълкновят. — Какво трябва да се прави, за да се избегне това стълкновение? — Да се използва пространството. Много пространство съществува в вселената. Човек трябва да бъде разумен, да не се стълкновява, за да не губи равновесието си. Двама души се карат. Те са дошли близо един до друг. Единият иска да вземе по-голям дял от другия. Докато хората живеят само с даване и взимане, всякога ще се карат. Опитът ще ги научи, как да живеят; да използват пространството, без да се карат. Казваш: Аз съм слушал тая песен, познавам я. — Ако можеш да я изпееш, слушал си я; ако не можеш, не си я слушал. От Божествено гледище, човек знае само това, което може да направи. Не можеш ли да изпееш една песен, ти никога не си я слушал. Щом направиш сам нещо, ти никога не го забравяш. То е отразен лъч в очите ти, то е отпечатък в твоето съзнание. Лъчът от разява в човешките очи, независимо от това, дали човек го съзнава, или не. Всичко това, което лъчът трябва да внесе в човека, внася го. Така и любовта внася своето богатство в

душата на човека, и той трябва да бъде буден да го използва.

Бъдете доволни от живота си. Че страдате и боледувате, това да не ви плаши. Боли ви кракът — това е за добро. Така ще изучавате добродетелите си. Боли ви носът — ще изучавате интелигентността си. Ще намерите начин, сами да се лекувате. Ще прекарате няколко дена в пост и молитва. Ако сами не си помогнете, ще помолите някоя сестра или брат да ви помогнат. Има много методи за лекуване, но, по-неже не сте готови за тях, ще ги изопачите. Например, като ви боли носа, хванете го леко с палеца от двете страни и го масажирайте. Правете леки масажи на носа си с всичките пръсти, да му предадете част от техния магнетизъм.

Питате : Как трябва да се молим ? Да правим ли поклони, както църквата ни съветва ? — Поклоните, колениченето показва, че човек влиза в противоречие с Господа. — Тогава да вдигаме ръцете си нагоре. — Трябва да знаеш, как да вдигаш ръцете си. Трябва да знаеш, как да изправиш телото си. Не е все едно, дали събираш части или цели единици. Казвате $1 + 1 = 2$. Какво събирате, не се питате. Ако събирате една част с друга, ще получите две части. Обаче, събирате ли едно цяло с друго цяло, не може да получите две части. Цялото не се събира. Как ще събереш една любовна мисъл с друга любовна мисъл ? Това е невъзможно, няма правило за такова събиране. Дойдете ли до любовта, там има друга математика и геометрия.

В обикновената геометрия се говори за квадрата, за кръга като части от пространството, като фигури. В живата геометрия се говори за фигурите като отношения. Например, квадратът е фигура, в която само четири точки имат еднакво отношение към една централна точка. Сегашните хора строят къщите си върху квадрат, затова се натъкват на противоречия. Кръгът е фигура, на която всички крайни точки имат еднакво отношение към централната точка. В живота на кръга няма противоречия. За да се избегнат противоречията в квадрата, необходимо е да се прекара един диагонал, като равнодействаща сила. В тая линия се разрешават противоречията на ума, на сърдцето и на волята.

Казвам : Който е разрешил противоречията в живота си, той е готов да служи на Бога, да раздаде имането си. — Няма ли да обеднее ? — Който върши Божията воля, никога не обеднява, никога не греши, никога не боледува. Искате ли да бъдете здрави, да не грешите, всякога трябва да бъдете будни, да вършите волята на Бога. Нито за момент не трябва да забравяте, че служите на Бога, и да прилагате Неговата Любов. Ако любовта ви напусне само за един момент, ще изпитате горчевината и противоречията на живота. Казвате : Остаряхме вече. — Любовта ви е напуснала. Ако искате да се подмладите, дайте път на любовта в себе си. Дето е Бог, там е младостта. Дето Бог отсъствава, там е старостта. Когато напусне

къщата ти, Бог казва: Аз си отивам, ела и ти с мене. Ще отидеш на оня свят, дето няма скръб и страдание. Ще те посрещнат в оня красив свят с радост и ще те поставят на някаква работа. Ще работиш с любов и свободно ще влизаш и излизаш от тоя свят.

Хората на земята се бият, карат се, обиждат се. Щом някой се обиди, веднага казва: Знаете ли, кой съм аз? — Кой си ти? Кажете ми името. Аз днес съм разположен, искам да оправя отношенията ви. Един брат се обидил, че не му позволили да държи сказка в салона. Чудно нещо! Кой може да забрани на човека да говори? Ако не говори в салона, ще говори в някоя къща. Човек може да говори навсякъде. Колко пъти са ми забранявали да говоря в тоя или в оня салон, но аз никога не съм се обиждал. Ако не говоря в специален салон, ще говоря на полето, в някоя къща, или на планината. Някой се оплаква, че не съм се интересувал от него, че Господ не го обичал. Как иска той да проявя интерес към него, или Бог да му докаже, че го обича? Като го срещна и видя, че е скърбен, ще му кажа две-три насърчителни думи и ще си замина. Той се ободрява, става енергичен и свършва работата си. Ако е болен, ще му дам някакъв съвет и ще си замина. Той може веднага да оздравее, а може и след седмица, месец или цяла година — зависи от рецептите. Има рецепти, за приготвянето на които е нужно цяла година. Изпращам рецептата горе, там да я приготвят. Той ще има търпение

и ще чака. Някога и вие се молите за болни, но цял ден няма за тях. Какво ще правите тогава? Не е лека тая задача, трябва да дадете нещо от себе си, но торбата ви е празна. Ще чакате да дойде нещо отгоре, да напълните торбата си и тогава да дадете. Ще кажеш, че има много хляб на фурната, можеш да напълниш чувала си. — Можеш да го напълниш, но не можеш да носиш пълен чувал на гърба си.

Не се спирайте на дребнавостите на живота. Не се спъвайте от изискванията и разбиранията на вашата личност. Така вие пречите на Господа да работи в вас. Всяка крива мисъл и криво чувство произвеждат реакция в съзнанието на Бога. Някой сгрешил по отношение на тебе. Трябва ли да вдигаш шум, да нарушаваш мира на Божественото съзнание? — Как трябва да постъпя? — Кажете ми: Ще се уреди работата. Обиден съм, наистина, но и аз съм обиждал. Кажете ми така и забрави обидата. Кой каквото ви каже, да не ви смушава. Потопете се в Божественото съзнание и забравете всичко, което са ви казали. Вие искате да работите за човечеството. Как ще работите? Ако не живеете в любовта и не я прилагате, нищо не може да направите. Без любов не може да помагате на никого. Живейте помежду си в любов, за да си помагате взаимно. Ако се карате и сърдите, вие ще заминете на другия свят неочаквано, както стана с нашия брат на планината. Карането и сърденето са тежести, които увеличават теглото на вашите раници. Качвайте

се на планината без раници, да стигнете лесно върха.

Следователно, не се обиждай, че не ти позволили да говориш в салона. Говори на друго място. Все ще дойде някой да те слуша. Бил си такъв - онакъв. Кажи си: Аз сам зная, че съм такъв, но това беше едно време. Сега изправих всичките си недъзи, превърнах лошото в добро. Някой ме очернил. Кой е виновен за това? От една страна, вината е в тоя, който ме е очернил; от друга страна, вината е в мене, че съм допуснал да ме чернят. Слаб съм бил и съм допуснал това. Аз съм по-малко виновен, но трябва да стана силен, да не допускам никакви слабости в себе си. Защо допуснах оня с катранената четка толкова близо до себе си, да ме очерни?

В едно Варненско село живял някой си поп Ганчо, който кръщавал селските деца. В същото село се явил един гръцки поп, който отново кръщавал същите деца по гръцките закони. Като се научил за това, поп Ганчо се ядосал много, взел катраницата и една четка и отишъл в дома на гръцкия поп. Свалил гашите му и с четката си го очернил добре. Като карали гръцкия поп отново да кръщава децата, той казал: Мазан ли си с катран, да знаеш, какво нещо е катранът? Знаеш ли, какво значи, да те очернят? Това, което вие сте кръстили, не давайте на друг да го кръщава. Смели трябва да бъдете! Не съжалявайте за това, което веднъж сте направили. Ако е лошо направено, изправе-

те го. Така ще угодите на Бога. С това аз не упреквам никого, но казвам, че трябва да разрешите противоречията, които неизбежно ще дойдат. За това се иска смелост и решителност.

Питате: Какво е положението на брата, който умря на Витоша? — Сега той е по-добре, отколкото беше по-рано. Той свърши живота си на планината, на чист въздух, сутрин, а не вечер. Като лежеше на земята, той мислено казваше на минаващите братя и сестри: Един ден и вие ще свършите като мене. Ще хвърлите тежката си раница и ще си отидете. Бъдете готови, като ви извикат, да напуснете тоя свят. Като те повикат, ти трябва да си готов веднага да отидеш. Когато Бог те повика, ще оставиш жена и деца и ще отидеш на оня свят. Жена ти трябва да каже: Моят мъж не умря, но замина при Господа. И нашият брат беше повикан от Господа, там да работи, да развие някои свои способности. Той имаше добър ум, добри заложби. След 10—15 години пак ще дойде на земята като добър работник.

Днес ще размишлявате върху 15 стих, 15 глава от Евангелието на Йоана: „Не ви наричам вече роби, защото робът не знае, що прави господарят му; а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го.“

Отче наш.

*

9. Лекция от Учителя, държана на 18 май, 1932 г. София. — Изгрев.

Любов, обич и почит

Размишление.

Като ученици на велика школа, вие се нуджидаете от нова философия. В какво се заключава тая философия? — Да мислиш в момента. т. е. никога да не отлагаш. Важно е това, което намислиш в момента. Че си мислил месеци порано, че си човъркал, както къртицата рови земята, това не те ползува. Какво е направила къртицата със своето ровене? Направила е много дупки, с което попречила на земеделеца. Тя рови, за да си намери храна. Защо рови човек? Казвате, че работата на земеделеца е благородна. Зависи, как работи и защо работи. Ако земеделецът оре и обработва земята само за прехрана, това и къртицата прави. Ако ученикът учи само за добри бележки, да получи диплом. с който да се прехранва, това и къртицата прави. Това не разрешава въпросите на живота. Някой се учи да събира, да изважда, да умножава и дели, но не знае, кое действие е най-добро. Ще кажете, че събирането е най-добро действие. Добро е, но само ако можеш да събереш на едно място двама светии, или един момък и една мома, на които сърдцата горят и светят от любов. Изкуство е да събереш на едно място майка и дете. Майката да трепти за детето

си, и детето да отговаря на нейната любов. Като намерите добрата страна на събирането, намерете добрата страна и на останалите действия. Това значи, да бъдеш ученик, да изучаваш живата математика.

Защо трябва да се изучава живата математика? — Да развие ума, да го направи еластичен. В това отношение, всяка наука е на мястото си. Днес се изучават едни науки, а преди стотици и хиляди години се изучавали други науки — според условията. Обаче, и днес, и в миналото хората са изучавали медицина, с цел да лекуват болни. Някой лекар работи десетки години, все болни лекува. Главата му е пълна с различни болести и оплаквания на хората. Какво е придобил от това? Има смисъл да бъдеш лекар, но да познаваш признаците на здравето, да знаеш, кой човек е здрав. Да познаваш само болестите, това не е истинската медицина. Казвате, че болният не може да яде — това било един признак. Обаче, има болни, които ядат повече от здравите. Повикали лекар да прегледа един умирац, да види, какво е положението му. Лекарят отишъл тичешком при болния, да не би да умре, преди да се опита да му помогне. Какво видял? Болният лежал неподвижно; на масата пред него имало чиния, пълна с кюфтета. Като видял лекаря, болният извикал: Господин докторе, умирам! Помогни ми. Лекарят го погледнал, усмихнал се и казал: Бъди спокоен, докато тая чиния стои пред тебе и си хапваш, няма да

умреш. Такава била болестта му, че трябвало да яде. Същият лекар изнася интересни случаи от своята практика. Имало един болен, който изяждал девет хляба на ден. Друга една млада мома изяждала закуската на 70 деца в един приют. Това са болезнени случаи. Невъзможно е здрав човек да яде толкова много. Съществуват болезнени състояния и на ума, и на сърдцето. Човек трябва да изправи живота си, да се освободи от тия състояния.

Кои са нормални, естествени прояви на ума и на сърдцето? По какво се познава абсолютно здравият? — Той не трепва от нищо. Каквото и да срещне на пътя си — луд, пиян човек, мечка — минава спокойно, без да му трепне сърдцето. Кажеш ли, че те е страх от нещо, в твоя ум или в сърдцето ти има нещо ненормално, болезнено. Някои хора се страхуват от мишка, от пиявица. Имаше една стара жена във Варна, която минаваше за голям герой. С пищов убила един мъж. Тя беше добър плувец: влизаше в морето четири километра навътре. Тя отиваше до Евксиноград и се връщаше с плаване. Беше известна на целия град със своите подвизи. Обаче, видеше ли пиявица, даже в пише, бягаше от нея, като от пожар. От нищо не се страхуваше, но от пиявицата изпитваше панически страх. Не се страхуваше от мечка, от вълк, а от пиявица. Това, което е неестествено за някого, е естествено за друг. Някой се страхува от една мисъл, влязла ненавреме в главата му. Той сам я преувеличава и се страхува от нея,

като от огън. Страхуваш се от пиявица, например, и казваш: Нямам представа, какво нещо е пиявицата. Отговарям: Ти нямаш представа, какво нещо е животът.

Една жена, майка на четири малки деца, се оплаквала, че не може да се справи с тях. Като мома, изучавала различни педагогични методи за възпитание, но сега не можела да си помогне. Чудела се, какво да прави. Най-после дошла до един нов педагогичен метод — да наплаши децата си. Излязла въвн, турила на главата си една бяла гугла, скрила лицето си, да не я познаят децата, облякла други дрехи и така влязла при тях. Като я видели, те писнали, и всяко се сгушило, дето очите му видят. Затихнал шумът, млъкнали, смирили се децата. Майката излязла въвн, свалила гуглата и чуждите дрехи и отново влязла в стаята. Като я видели, децата се хвърлили върху нея, пригърнали я и започнали да разказват, че едно чудовище ги уплашило. Тя ги запитала: Ще слушате ли? — Ще слушаме, майчице, само не ни оставяй сами, да не дойде пак това чудовище.

Казвам: Такова чудовище, т. е. такова нещастие може да ви сполети и вас. — Защо? — За да ви възпита. То е новият метод на педагогията, който майката прилага върху децата си. С такива методи си служи и природата. Някой заболее, оплаква се от стомах, от гърло, от ревматизъм и др. Не е страшна болестта, тя е педагогичен метод за възпитание. Страшно е преувеличаването на болестта. Като дойде стра-

хът, човек започва да преувеличава нещата, и сам усложнява положението си. Той казва: Боли ме гърлото; какво ще стане, ако се запуши? Боли ме главата; какво ще стане, ако мозъкът ми се възпали?

Помнете: Който обича Бога, има имунитет към болестите. Той не се страхува от нищо. Срещнете ли човек, който има съзнателно отношение към живота и не се страхува от нищо, той има любов към Бога. Бог не се нуждае от нашата любов. Той има всичко: богатство, знание, сила. Обаче, любовта ни към Бога е необходима за нас. Тя ни свързва с разумния свят, с всички възвишени същества. Казвате на някого: Дай имането си на Бога. — Защо Му е вашето имане? Някоя майка иска да посвети детето си в служене на Бога. Защо Му е нейното дете? Млад момък или млада мома се покалугерили, облекли се в черни дрехи, в знак на служене на Бога. Бог не се нуждае от черните дрехи на калугерите и от тяхното служене. Някои се посветили на науката. И това не е нужно на Бога.

Какво означават думите посвещение и служене? Само оня може да се посвети на нещо и да му служи, който има любов в душата си. Да се посветиш на науката без любов, това не е никакво посвещение. Без любов нищо не се постига. Това е велик, основен закон. Любовта организира нещата. Без любов не може да се говори за организация. Всички светове са създадени от любовта. Всички предмети, които се

изучават на земята, са предметно учение за човека. Само чрез тях той ще се домогне до въпроса за създаването на света. Който може да разреши правилно тоя въпрос, той е разумен човек. На какъвто въпрос се натъкне, веднага го разрешава. Ако заболее, той знае причината на заболяването. Ако стомахът му е разстроен, той знае, че причината за това се крие в бързото ядене и недостатъчното смилане на храната. Стомахът се оплаква, че това, което устата и зъбите трябвало да свършат, легнало върху него. Задачата на стомаха не е да дъвче храната. Стомахът има строго определена работа, която трябва да свърши. Останалата работа ще свършат чървата и черният дроб. При това, всеки орган трябва да свърши работата си навреме. Закъснее ли черният дроб да помогне на стомаха, последният ще страда. Често стомахът страда, защото върши чужда работа. Трябва ли той да дъвче храната? Това е работа на зъбите.

Казвам: Не туряй в стомаха си несдъвкана храна, за да не го осакатиш. Не туряй в ума си несдъвкана мисъл, за да не го осакатиш. Една несдъвкана и несмляна мисъл може да произведе парализия в човека. Дойде някой в дома ви и каже, че мъжът ви лежи мъртав на улицата. Без да проверите това, вие веднага се стреснете и се парализирате. Защо се стряскаш? — Няма кой да ме гледа, няма кой да се грижи за мене. Казвам: Преди да се стря-

скаш, провери, дали тоя факт е истински. Човек трябва да има самообладание.

Като ученици, вие трябва да проверявате нещата, да не се поддавате на различни слухове. Някои от вас са крайно суеверни, на всичко вярват. Достатъчно е да се пусне някакъв слух, и те веднага ще повярват. Не само това, но казаното се разнася от човек на човек с известни прибавки. В това отношение, те приличат на оня дървар, който се върнал от гора та уплашен и казал на своите съселяни: Видях сто мечки в гората и избягах. — Намали малко, не са били сто. — Ако не са сто, поне 80 имаше. — И това е много. — Тогава 60 имаше. Като не му вярвали, той намалявал, намалявал, докато най-последно казал: Не зная, мечка ли беше, но зашумя нещо в гората, и аз избягах.

Казвам: Преди да възприемете една мисъл, проверете я. След това разсъждавайте върху нея, да видите, дали е права, или не. В това се изразява силата на вашия ум. Има неща, които не ви интересуват — не се пресилвайте да ги изучавате. Всяко пресилване уморява и разстройва нервната система. Някои неща не са за вас, още не сте готови да ги приемете. Например, ако ви говоря нещо върху науката за ноктите, ще се изплашите, не сте готови за тая наука. — Защо се страхуват хората? — Защото досега са изучавали само паталогичните признаци, отпечатани върху ноктите. По тях ще познаете, кой ще заболее от туберкулоза, ревматизъм или сърдечен удар. Обаче, има белези

върху ноктите, които определят здравословното състояние на организма. Тия признаци трябва да се изучават. Ако не се страхувате, изучавайте и болезнените признаци, но същевременно търсете начини да ги премахнете. Има случаи, когато страхът лекува човека. Един наш познат от Варна боледувал цели седем години от треска. Един ден излязъл да се разходи край морето. Като вървял по тротоара, една жена отворила прозореца на втория етаж на къщата и изляла набързо един леген с гореща вода, без да забележи, че отдолу минава човек. Силно изненадан, болният се стреснал от горещата вода и в организма му станала реакция, която го излекувала от седемгодишната треска. В случая, страхът, изненадата произвели обратен резултат на болестта.

Едно младо момче, македонче, заболяло от страх — три години страдало от треска. То видяло баща си убит на воденицата, от което преживяло голям ужас. Майка му се чудела, какво да прави. Лекувала го по един, по друг начин, но нищо не му помогнало. Най-последно, тя решила да го посвети в служене на Бога и го предала на църквата. Един ден клисарят пожелал да се пошегува с момчето. Както седели в църквата, той веднага изгасил всички свещи. Като останало на тъмно, момчето се разтрепело от страх и припаднало. В резултат на това, то оздравяло напълно. Значи, в едно отношение, страхът произвежда заболяване; в друго отношение, той причинява оздравяване. При

известни състояния човек се чувства щастлив, добре разположен; при други състояния той се чувства нещастен, неразположен.

Кога трябва човек да се страхува? — Когато греши. Добре е да се уплаши, когато е болен, но неочаквано. Ако очаква да го плашат, той не може да се лекува. Има много начини за лекуване. Един от тях е вярата. Христос казва на един болен: „Да бъде според вярата ти!“ Значи, ако вярваш, ще оздравееш. Важно е, обаче, каква трябва да бъде тая вяра. Ако вярата на болния не е силна, с години ще носи треската си. Често вие вярвате на слухове, за които трябва да бъдете глухи. Но кажат ли ви нещо, от което може да се ползвате, не вярвате. Например, колцина от вас ще повярват, че кашлицата им ще мине най-късно до следната сряда? Който повярва, ще оздравее. С други думи казано: „Който сее, ще жъне.“ Ще кажете, че имате вяра. — Имате вяра, която не лекува. Това не е вяра, но суеверие. Откажете се от суеверието и работете за усиляне на вярата.

Мнозина имат криви, изопачени разбирания за нещата, затова сами се спъват. Например, те грешат, вършат престъпления и се страхуват и срамуват само от хората. Говорят за Бога, като понятиис, а към хората имат реално отношение. Какво, в същност, е Бог и какво — човек? Странно е да се срамувате от хората, а от Бога да не се срамувате. Адам, обаче, като разбра, че е гол, засрами се от Господа и

се скри от Неговия поглед. Добре е човек да се срамува. Адам се засрами, защото гледаше на голотата като на нещо неестествено. Сегашното понятие за голота е свършено различно от това, което Адам имал. Под „голота“ Адам разбирал нещо вътрешно. Той се почувствувал нищожен и се засрамил, не посмял да се яви пред Господа. Докато е свързан с телото си, човек преживява различни състояния, които го измъчват. Например, някой казва: Какво ще стане с мене, като умра? Ще ме зароят в земята и ще гледам, как телото ми гние и се разлага. Дали ще бъде така, това зависи от връзката ти с телото. Колкото повече си свързан с телото си, толкова по-голяма е вероятността да бъдеш в гроба след смъртта си. Ако не си свързан с телото си, ще бъдеш вън от гроба, на свобода. Имали ли сте опитността да излезете от телото си и да се върнете отново в него? Това е една от възможностите на човека, с която малцина разполагат.

В геометрията се говори за квадратурата на кръга. Какво означава това? Защо се търси квадратурата на кръга? Да търсиш квадратурата на кръга, това значи, да се домогнеш до ония възможности, които се съдържат в кръга. В квадрата, като четириъгълник, се крие Питагоровото учение, защото Питагор се занимавал с числата от едно до четири. Като съберете тия числа, получавате десет: $1 + 2 + 3 + 4 = 10$. Числото десет представя един цикъл, в който всеки зародиш постига развитието си. Това е

отвлечена мисъл, която няма нищо общо с сегашния живот.

Каква представа има сегашният човек за Бога? Някой си Го представя като стар човек, с бяла брада и жезъл в ръка. Друг казва, че Бог е навсякъде. Той няма образ за Бога, но Го приема широко в съзнанието си. Само оня може да приеме Бога в съзнанието си, който е всякога буден по отношение себе си и окръжаващите. Той има ясна представа за всяка своя клетка, която се намира под контрола на съзнанието му. Той знае, че всяко нещо в него, за което може да мисли, никога не умира. Всяко нещо, за което не може да мисли, умира. Докато държиш нещо в съзнанието си, то живее. Щом изчезне от съзнанието ти, то умира. На същото основание, казвам: Когато съзнанието се прекъсне, човек става част от друго съзнание. Значи, някое същество е престанало да мисли за вас. Тогава и вие преставате да мислите за него. Например, двама млади се обичат. Един ден момъкът се оплаква, че възлюбената го забравила. Закон е: Не може да те забрави оня, който те обича. Невъзможно е да обичаш някого, и той да те забрави.

Казвам: Вселената може да се унищожи, светът може да изчезне, слънцето може да потъмнее, но да забравиш човека, когото обичаш, това е невъзможно. Ако не беше така, животът щеше да се обезсмисли. И слънцето може да закъснее в пътя си, защото е резултат на разумната сила — любовта. За силата на любовта, изтичаща

от Бога, се съди по светлината на слънцето. По нея аз правя своите изчисления. — Как се правят тия изчисления? — Много просто. Застана с лице срещу слънцето. Вдигна дясната си ръка срещу него, с дланта напред, в отвесно положение. След това поставям ръката си в джоба. Аз правя изчислението си по физичен начин; всички виждат, какво правя, и се чудят, не разбират, как става изчислението. Повечето пъти правя изчислението си мислено, с умствената си ръка. Тогава никой не ме вижда. Когато искам да зная, дали даден болен ще оздравее, правя следния опит: влизам в стаята при болния и отивам до прозореца, да видя, мога ли да хвана светлината и да я изчисля. Ако мога да направя това, болният ще оздравее; ако не мога да го направя, той не може да оздравее. От човека зависи, дали ще успее в опитите си, или не. Важно е, как гледа той на нещата. Като отида в някоя гора и срещна мечка на пътя си, аз не се страхувам. Аз гледам на мечката като на адепт, който в миналото не е завършил успешно изпита си. Като срещна тоя адепт в гората, той ме пита: Кога ще се освободя от тая опашка? — Когато престанеш да плашиш хората. Ако продължаваш да ги плашиш, дълго време ще носиш мечите уши и опашка.

Мечката не трябва да плаши нито сърните, нито птиците, а още по-малко човека. Вие как бихте разрешили тоя въпрос? Казвам на мечката: Още един начин остава за тебе —

аз ще се кача на гърба ти, а ти ще ме носиш. Като правиш това три деня наред, опашката и ушите ти ще паднат. Аз се разговарям с мечката, т. е. с адепта, за да му предам нещо от новото, което нося в себе си. После казват, че мечката умряла. Тя се освободила, не е умряла. Смъртта, в тоя случай, е освобождаване. Адептът се освобождава от формата, в която е живял на земята. В всяко животно има по една човешка душа, на която е определено да живее известно време там. Това е окултна теория, която е верна. Много теории има по тоя въпрос. Питат ме, качвал ли съм се на гърба на мечката. Не съм се качвал, но съм срещал мечка в гората. Тя ме погледне съзнателно. Човешката душа в нея ме пита, кога ще се освободи. Аз ѝ казвам, че не е дошло още време за освобождаването ѝ.

Сега ние се отвлякохме от въпроса. Вие се питате, какво трябва да правите при сегашните условия на живота. Какво мислите да правите? Както виждам, някои от вас се готвят за небето, дето очакват да ги посрещнат с венци и музика. Ще ви посрещнат, наистина, но кой ще ви посрещне? Вие не знаете къде ще отидете, нито кой ще ви посрещне. Не искам да ви обезверявам, но вие казвате, че вярвате в Христа и очаквате Той да ви посрещне. Не е достатъчно само да вярвате в Христа, но трябва да Го любите. Само оня може да ви посрещне, който ви обича, и когото вие обичате. Който не ви обича, може само да ви вярва, но не е готов да ви посрещне. В това отношение,

може да направите опит, още докато сте на земята. Не чакайте да отидете на небето, че тогава да проверите, кой е готов да ви посрещне. Когато имате някаква мъчнотия, вижте, кой ще дойде да ви помогне. Който от оня свят е готов да ви помага, той ще бъде готов и да ви посрещне. Ще кажете, че вярвате в мене. Вярвайте само за това, че ще получите нещо хубаво.

Всички религиозни хора казват, че вярват в Бога и в Христа, но, ако подложат вярата им на изпит, няма да издържат. Някоя млада мома се ожени за богат, красив момък и, като религиозна, казва, че е готова да се жертвува за Христа. Как ще постъпи тя, ако Христос ѝ каже да напусне мъжа си? Тя ще каже, че той я изпитва. Едва една година откак се оженила и не може да се откаже от мъжа си. Къде ѝ е вярата тогава? Ако не може да се откаже от един мъж, тя не е готова за Христа. Тоя мъж неразделен ли е от нея? Жената неразделна ли е от мъжа? Христос каза на самарянката: „Ти си имала пет мъже, но и тоя, когото сега имаш, не е твой мъж“.

Какво, в същност, представят мъжът и жената? Мъжът е десният крак на човека, а жената — левият. — Кой човек е женен? — Който ходи правилно. Следователно, срещнете ли човек, който не куца, който има здрави крака и стъпва правилно, ще знаете, че е женен. Ако мъжът куца, той има работа с чужди жени; ако жената куца, и тя има работа с чужди мъже. Като ставаш сутрин, виж, право ли ходиш. Ако

левият крак е куц, жената е виновна; ако десният крак е куц, мъжът е виновен; ако и двата крака не вървят добре, виновни са и мъжът, и жената. Кажете си: Имам един мъж — десният крак и една жена — левият крак; имам още един мъж — десната ръка и още една жена — лявата ръка. Какво повече мога да искам? Природата ми е дала всичко необходимо.

Един познат българин, който живееше в Америка, ми казваше, какви въпроси му задавали американците. Питали го, дали е женен. Той отговарял: Годен съм, не съм още женен. — Имам ли портрет на годеницата си? — Имам. — Дай да го видим. Те очаквали да им покаже портрет, но той им показвал цигулката си: Ето моята годеница. Това е негово разбиране. Някой мисли, че е женен, защото е минал през външната женитба. Знаете ли, какво нещо е женитбата? Кой може да се жени? Всеки има право да се жени, но не и ученикът. Омъжената жена не може да бъде ученик. Жененият мъж не може да бъде ученик. — Защо? — Защото женените хора са слуги и не могат да ходят на училище, господарите им не ги пушат. Жената трябва да шие, да готви вкъщи, да чака господаря си да дойде от работа и да се нахрани.

Сегашната жена е идеална слагиня, тя работи без пари, не очаква никакво възнаграждение. Ако в класа влизат женени хора, ще се вдигне голям спор между учениците. Мъ-

жът ще каже на жена си: Защо погледна оня брат? Ти знаеш, че трябва да гледаш само мене. Жената ще каже същото на мъжа си. В края на краищата, те ще се принудят да напуснат училището. Ученикът и ученичката трябва да бъдат свободни, да не поглеждат към никого. Започнат ли да се раздвояват, да поглеждат към тоя-оня, ще ги изпъдят от училището. Кажете ли ученикът, че не може да живее без своята възлюбена, веднага ще го изпъдят въвн от школата. Ще му кажат: Иди при оная, без която не можеш да живееш. Мястото ти не е тук. Някой ученик ме пита, може ли да се ожени. Казвам му, че може да се ожени, но след като свърши училището и придобие повече знания. Като женен, той ще има голямо богатство, от което мъчно може да се освободи. Ще има жена и деца — богатство, което ще го зароби. След това ще съжالياва, че се е свързал. Ако си женен, ти трябва да изпълниш задължението към децата си, за да си свободен в бъдеще. И като женен, и като неженен, ти имаш задължения, които трябва да изпълниш. Първо ще изпълниш задълженията си към Бога, после към ближния си и най-после към себе си.

Христос казва: „Свършеният нито се жени, нито за мъж отива“. Срещал съм възрастни момичета, които съжالياват, че не са женени. Те казват: Да бяхме женени, щяхме да имаме деца, да не сме толкова самотни. Срещал съм омъжени жени, които имали по няколко деца, но всички измрели. Те казват: Какъв смисъл имаше

нашата женитба? Оженихме се, родихме деца. Но нито едно не остана между нас. Пак сме самотни, както и по-рано. И мъжете, и децата ни умряха. Както виждате, и неомъжената мома съжالياва, и омъжената съжالياва. Де е спасението тогава?

Питат ме, женят ли се хората на оня свят. — Там няма женитба; там никои не се жени, но раждат деца. — Как става това? — Понеже там живеят за другите, двама от тях, които се обичат, насочват мисълта си към някоя страдаща, грешна душа и ѝ помагат. По тоя начин те се свързват помежду си. Душата, на която помагат, е тяхното дете. Щом помагат на своя ближен, те считат, че се оженили. Две души от оня свят трябва да се съединят, за да спасят една душа на земята. Това е една свещена мисъл, която трябва да държите в ума си. Само така ще се освободите от вашето еротично гледане на женитбата и на раждането. Начинът, по който хората сега се размножават, е последен. В бъдеще той ще се измени. Хората ще се размножават и ще раждат по нов начин, по-съвършен от сегашния. Както днес хората раждат, това е резултат на грешното състояние, в което се намира човечеството. Сега то минава през долината на греха. Женитбата на сегашните хора е женитба на грешни хора. В бъдеще тоя начин ще се измени.

Смешно е положението на сегашните жени хора. Казват, че двама млади, които се обичали, се венчали. Какво ще кажете за тях-

вата любов, когато на другия ден след сватбата те започват да спорят, кой от тях има по-големи права. Мъжът казва, че той печели, следователно, той има по-големи права. Като отива на работа, той оставя на жената стотина лева за нуждите на къщата и заключва касата. След това ще говори за идеална любов между съпрузите. Тяхната любов е посмешище пред Бога. Това не е за осъждане. То характеризира състоянието, в което сега се намира цялото човечество. Бог търпи всичко и очаква пробуждането на човешките души.

Сега аз говоря за съзнанието, което трябва да се пробужда и разширява. Работете върху себе си, без да мислите, че ще оправите света. В големия театър — светът, вие сте само служители. Защо е направен така театърът, това не е ваша работа. Ако не е направен добре, вината не е ваша. В театъра се играе една велика драма. Как се играе тая драма, какви са актьорите, това не е ваша работа. Вие сте слушатели и служители в театъра. Като слушатели, ще гледате, как играят актьорите. Като служители, ще си вършите добре работата. Ако актьорите играят ролите си добре, приятно ви е да гледате драмата, представена на сцената. Смешно е, когато гледате драма, в която мъжът изневерява на жена си, и жената — на мъжа си. Днес често представят трагедията „Отело“ от Шекспира. Всички се възмушават от ревността на Отело, а забравят, че и те попадат в тая роля. В Турция, когато за пръв

път била представена тая трагедия, един турчин гледал и се чудил, как може Яго да играе такава подла роля. Като се свършило представлението, той намерил актьора, който играл ролята на Яго, и заканително му казал: Ти ли обърка така работата? Как не те е срам да вършиш такива подлости! Турчинът не могъл да си представи, че това е роля, която се играе на сцената. В същност, такива роли се играят и в живота.

Казвам: Вие трябва да гледате естествено на живота, а не както турчинът, който погледнал много сериозно на нещата и бил готов да бие Яго. Животът не е толкова трагичен и страшен, както някои си го представят. Следователно, ние трябва да знаем, доде се простира действителността и отде се излиза вън от нея. Вие трябва да имате ясна представа за доброто и за злото. Доброто е нещо реално, което всеки може да опита. Добрият лесно трансформира състоянията си, лесно се справя с мъчнотиите си. Доброто е капитал, с който човек всякога може да разполага. Чрез доброто той се свързва с същества от разумния свят. Достатъчно е да помисли за тях, за да му се притекат на помощ. Не става ли същото и с детето? Достатъчно е да извика „мамо“, за да се притече веднага майка му на помощ. Доброто е духовна, а не материална сила. То е подобно на антената в радиото. Каквото е антената за радиото, такава нещо е доброто в слънчевия възел на човека. Щом възприемеш доброто, не

трябва вече да се страхуваш. Ти разчиташ на него, като сила, която може да ти помогне.

Много правила за живота мога да ви дам, но ако не ги спазвате, ще си причините големи нещастия. Давал съм ви правила, но сте ги нарушили. Давал съм ви различни упражнения, които не сте изпълнили, както трябва. Правилата и упражненията не трябва да се изменят. При това, те трябва да се изпълняват в даденото време. Всяко нещо има свое определено време за изпълнение. Дадено упражнение може да се направи и вън от определеното за него време, но резултатът няма да бъде добър. Например, решиш да отидеш на Витоша, но казваш: Студено е, ще вали сняг, опасно е това време. Както си помислил, така става. Вечерта започва да вали, и сутринта виждаш, че земята е покрита с сняг, не може да се върви. В каквото вярваш, това става. Ако беше помислил, че времето ще бъде хубаво, вярата ти щеше да даде добър резултат. Колкото по-силна е твоята вяра, толкова по-добре ще се нарежда животът ти. Вяра на дела, а не вяра на думи. Да говориш за вярата, това не е истинска вяра. Ако, наистина, вярата ти е силна, ти нищо няма да говориш за нея. Ще работиш, ще правиш даже чудеса, без да кажеш нещо за вярата си. Вярата повдига човека. С нея можеш да направиш такава нещо, каквото другите не могат. При това, само веднъж можеш да проявиш своята силна вяра. Проявиш ли я втори път, резултатът ще бъде друг. Само веднъж можеш

да излекуваш даден болен с вярата си. И втори път можеш да лекуваш болен, но по друг начин.

Преди 20 години ме извикаха в Сливен, в едно богато семейство, да помогна на тъщата, която заболяла. Видях болната, след това извиках близките ѝ и казах: Някой от вас трябва да даде нещо от себе си, да ѝ се помогне. — Ти не можеш ли да дадеш? — Мога, но вие трябва да направите една малка жертва за нея. Погледнах към зетя и дъщерята, и двамата здрави и силни. Зетят беше много магнетичен човек. Казах му, че той може да помогне на баба си. Той се съгласи. Казах му, как да тури ръцете си върху главата ѝ, за да мине част от неговия магнетизъм в нея. Той тури ръцете си над главата ѝ, подържа ги няколко минути и се дръпна назад. На другия ден бабата беше бодра и разположена, а зетят се чувствуваше малко неразположен, краката и ръцете му отмаляха. Той взе състоянието на тъща си, а тя прие нещо от неговото здраве. Казах му да отиде на разходка, да се изпоти добре и след това да направи една топла баня. Той изпълни съвета ми и на другия ден беше пак бодър и весел. Така и бабата беше здрава, и зетят доволен, че помогнал на тъща си. Той имаше, какво да даде от себе си.

Като наблюдавам хората, виждам, с какво съмнение живеят. Достатъчно е да ги видя отвън, за да разбере истинското им положение. Това е наука. Без да се интересувам от техния

вътрешен живот, аз зная, какъв е даден човек, какво мисли и как чувствувва. Аз не се интересувам от това, което хората правят. Кой каквото прави, за себе си го прави. Аз се интересувам от едно: какви са отношенията на човека към Бога, т. е. каква е връзката му с Първата Причина на нещата. Някой се оплаква, че срещнал приятеля си, който не го погледнал добре. Знаеш ли, кой поглед е добър и кой — лош? — Накъде беше насочен погледът му: надолу или настрана? Ще кажеш, че приятелят ти е безразличен към тебе. — Как позна това? Не е достатъчно само да чувствуваш нещата, но трябва да разбираш дълбоките, вътрешни и външни прояви на човека.

Ето и пророк Иона, като му заповяда Господ да отиде в Ниневия да проповядва на хората, той се разсърди и с един кораб избяга в Испания. Който може да чете по човешкото лице, ще разбере, защо Иона се разсърди и избяга в Испания. Бог запитва Иона, защо се сърди. Последният отговори: Ти каза да отида в Ниневия да проповядвам на жителите, да се покаят, иначе, след три дена ще пострадат. Минзха трите дни, и Ниневия не пострада. Трябва ли да стана посмешище пред хората? Зная, че си милостив и ще ги простиш. За да разбере Бога, Иона мина през друга една опитност. Той беше си посял тикви и в големите горещини лягаше на земята, като криеше главата си под листата на една голяма тиква, която му правеше сянка. Случило се,

червей прегризал листата на тиквата, и тя изсъхнала. Като видял това, Иона отново започнал да роптае против Господа. Той казваше: Една тиква имах, Господи, и нея ми отне. Тогава Бог му отговори: Ти плачеш за една тиква, за която нищо не си дал. Да не жали ли аз за ония 80 хиляди невинни деца, които не носят никаква отговорност за делата си? И доднес още се говори и разисква върху непослушанието на Иона. Това е неговото страдание, което ще се махне, когато изправи погрешката си. Тогава хората ще престанат да говорят за него.

Мнозина от вас казват: Ние сме окултни ученици, имаме право да мислим и да чувстваваме, както разбираме. Нямаме право да мислите, както искате. Ще мислите, ще чувствувате и ще постъпвате като мене. — Защо? — Аз ви посочвам пътя, който води в Царството Божие. Ако искате да влезете в Царството Божие, ще следвате тоя път. Ако не искате, свободни сте да мислите, да чувствувате и да постъпвате, както искате. Помнете: Който не иска да изпълни Божията воля, ще бъде вън от Царството Божие. Законът е строг и безпощаден. Той още не е приложен, но един ден ще се приложи. Никой не може да се освободи от тоя закон. Какво ще направи младата булка, ако една муха остави следите си върху бялата й рокля? Ще я търпи ли? Или ще я изхвърли вън, или ще я убие.

Знаете ли, какво напрежение изпитвам, когато нося вашите нечисти мисли и желания?

Всякога ли трябва да ги нося? Докога ще търпя това? Всяко нещо си има край. Мислите ли, че аз всякога ще нося вашите нечистотии? Докато обичате Бога и вършите волята Му, аз ще бъда между вас. Откажете ли се от Бога, аз ще ви кажа сбогом! Според мене, вие сте човеци, докато любите Бога и вършите Неговата воля. Щом се откажете от Бога, законът ще дойде. Наближава това време.

Страшен, тежък изпит иде за човечеството. Всичко ще се стопи, ще се превърне в прах и пепел. Кога ще стане това, не е важно; може да стане след година, след десет, сто или хиляда години. Важно е, че законът ще се приложи. Ще бъдете свидетели на това време и ще проверите истинността на думите ми. Една мисъл да легне в ума ви: Да се изправите. Аз съм дошъл до едно място, отдето повече не мога и не искам да нося вашите нечисти мисли и желания. Не искам да нося нечистите мисли и желания и на българския народ. Не искам да нося нечистотиите и на съвременната епоха. Всичко, което виждате днес, ще изчезне, ще се стопи. Такава е волята на Бога. Невидимият свят е решил да ликвидира със старото. Това не трябва да ви обезсърдчава, но да се изправите. Няма защо да се нервирате, но трябва да работите върху себе си и да дойдете при мене с чисти умове и сърдца, да ви дам, каквото искате. Ако дохождате при мене със своите стари и нечисти мисли и желания, освен че нищо няма да ви дам, но ще взема и

това, което имате. Вие знаете притчата за талантите, дето господарят казва: „Вземете единия талант от тоя слуга и го дайте на оня, който има пет таланта.“ Това е великият закон, който ще се приложи.

Ще кажете, че се трудите. За кого се трудите? За кого работите? — За себе си. Какво сте направили за Господа? Какво сте направили за мене? Аз не искам да ми правите паметник, не искам да правите църква на мое име — нищо не искам от българите. Достатъчно е това, което се прави в името на Бога и на Христа. Бог не обича лъжата. Веднъж завинаги трябва да ликвидирате с нея. Тогава, като дойдете при мене, кой каквото иска, ще му дам. Болния ще излекувам, страдащия ще утеша, на бедния ще помогна. Тогава ще говоря само добри работи за вас. Сега изнасям лошото в вас, понеже е резултат на миналия ви живот. Като изучавам сегашното човечество, виждам, колко е изопачено. Всички хора са изгубили вяра в себе си. Мъжът се страхува да не вземе някой жена му. Срещам един млад мъж, върви с своята красива жена и поглежда на една и на друга страна, да не би някой чужд мъж да я погледне. Аз мислено му казвам: Приятелю, не се страхувай. Жена ти е много честна, никой мъж не може да я излъже. Той се усмихне, успокои се само за момент и след това пак започва да се страхува.

Не ставай стражар да пазиш жената. Не ставай стражар да пазиш мъжа. Ти не си по-

ставен за стражар. Ако Бог, всесилният и всезнаещият, не опази Адам и Ева в рая, човек ли ще опази мъжа и жената? Дяволът влезе в рая и изкуси първите човеци. Никой мъж досега не е опазил жената, и никоя жена не е опазила мъжа. Жената ще лъже мъжа, и мъжът — жената, както излъгаха Адам и Ева. Както ги изпъдиха от рая, така ще бъде изпъден всеки, който лъже и може да се излъже. Това е великата истина на живота. Чистият човек трябва да се пази сам. Жената сама трябва да се пази, да няма нужда от стражар. — Лоши са хората. — Какъвто си ти, такива са и хората. Не можеш да измениш никого, поне ти се учи от хората. Така разрешавам въпроса. Виждам, че не мога да ви направя светии, но поне аз да науча един урок. Аз търся причината, защо не можете да изпълнявате Божията воля. Виждам, че причината за това се крие в далечното минало.

Като говоря за мъжа и за жената, аз имам ясна представа за тях; зная, каква трябва да бъде жената и какъв — мъжът. В едно отношение, бих желал всички да сте женени, да не се изкушавате. В друго отношение, бих желал всички да не сте женени. И в Писанието е казано: „Който се жени, добре прави; който не се жени, още по-добре прави. Бащата е пияница, синът — също. Съберат се роднини и приятели да женят сина. Намерили една млада, здрава мома, искат да я оженят за тоя пияница, да го спасят. Не го женете. Ако момъкът е

светия, оженете го. Той има сила да спаси всички паднали и грешни хора. Обаче, светията, сам по себе си, е женен. Той е свързан с всички хора, на които проповядва. Той им е баща, а те — негови деца. Колко паднали моми и момци са отивали при светията да му искат подкрепа! Щом започне да им помага, той се свързва, жени се за тях. Женитбата е свързване, с цел да слугуваш и помагаш. Тежка служба е женитбата. Сегашните хора се женят според Мойсеевия закон. Това е обвързване. Мъжът се свързва с жената, кара я да му готви, пере и я ограничава да не гледа чуждите мъже. И жената казва на мъжа си: Ти си длъжен да работиш, да подържаш къщата, но нямаш право да гледаш чуждите жени. Христос казва: „Не се свързвайте със света.“ Свържете ли се със света, вие изпадате в робство и ограниченис. Това е бракът на сегашните хора. В широк смисъл думата „женитба“ подразбира свързване с нещо, което обичаш. Ти се свързваш, без да питаш Господа, позволява ли да стане тая връзка. После се развързваш, пак не питаш Господа. Значи, една грешка води след себе си втора. Две грешки не правят едно добро.

Сега вие се числите към едно Братство, без да знаете законите, на които се основава то. Без да мисли много, някой казва: Ще излеза от Братството. — По своя воля ти не можеш нито да влезеш, нито да излезеш. Братството е Божие дело. Как ще излезеш от Бога? Къде ще стидеш? Само любовта свързва и развързва ду-

шите, които се обичат. Като знаете това, не се бъркайте в Божието дело. Не се месете в любовта на хората. Защо жената или мъжът обича даден човек, това е Божия работа. Любовта не причинява зло на никого. Там, дето се вършат престъпления, любовта отсъствува. Друга е причината за злото и престъплението. Ако жената обикне един мъж и, под влиянието на любовта, се измени коренно, стане по-добра, по-грижлива, по-любеща, не трябва ли да се радвате? Друг е въпросът, ако тя стане груба, невнимателна към близките си и престане да се грижи за дома си. В тоя случай, има нещо изопачено, неестествено в нейната любов.

Сега, като говоря за любовта, аз не искам да ви изповядвам като свещениците. Аз не искам много да говоря за любовта, защото, каквото кажа, става. Искам всеки да се развива естествено. Много неща съм казал, и още много има да кажа, но ще чакам, когато бъдете готови. Не искам да хвърлям Словото напраздно. Хвърля ли Го, то непременно трябва да даде плод. Нужно ви е повече светлина, да разбирате това, което ви говоря.

Като не разбирате Словото, и мене не разбирате. Затова някой казва: Защо Учителят не помогна на нашия брат? Защо го остави да умре? — Питайте Бога, това е Негова работа. Той е създал света. Защо мене държите отговорен? Питате ме, защо грешат хората. — И това е Божия работа. Бог създаде Адам и Ева, но и те сгрехиха. — Защо сгрехиха? — Питайте

Бога. Той каза на Адам и Ева да не ядат от плодовете на забраненото дърво, но те не Го послушаха. Колкото първите човеци послушаха Бога, толкова и сегашните хора ще послушат и изпълнят моите думи. Мога да им се наложи, но това е насилие, а насилието не разрешава въпросите. За да приеме Словото, човек трябва коренно да се измени. — Защо Бог допусна греха? — За да прекара човска през страдания, да отнеме каменното му сърдце и да го замести с ново. Тогава всички, от малък до голям, ще познаят Бога, ще чуят Неговия глас.

Питате: Кога ще ни кажете неща, които никой досега не ни е казал? — Когато Бог отнеме каменните ви сърдца и ги замести с нови. До това време ще говоря за неща, които предстоят да станат. — Какво ще стане? — Топовете ще гърмят, чуковете ще удрят, хората ще обедняват и ще забогатяват, ще се раждат и умират. Сега и аз ще ви кажа, какво искам от вас. Искам да почитате Бога в себе си и в своя близен. Искам да бъдете чисти. Ако се критикувате, внимавайте да не говорите неверни неща. Критиката ви трябва да почива на истината. Не говорете за неща, които не сте проверили. Докато не видите нещата с очите си, не говорете за тях. И като ги видите, питайте Господа, как да ги изнесете. Всичко, което си видял и знаеш, не трябва да се казва. Не мисли, че като кажеш всичко, казал си истината. Можеш да кажеш всичко, и пак да си далеч от истина-

та. Каквото и да видите, не бързайте да го изнасяте.

И тъй, не говорете неверни неща. Правете добро на ближния си. Почитайте себе си и своя близен. Бъдете свободни! Проявявайте се такива, каквито сте. Ако сте нервни, не се стеснявайте. Важно е да сте естествени. Който говори бързо, нека си говори бързо, но разумно. Можеш да говориш и бавно, но пак разумно. Който говори бързо, той е щедър. Той всякога е готов да дава. Който говори бавно, той е разумен. За бързия работите стават скоро, а за бавния — след хиляди години. Сега е времето на бързо-реките.

Мнозина се оплакват, че са остарели. — Аз още не съм остарял, че вие ли остаряхте? Вие сте още деца. Аз бих желал да видя един стар човек. Ако между вас има стари, нека дойдат при мене да ги видя. Аз желая да видя и един млад човек. Искам да видя поне един стар човек, който да не умира, и един млад, който да не остарява. По-силен е оня, който не умира. Старият може да стане млад, но младият не може да се върне назад. Желая всички да бъдете силни, не физически, но духовно. Като се натъкне на злото, духовносилният знае, как да се бори с него. Той го хваща за опашката, а не за главата. Много светии са тъпкани от злото. — Защо? — Не знаят, как да се борят с него. Ако не искате злото да ви тъпче, повикайте Господа да застане между него и вас. Оставете Бог да се справя с злото. Защо

съществува злото, вие не може да разберете. Това е тайна, която ще ви се открие в края на вашия живот.

Сега, като виждам мъчнотиите ви, радвам се. Така ще се пробуди съзнанието ви. За да ускоря тоя процес, отвреме-навреме и аз ви разтърсвам. Такава е Божията воля. Някоя жена се оплаква от мъжа си, че бил лош, понеже често я биел. Не е лош мъжът ѝ, но той я изпитва, да види, каква е нейната любов. Каква любов е тая, да не може да издържи боя на един мъж? Има силни жени, които отговарят на мъжа си по същия начин: мъжът бие, и жената бие. Има силни мъже, има и силни жени. Обаче, най-силен е оня, който може да се въздържа. Ако биеш, ще имаш един резултат; ако се въздържащ, ще имаш друг резултат. За предпочитане е да се въздържащ.

Вложете в ума си следната мисъл: почит към себе си, обич към ближния и любов към Бога. Това трябва да прилагате всеки момент в живота си. От цялата беседа запомнете главно тая мисъл. Всичко друго може да забравите. Не питайте, защо сгрешиха Адам и Ева. Адам сгреша, за да излезе от рая, да срещне Христа и да познае любовта. Тя ще го води по нови пътеки — по пътеките на истинския живот, знание и свобода. Сега това ви е достатъчно. В бъдеще ще научите цялата история на живота.

*
10. Лекция от Учителя, държана на
1 юний, 1932 г. София. — Изгrev.

Знание и прилагане

Размишление.

Тема за следния път: „Храненето като природен процес“.

Съществуват няколко основни правила, които трябва да се знаят. Ако ги забравите, нещастията ще дойдат. Ако ги помните, но не ги прилагате, нещастията пак ще дойдат. Те са общи правила, без никакви изключения. Например, какво ще стане с рибата, ако не знае да плава? Какво ще стане с птицата, ако не знае да хвърчи? Какво ще стане с човека, ако не знае да ходи? На пръв поглед тия неща ви се виждат прости. Вие искате да се занимавате с отвлечени въпроси. Не, първо ще изучавате простите работи и постепенно ще отивате към сложните. Лесно е да кажеш, че ходиш. Обаче, ходенето е резултат на мисълта. Не можеш да ходиш, ако не можеш да мислиш. Човек се познава по хода си. Това не се нуждае от доказателства. Друг е въпросът, кой ви е изпратил на земята и защо сте дошли. Всеки трябва да си отговори на тоя въпрос. Тогава сами ще се убедите, че синът не може да държи баща си отговорен за своите нещастия. Никой няма право да държи Бога отговорен за нещастията си. Ако се опита да хвър-

224

ли тая отговорност върху Него, нищо няма да постигне.

Човек става нещастен, когато наруши правилното си отношение към природата. Например, като физическо същество, човек трябва да яде. Нека всеки се запита, как яде, каква храна яде и как я приготвя. И най-малките същества знаят изкуството да се хранят. Ако не можете да избирате храната си и не я дъвчете, както трябва, ще се натъкнете на големи противоречия. По начина, по който човек яде, съдим за степента на неговото духовно развитие. Ако яде лакомо и бързо, той не е достигнал онова развитие, което го поставя на стъпалото на истинския човек. — Възможно ли е това? Възможно е. Например, имате точката А. Знаете, че точката не заема никакво пространство и няма никакво измерение. Въпреки това, като се движи, тя образува правата линия, с едно измерение. Значи, точката няма измерение, но образува права линия, с която се мерят нещата. Правата линия, като изминат път, показва развитието на човешкия ум. Ако линията е абсолютно права, и мисълта е строго определена. Ако линията е зигзагообразна, това показва, че мисълта е срещнала големи препятствия на пътя си и, за да ги избегне, тя е правила известни отклонения. Защо се огъва змията? — Защото няма крайници, чрез които да премахне препятствията от пътя си. Следователно, докато мисълта ви среща препятствия, вие не можете да вървите по права линия. Само разумният,

светията може да върви по права линия. Обикновеният човек всякога ще криволичи.

И тъй, като тръгнете от точка А, вие ще вървите към точка В, или по права линия, или по крива. Точката В представя другия свят, дето всички ще отидат. Вие сте пътници, дошли на земята, дето ще ви посрещат и изпращат. Разумният човек слиза на земята с малък багаж. Той познава силите си, знае, колко може да носи. Ако може да носи 20 кгр., толкова ще тури на гърба си. Вземе ли 40 кгр. товар, той сам ще си причини нещастие. Той трябва да тури в ума си най-много три основни мисли и с тях да пропътува целия си живот. Повече от три основни мисли никой не може да носи. Те са следните: Любов към Бога, обич към ближния и почит към себе си. Трите основни мисли са изходен път към изучаване на всички неща. От любов към Бога ти ще изучаваш природата — творенията на Бога. Понеже обичаш Бога, ти искаш да знаеш, каква е била мисълта Му, да създаде всичко, което виждаш в природата. Като обичаш Бога, и Той те обича. Всеки ден Той ти пише по едно писмо. Така ти изучаваш Неговия език. Когато двама души се обичат, и те си пишат писма. Ако българин и англичанка се обикнат, как ще се разберат? В първо време те ще се разбират с движения. После един от двамата ще научи езика на другия. Кой ще бъде първият? — Който повече обича. Ако любовта на българина е по-силна, той ще научи английски език. Ако любовта на англичанката

е по-силна, тя ще научи български език. Понеже Бог пръв ни е обикнал, любовта Му е по-силна от нашата. Той знае нашия език. Какво ще правим, като отидем на небето? Там говорят на небесен език. Ще бъде смешно и жалко за нас, да отидем на небето и да не знаем езика, който се говори там.

Сега вие се готвите за небето, искате да живеете между ангелите. Какво ще правите там? Готови ли сте да живеете като тях? Като ви сравнявам с ангелите, казвам: Да сте много красиви, не сте: да имате културата на ангелите, нямате. Обаче, те са низходителни, няма да ви изпъдят, но ще ви изгледат и ще си заминат. Така постъпва професорът с малкото дете. То си мисли, че е нещо, но като го разгледа добре, професорът вижда, че то не знае много. Той разглежда лицето, главата му и най-после казва: Това дете има много да учи. Той се заема да го учи, да изкара човек от него. Така постъпват и ангелите с вас. За да расте и да се развива правилно, младият трябва да държи в ума си следната мисъл: да бъде винаги млад и чист. Ако не е млад и чист, преждевременно ще изгуби младостта си и ще остарее. Изгуби ли младостта си, той не е способен да учи. Преждевременното остаряване е смърт за младия. Старият трябва да държи в ума си следната мисъл: да не губи старостта си, но да не губи и знанието си. Изгуби ли го, той преждевременно умира. Значи, младият да не губи чистотата си, а старият да не губи зна-

нието си. Чистотата прави човека млад, а знанието го прави мъдър. Задачата на стария е да разреши закона на безсмъртието.

Сегашните хора се оплакват, че лесно остаряват. Това не са стари хора. В човешката еволюция са отбелязани само 24 старци. Сега се приготвя още един. С него ще станат 25 старци. Той е още кандидат, не е готов да се причисли към другите старци. Хиляди и милиони години ще минат, докато се приготви. Не е лесно да станеш стар. Освен тия 24 старци, всички хора са млади. Казвате: Да умрем стари. — Ако умрете стари, вашата работа е загубена. Не мислете, че вашата старост може да се сравни с старостта на тия 24 старци. Можете ли да разрешите въпроса на безсмъртието? Не можете. Следователно, не сте стари. Само тия 24 старци разрешават великия проблем за безсмъртието. Щом сте млади, трябва да пазите чистотата си. Тогава вие имате право да се занимавате с любовта. Тя е за младите и чисти души. Старите не могат да се занимават с любовни работи. Те се занимават с знанието и мъдростта. Като слуша страданията на хората, като вижда, как умират, старият прилага знанието си, за да помага на човечеството. Засега смъртта е най-голямото нещастие на земята. Ето защо, старите учат, придобиват знание и мъдрост, за да се справят с смъртта.

Мнозина страдат, че няма кой да ги обича. Наистина, всеки иска да бъде обичан. За да бъдеш обичан, трябва да имаш нещо в себе си

за обичане. За какво обичат учителя? — За знанието му. За какво обичат младата мома? — За сърдцето ѝ. Не говорим за сърдцето като орган, но за неговите добродетели. За какво обичат работника? — За работата, която върши. Щом работиш, ще те обичат. За какво обичат здравия? — За здравето, за силата, която носи в себе си. Здравето е израз на правилна проява на ума и на сърдцето. Не може да бъде здрав оня, между ума и сърдцето на когото няма пълна хармония. При такова здраве, човек лесно разрешава задачите си, лесно оправя отношенията си.

Сега има неща, за които мога да говоря само на младите. Мисля, че всички сте млади. Има ли стари между вас? Ще кажете, че сте побелели, значи, стари сте. Според мене, бялата коса, бялата брада и мустаци не са признак на старост. Че краката ви не държат, че не можете да работите, това не е старост, това е болезнено състояние. Дядото казва на внучето си: Е, дядовото, станах вече на 120 години, не мога да се движа, дотягам на всички. Дано поскоро ме прибере Господ. Не е стар тоя дядо, болен е той. Не състарявайте човека без време. Ако някой е само побелял, но може да работи, да се движи, не му внушавайте, че е стар. Не бързайте да го вдигате и слагате на леглото. Да мислите, че старият е немощен, това е неразбиране на живота. Друг е въпросът за болния човек. Ние не се нуждаем от болни хора.

Ако всички станат болни, кой ще работи и услужва?

Казвате: Какво мислехме едно време, като млади! Бих желал да мислите като младата мома и да вярвате като нея. Аз взимам младата мома като образец на беззаветна вяра. Каквото каже момъкът, нейният възлюбен, тя всичко вярва. Тя си мисли, че е постигнала щастието на земята, че небето се отворило за нея, и ангелите ѝ пеят песни. След една година тя казва: Какво обещавахте той, а какво излезе! — Къде е погрешката? — Младата мома е изгубила първата си вяра, а младият момък — първата си любов. Ще направя един паралел. Докато вярва, момата движи дръжката на кладенеца, спуща и тегли кофата, вади вода. Щом се скъса въжетото, кофата остава в кладенеца. Значи, момата губи вярата си, слиза долу и казва: Няма я първата любов. Ако младата мома беше запазила първата си вяра, и момъкът щеше да бъде такъв, какъвто тя си го представяше.

Следователно, каквито са отношенията на младата мома към момъка, такива са отношенията на хората към Бога. Първият човек е вярвал в Бога, като в същество, което никога не изменя любовта си. Нанстина, няма случай в историята на човешкото развитие, дето Бог да не е устоял на думата си и да е изменил на своята любов. Въпреки това, има случаи в човешкия живот, когато някой очаква нещо от Господа, но не го получава. Той очаква да по-

лучи пари, имот, но Господ не му дава. — Къде е погрешката? — В човека. Въжето му се скъсало. Какво трябва да направите сега? Да завържете въжето. За да го завържете, нуждно ви е знание. Ако въжето е тънко, ще го надебелите; ако има недостатъци, ще ги махнете. След това ще придобиете всичкото богатство на кладенеца. Под „богатството на кладенеца“ разбирам всички условия, при които може да бъдете щастливи.

Човек има две естества: лошо и добро. Вие трябва да изучавате и двете естества. Някога се проявява лошото естество, а някога — доброто. Едни отричат лошото естество и казват: Човек е добър по естество. Други отричат доброто естество и казват, че човек е лош. Двама приятели се обичат, живеят си добре. След време между тях влезе една млада, красива мома. Те продължават приятелството си, но между тях се забелязва едно охлаждане. Единият казва: Тая мома не е за тебе. Другият казва: И за тебе не е. Питам: Стока ли е момата, че се карат за нея, кой от двамата да я купи? Момата може да се ожени за един от двамата, а може и да не се ожени. Тя е царска дъщеря, а те са овчари. Може ли царската дъщеря да се ожени за овчар? В приказките става това, но не и в действителния живот. Не можаха ли двамата приятели да постъпят като благородни хора? Не може ли всеки от тях да каже: Приятелю, радвам се, че младата мома може да стане твоя другарка. Щом не мо-

гат да постъпят така, лошото естество се е проявило в тях.

Когато момъкът се влюби в младата мома, трябва да е готов да ѝ служи. Не може ли да ѝ служи, той няма никаква любов. Любовете, които не може да служи, не е истинска. Не съм против любовта на младите, но, който се влюби, трябва да бъде готов да служи, ученик да стане. Ще ставаш сутрин рано и ще отиваш при своята възлюбена да я питаш, какво заповядва. Тя ще каже: Това ще направиш, онова ще направиш. Ще се отнасяш добре с майка си и баща си, с братята и сестрите си. Ще услужваш на малките същества, ще се грижиш за цветята и дръвчетата, няма да сечеш горите. Той слуша заповедите и изпълнява, защото ще дава за всичко отчет. Това значи, да се влюбиш в млада мома. Всяка сутрин ще ти дава наставления, какво да правиш.

Такова е положението на момата, докато се ожени. После момъкът казва: Сега аз ще бъда господар, а ти слуга. Значи, той я лъгал, не ѝ говорил истината. Това не е любов. Такова нещо в природата не съществува. Там има само един господар, а не двама. Вечността е създала само един Господар. Има един кандидат за господар, но той носи нещастията на света. За сега той е ученик, но иска да стане господар, да управлява света. Понеже той не се е научил да слугува, не може да бъде добър господар. За да не попаднете в ръцете на тоя кандидат

за господар, трябва да бъдете умни, да знаете, как да постъпвате.

Преди години, един българин бил назначен за учител по аритметика в едно американско училище. Той бил способен човек, но се чувствувал най-слаб, именно, по аритметика. Видял се в чудо, не знаел, какво да прави. В това време му дошла една идея. Като влязъл в класа, извикал един от способните ученици да решава задачи. Той му казал: Помниш ли, какви задачи решавахте при предишния си учител? — Помня. — Реши една от тях. Ученикът решава, а учителят следи, как решава задачата. Отвреме-навреме той се обръща към учениците, като им казва: Внимавайте, да не би другарят ви да направи някаква погрешка. Всички следят и решават задачата. След това учителят извиква пред дъската друг способен ученик и го кара сам да решава задачата. Така правел учителят цяла година. На края на годината той знаел много добре аритметиката. Казвам: И вие трябва да бъдете толкова умни, че да научите нещо, което не знаете.

Какво знание трябва да придобивате? — Такова знание, което може да се прилага. Ако знаеш само, как да се храниш, а не прилагаш това знание, нищо не придобиваш. Знаеш, че трябва да дъвчеш храната си добре, но не я дъвчеш. Знаеш, че трябва да ядеш рано, преди залез слънце, но ядеш късно. Какво те ползува това знание? Вечеряш късно, и цяла нощ не можеш да спиш: обръщаш се на една и на друга стра-

на. Знаете много правила за живота, но, като се намерите пред една мъчнотия, не можете да приложите правилата. Едно от правилата, което трябва да се спазва, е следното: Никога не яж твърда, мъчносмилаема храна.

Един американски проповедник държал своите проповеди в един голям салон. Понякога той канел свои другари проповедници, и те да държат по една проповед в неговия салон. Един от проповедниците държал проповед за дявола. Всички се чудели, защо говори за дявола. Какво се оказало? Вечерта той ял салам, който разстроил стомаха му. Това болезнено състояние се отразило и на мисълта му. Както саламът разстройва стомаха, така и някой мисли са мъчносмилаеми за ума и причиняват дисхармония в мисълта.

Един ден излизам на разходка с един познат. Вървим и двамата наред, но по едно време той започна да остава назад, не може да върви бързо. — Какво има? Защо вървиш така? — запитах го аз. — Трън е влязъл в петата и ми причинява болка. Спряхме се да видим, какво може да се направи. Взех щипците си и внимателно извадих тръна. Намазах мястото с дървено масло и вързах крака с бинт. Поседяхме около половин час на една скамейка и след това тръгнахме. Той вървеше бавно, не можеше да ме следва. Аз намалих хода си и се изравнихме. Казах му, като върви, да бъде внимателен, да не се докосва до тръните. Иначе, отношенията помежду ни ще се изменят: или

той трябва да ускори хода си, или аз да го намаля. Не допускай в ума си отрицателни мисли, които осакатяват ума, както трънът осакатява петата.

Сега аз ви говоря върху различни въпроси, но някой от вас казва, че не ме разбира. Аз нямам пред вид да разбирате всичко. Говоря ви, т.е. показвам ви един или няколко скъпоценни камъни, да ви заинтерсувам. Който има пари, може да си избере един от тях и да го купи. Който няма пари, само ще ги погледа, и аз ще си ги прибера. — Какво представя скъпоценният камък? — Той е малкото знание, което човек може да приложи. То струва повече от голямото знание, т. е. от голямия товар. Например, какво ще се ползуваш, ако знаеш теглото на слънцето? Засега няма учен, който знае точно, колко тежи слънцето. Приблизително може да се знае, но не точно. По големина слънцето е милион и триста хиляди пъти по-голямо от земята. На цифри лесно се казва, но човек не може ясно да си представи, колко голямо ще бъде телото, което е милион и триста хиляди пъти по-голямо от земята. Същевременно, слънцето, като живо, разумно същество, може да се смали толкова, да стане като просено зърно. То може да стане и толкова голямо, че да изпълни цялата вселена.

Питате: Може ли слънцето да става като просено зърно и като вселената? — За умствения свят това е възможно, но за материалния, т. е. за физичния, това е невъзможно. По - ра-

но слънцето е било толкова голямо, че заемало цялото пространство до най-отдалечената планета — Плутон. После, постепенно се е свивало и останало, както го виждаме днес. Значи, освен че не се е увеличило, слънцето е станало по-малко.

В една легенда се разправя за слънцето, че някога то се влюбило в една красива мома. То изпращало любовните си писма чрез куриери и написало само дванадесет любовни писма. Това са дванадесетте планети — куриерите, които носели любовните писма. Всеки куриер, като се връщал след занасянето на писмото, заемал съответното си място. Възлюбената на слънцето му казала: Създай световете, на които да живеят моите близки. Така били създадени дванадесет свята — дванадесет планети. Ако питате, отде произлязоха хората, ще кажа: Те произлязоха от красивата мома, възлюбената на слънцето. Значи, слънцето създадо световете, а красивата мома — хората. Верна ли е тая приказка? — Не зная, може да е приказка от „Хиляда и една нощ“. Може да е верна, но не казвам, че не е верна. По принцип тя е верна. Приказката е верна, ако под „слънцето“ разбирате разумното, мощното, което твори, а под „момата“ разбирате великия живот, който пулсира в природата. Слънцето, като Божествено начало, е създадо световете, а животът е населил тия светове. Любовта иде като връзка между разумното начало и живота. — Какво е човекът? — Лъч от Бога.

Като ученици, вие дойдохте на земята да учите. Учението се заключава в търсене на Бога. Обаче, ако вие Го търсите, както търговецът — своята стока, за да забогатее, вие сте на крив път. Ако синът, който разполага с богатството на баща си, иска още да забогатее, той не е разбрал живота. Ако синът иска да осъди баща си и да зароби братята си, той не е разбрал закона на любовта. Богатството е във вас — в вашите умове, сърдца и души. Следователно, не търсете богатството отвън. Какво не е създал човешкият ум! Подобрението на света се дължи на ума. Той е проникнал в тайните на природата. Но за да изучава природата, човек трябва да изучи първо себе си. Всеки момент човек трябва да изучава своята мисъл, да знае, доколко тя е чиста. Под „чиста мисъл“ разбирам организирана мисъл, с която може да правите всичко. Нечистата мисъл е неорганизирана, тя не влиза в работа. Тя създава само противоречия и разлагане.

Сега, вие сте дошли до положението, да живеете само за себе си. Това е една трета от истината. Трябва да живеете за ближния си — това са две трети от истината. Най-после, трябва да живеете за Бога — това са три трети от истината, т. е. цялото. Докато не разбере себе си, ближния си и Бога, човек не може да бъде щастлив. Ние не сме пратени на земята да доказваме, кое учение е по-право; това не е наша задача. Този въпрос е решен вече. Питате, какво е вашето предназначение. За да си отгово-

рите на този въпрос, трябва да разбирате, какво сте във всеки даден случай, т. е. доколко сте проводници на любовта. Учителят иска да бъде обичан от учениците си, а учениците искат, той да ги учи добре и да се отнася добре с тях. Добрата обхода е проява на любовта. Не може да имате добра обхода, ако не обичате. За да обичате някого, трябва да разбирате неговото естество. Обходата ви трябва да се хареса на оня, когото обичате.

Следователно, който много обича, малко говори за любовта си; който малко обича, много говори. Да говорите за любовта на човек, който малко обича, това е мъчна работа. На оня, който много обича, може да не му говорите за любовта. Майката, която много обича детето си, малко говори за това. Тя намира в детето си нещо гениално. — Защо? — Защото гледа чрез очите на любовта. Ако майката си позволи да говори много на сина си, който е свършил вече училище, той ще ѝ каже: Много си проста, така не се говори, не говориш правилно. Това е възможно, но майката всякога говори по-добре от сина си. Когато никой не може да му помогне, майката му иде на помощ.

Една майка имала само един син. За да го изучи, тя работила тежка работа: прала, тъкала, копала. Като свършил гимназия, той казал на майка си: Ти си проста жена. Тя му отговорила: Докато работих с мотиката и ти дадох образование, бях добра. Сега съм проста, но като дойдеш друг път на земята, ще ти дам

мотиката, и ти да копаеш. В природата съществува следният закон: Който престъпва закона на любовта, турят му мотиката на рамо и го пращат на работа. Това показва, че идат лошите условия на живота. Всяко недоволство, неразположение, гняв водят към мотиката на живота.

Внимавайте да не изгубите първата си любов. Казано е в Писанието: „Ако изгубиш първата си любов, ще те избълвам.“ Под „избълване“ разбираме влизане в крайно неблагоприятни условия. Сега аз искам да ви насърча в следното: Преди да обичате, трябва да имате знания. Преди да носите скъпоценен камък, трябва да знаете, колко струва, и да го пазите добре. Ако не можете да упазите скъпоценностите на вашия ум, на вашето сърдце и, ако изгубите светлината на ума си и благородството на сърдцето си, къде е вашето богатство? Умът и сърдцето са двете стрелки на живота. Като изгубите стрелките, изгубвате и смисъла на живота. Каквото са стрелките на часовника, това са умът и сърдцето за човешкия живот. Както стрелките показват времето, така умът и сърдцето показват времето и пространството. Любовта показва отношението, което съществува между хората. Тя ги учи, как да постъпват.

Пътувах пеш с един приятел до Бургаз. Минаваме през Камчия. В това време заваля силен дъжд. Трябваше да се прегазим реката, а водата беше до колене. Мислим, какво да правим. Казаха ни да се върнем назад, опасно

е да се мине реката. В това време се зададе един каруцар с здрав, хубав кон. Казвам на приятеля си: Помоли каруцаря да вземе в колата си поне велосипеда. Ние ще запретнем крачолите си и ще вървим след колата, защото не знаем пътя. Ще си платим за велосипеда. Като видяха, че се обръщаме за услуга към каруцаря, казаха ни, че той е лош човек, на никого не услужва. Обаче, на молбата ни, каруцарят се усмихна и отговори: Как може да взема велосипеда, а вас да оставя? Качете се на колата! Той ни заведе в селото, в своята къща, дето се нахранихме и си починахме. Там и нощувахме. На сутринта той ни изпрати четири километра въвн от селото. Разделихме се с него приятелски. Братът ме пита, как стана, че каруцарят ни услужи. Закон е: Когато събудиш Божественото естество в човека, той всякога е готов на услуги. Ние се обърнахме към Божественото в него и казахме: Ти си господар, може да направиш, каквото пожелаеш. Ако бяхме му казали, че е длъжен да ни услужи, той щеше да каже: Намерете си друга каруца.

И тъй, когато не успявате в живота си, ще знаете, че причината се крие в желанието ви, да бъдете господари. Един Господар има в света, не се допускат кандидати за господари. Човек не може и стар да стане. Има само двадесет и четири старци. За да станеш стар, нуждни са милиони години. Ако желаси да станеш млад, има свободни места, колкото искаш.

Обаче, за господари и за старци няма свободни места.

Какво ви е нужно сега? — Приложение на знанията. Например, искаш да свършиш четири факултета. Това значи, да придобиеш знание без приложение. Ти нямаш време да го обработиш. Искаш да се ожениш за милионерка. Можеш ли да се справиш с нейните милиони? Знание е нужно за това, а после приложение на знанието. Мнозина идат при мен да ме молят за велики работи. В първо време отказвам да им услужа. После започвам да мисля и си казвам: Няма ли начин, по който да помогна на тия хора? Много начини има, но те не разполагат с знание, не могат да реализират желанията си. Аз помагам на хората с цел да ги освободя, а не да ги заробя.

Човек трябва да бъде искрен в себе си, в отношенията си към хората, в любовта си към тях. Казвате, че Бог живее в всеки човек. Тогава, къде е почитанието ви към човека? Някой говори лошо за приятеля си. Не го критикувай, но му кажи: Братко, ти петниш Божественото в себе си. Нямаш право да го петниш, защото върху Него е съграден твоят живот, на Него се крепи твоето богатство.

Като говоря по тоя начин, аз нямам пред вид слабостите на хората. Те са естествено нещо. Например, аз зная, колко съм силен и колко — слаб. Мога да нося на гърба си 50—60 кгр. тежест, най-много 100 кгр., и то на малко разстояние. Ако ми дадат да нося един чувал

от 100 кгр. до Витоша, ще се откажа. За какви милиони няма да изложа живота си. — Значи, слаб си. — Слаб съм, не се заемам за тая работа. Намерете друг някой, по-силен. Ако занесе тоя товар до Витоша, там ще остане, не може да се върне назад. Да носиш голям товар на Витоша, това показва, че живееш с грандиозни идеи, които преждевременно ще те занесат в гроба. Да задържиш любовта само за себе си, това е грандиозна идея. Любовта е сила, която не може да се събере само в едно сърдце. Ако обичаш само един човек, ще бъдеш наказан. Ако учителят обича само един от учениците си, ще бъде наказан. Яков обичаше само Иосифа и беше наказан. Това е неестествената любов на хората. Любовта е сила, която разширява. Следователно, оня, когото обичаш, трябва да стане по-добър, по-благороден. И ти, който обичаш, трябва да станеш по-добър. Каква трябва да бъде любовта на хората? Христос ни показва това чрез стиха: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Значи, каквото Отец е дал на Христа, това и Христос даде на човечеството. Ето защо, всички трябва да бъдем носители на Божията Любов. Любовта трябва да бъде абсолютно свободна, да се проявява без никакви външни и вътрешни препятствия. Както чистата вода прониква навсякъде и носи своето благословение, така и любовта трябва да минава безпрепятствено през всички сърдца и да носи своето благословение. Любовта не прави зло.

Дето е злото, там любовта отсъства. Любов без жертви не е любов.

Кой може да обича? — Богатият може да обича. Здравият може да обича. Добрият може да обича. Светията може да обича. Дойдете ли до слабия, болния, грешния, те не могат да обичат. Те очакват да дойде някой отвън, да ги обикне и повдигне. Ако слабият каже, че много те обича, това не е вярно. Праздният чувал не може да обича. — Защо? — Той няма какво да даде. Аз мога да му дам нещо. Например, мога да го напълня с жито, мога да направя от него дреха, кърпа, книга, но, каквото, направя, той все ще бъде недоволен. Той ще каже: Това ли очаквах от тебе?

И тъй, който иска да прояви своята любов, трябва да се ръководи от следния стих: „В изпълнението на Божията воля е силата на човешката душа.“ Някой иска да ми угоди, да изпълни волята ми. Какво ще прави, чия воля ще изпълни, когато замина за оня свят? Докато угаждаш на тоя, на оня, ти си далеч от любовта. Ако дойде някой самозванец и се препоръчва за Божи служител, и на него ли ще угаждате? Вие трябва да угаждате на човека дотолкова, доколкото той изпълнява волята на Бога и носи Неговата Любов. Проверявайте истинността на моите думи, както и на вашите. Истински Учител е само оня, чието слово изразява абсолютната истина. Той е пълен изразител на Божественото начало. Човечеството се нуждае от светлината на свещта, а не от

нейната лой. Ако лойта може да се превърне на светлина, и светлината ѝ да бъде в услуга, тя е на мястото си. Светлината на свещта трябва да влезе във вас и да се превърне на живот.

Днес ви говоря малко строго, не защото нищо не знаете, но да ви обърна внимание да не каляте нещата. Всичко, което съм извещал пред хората, е окаляно. — Защо? — Почвата е кална. Като минава водата през кална почва, и тя става кална. За да пиете тая вода, трябва да я прецедите. Иначе, тя не е здравословна. Питате ме, какво искам да каже Христос със стиха „Да възлюбиш ближния си като себе си“? Как трябва да любим себе си? Питам: Какво е казал Христос за любовта към Бога? Казано е, че трябва да възлюбим Бога с всичкото си сърдце, с всички си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това са два стиха, които могат да се разберат по права или по крива линия. Само силните хора ходят по права линия. Слабите хора ходят всякога по крива линия. Ако не можеш да разбереш известен въпрос, седни да мислиш. Всеки човек трябва да има на разположение поне половин час на ден, да размишлява върху връзката и отношенията си към Бога. Всеки трябва да знае, че Бог съществува, и да определи отношенията си към Него. Станеш сутрин от сън, вгълби се в себе си, да възприемеш поне една Божествена мисъл, която ще внесе мир и спокойствие в душата ти. Тя ще те направи смел и решителен, да не се страхуваш даже и от смъртта. И ка-

то умираш, ще бъдеш с усмивка на лице. Невидимият свят ще се отвори за тебе, и твоите братя ще дойдат да те посрещнат. Земните братя и сестри ще те оставят; други ще дойдат от небето да те посрещнат като душа.

Да оставим тоя въпрос настрана, да се спрем върху същественото. Има известни правила, които трябва да се спазват. Не се ли спазват, както трябва, ще се натъкнете на големи недоразумения и противоречия. Например, никога не яж недоварен боб. Той е символ на човешкия егоизъм. Бобът е хранителен, много дава, но и много взима. На същото основание, казвам: Много е дал егоизмът на човека, но и много е взел от него. Векове трябва да минат, докато човек придобие онова, което егоизмът е отнел от него. Време е вече егоизмът да заеме мястото си, да се върне там, отдето е дошъл. Любовта към себе си трябва да стане слуга на любовта към ближния. Дясната ръка съм аз, лявата е моят ближен, главата е Бог. Дясната ръка трябва да служи на лявата, а двете заедно — на Бога. Като съзнава това, човек няма да залъгва жена си, да ѝ обещава това, което не може да направи, а ще ѝ каже: Аз съм десният крак, а ти — левият. Веднъж аз ще стъпя напред, веднъж ти. Аз напред, ти назад; после ти напред, аз назад. Бащата е главата в семейството, а майката — сърдцето. Нито главата може без сърдце, нито сърдцето без глава.

Мнозина се запитват, как живея аз. Ще ви кажа, ще бъда искрен. Гледам сериозно на живота, но никога не съм нито тъжен, нито радостен. Не нося отрицателни мисли в ума си. Някога се явяват сенки, но те не са реални. Виждам страдащи хора, но не плача за тях. Плачът не е състрадание. Питам ги, за колко продават скърбта си, и я купувам. За мене е важно, като плачете, да изтрия сълзите ви; ако сте бедни, да ви покажа начин да се освободите от беднотията; ако сте болни, да ви излекувам. Аз възприемам страданията, мъките на хората. Вечер, преди да си легна, получавам телеграми от целия свят: някъде потъва параход — оправям пътя му. Някъде момък вдигнал револвер срещу възлюбената си, иска да я убие. Казвам му, че тя го обича, и той се отказва от намерението си. Студент се оплаква, че професорът му ще го скъса. Казвам на професора да не го къса; той е добър ученик, ще подобри успеха си. Като отговоря на всички телеграми, тогава заспивам. Като видя, че хората, на които съм помагал, не вършат Божията воля, турям ги в едно гърне, на огъня, да ги стопля. Те викат, плачат, молят се да ги извадя. Питам ги: Готови ли сте да вършите Божията воля? — Готови сме. Щом са готови, изваждам ги от гърнето, но вече пречистени и обновени. Христос казва: Няма да видиш изцеление, докато не дадеш последния кодрант.“

Този е пътът, по който са минали всички велики хора, всички светии, всички добри хора.

По тоя път ще минете и вие. Ако се съгласите да вървите по тоя път, ще ви дам моето съдействие. Един ден ще ви събера, за да уредим неуредените работи; да платим всички по-лици, които не могат вече да се отлагат. Мюзина се намират пред ликвидация, т. е. пред завършване на развитието си. Иде един сериозен изпит за всички. Трябва да издържите изпита си, за да освободите мястото си на други, които чакат. Друга работа ви очаква. Който не издържи изпита си, ще остане на същото положение. Бубата преде толкова тънка нишка, каквато най-добрият предач не може да направи, но нещо по-велико я очаква — да се превърне на пеперуда. Тя не може да направи това, което пеперудата върши. Нова работа я очаква.

Днес вие тъчете тънки нишки, големи майстори сте, но какво може да направи пеперудата? — Това ще знаете, когато влезете в нейното положение. Докато не станете пеперуди, каквото и да ви говоря, думите ми ще бъдат глас в пустиня.

*

11. Лекция от Учителя, държана на 8 юний, 1932 г. София. — Изгрев.

Философия и наука

Размишление.

Сегашният човек се нуждае и от философия, и от наука. Философията има отношение към мъдростта. Без философия не може да се говори нито за обхода, нито за морал. Без философия човек живее само за себе си, за своята личност. Велико нещо е да бъдеш личност. Това е все едно да бъдеш цар, с своя държава и поданици, с свое управление, с право да създаваш закони. Казват, че управлението на дадена държава е лошо. Лошо е, защото законите са лоши. Каквото представят законите за държавата, такова са чувствата и мислите за човека. Ако мислите и чувствата му са неправилни, какво ще излезе от него? Дето отиде, когото срещне, той постоянно ще се оплаква. Чувствата и мислите са капитал, с който човек работи. От тоя капитал зависи, ще печели ли той, или ще губи; ще гради, или събаря.

Какъв е моралът на сегашните хора? — Той изхожда от тяхната крива философия. Например, те казват: Лесните работи се постигат лесно, а мъчните работи — мъчно. В истинската философия е точно обратно: лесните работи се постигат мъчно, а мъчните работи — лесно; малките работи се нареждат

мъчно, а големите работи — лесно. Ако някой постави една игла на Витоша, може ли да я намерите? Това е мъчна работа. Обаче, накарат ли ви да намерите Черния връх, лесно ще го намерите. Значи, игла на Витоша мъчно се намира, но Черният връх лесно се намира. Точката, като иглата на Витоша, е малка величина, която не заема никакво пространство, но при движението си тя създава правата линия, величина с едно измерение. Тя се поляризира, както и мислите, чувствата и постъпките.

Когато говорим за чувства и чувствуване, явява се въпрос, какво представя чувствуването. Когато помислиш за нещо и пожелаеш да го притежаваш, в тебе се заражда чувството. Котато в ума ти се породи някаква идея, тя произвежда своите резултати, независимо от това, дали те са видими или невидими. Това, което за едного е невидимо, за друг е видимо. Далечните предмети за някои са невидими, но за ония, които са близо до тях, те са видими. Значи, когато виждаме ясно предметите, ние сме близо до тях. Или съзнанието ни е толкова будно, че ние лесно си ги представяме. Тази е причината, дето някои идеи са за нас ясни, а други — не. Например, идеята за любовта. Някой има ясна представа за нея, а друг не я разбира. Като се говори за любовта, той си представя същество, подобно на него, започва да си мечтае и му пише любовно писмо. На това писмо може да му се отговори. Тук мисълта му е вървяла по права линия—от него до

съществува, за което мечтае. В този случай, правата линия е път, по който се движи мисълта. Ако мисълта не може да се поляризира в чувства и постъпки, тя не може да се реализира. Мисълта е реална, когато минава през всички светове: причинния, умствения, астралния и физичния. Тогава мисълта, която е била невидима, става видима, т. е. реална.

Четири свята представят числата от едно до четири, с които Питагор е боравил. Единицата е роденият, проявеният човек. Числото две — жената. Значи, Адам е единицата, а Ева е двойката. Как се създаде жената? Когато се явила тя? — Когато Адам пожелаел да има другарка. Дълго време прекарал Адам в рая, дето следвал една велика школа. Това не е писано в Библията. Писано е, че Адам и Ева били голи. Според разбирането на съвременните хора, на голия човек се гледа като на изостанал в развитието си. Какво ще кажете за хората, които се къпят в банята? — И те са голи, но не са изостанали. Под „голата“ разбираме неправилно отношение. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека не са правилни, той вътрешно е гол. Например, мислиш за Бога, но се съмняваш в Неговото съществуване. Питаш: Има ли Бог, или няма? Щом си задаваш такъв въпрос, ти поставяш Бога вън от себе си. Ти гледаш на Него като на материален обект, нещо подобно на тебе. Ако мислиш, че Бог е подобен на тебе, ще се запиташ, къде е Той. Кой може да отговори на този въпрос? Че-

теш книга от някой автор. Книгата е пред тебе, но къде е авторът? Той е в самата книга, в това, което е писал. Мисълта му е вложена в книгата, но къде е авторът? И сега, като разсъждаваш по този въпрос, трябва да се запиташ, кой разсъждава в тебе. Ще знаеш, че Бог разсъждава в тебе. Той те пита: Познаваш ли ме, кой съм? Когато авторът на една книга каже, че той е написал книгата, ти познаваш ли го? Какво ще отговориш на този въпрос?

Често се запитваш, как си създаден. За да разбереш, как си създаден, Бог трябва да те разгуби. Това значи, да умреш. Следователно, човек умира, защото Бог го вика да му покаже, как е създаден. Като се върне отново на земята, човек забравя това, което е научил в невидимия свят, и пак задава същия въпрос.

Кога човек забравя наученото? — Когато не мисли право. Цигулар, който свири, за да се хареса на публиката, не е истински музикант. Всеки, който мисли, как да се прояви, за да има доброто мнение на хората, той няма права мисъл. Свири за себе си, ти да бъдеш доволен. Мисли правилно за себе си, а не за хората. Вътре в човека има нещо, което му подсказва, добре ли свири и право ли мисли. Пръв той трябва да бъде доволен от себе си. Има цигулари, които са недоволни от себе си и са готови да се откажат от музиката. Който се отказва толкова лесно от музиката или от науката, той търси лесния път в живота. Той прилича на оня българин

който търсел лека работа. Мислел си: Да стана съдия, да съдя хората, не е лесна работа. Да стана началник, да следя, как работят подведомствените ми, и това не е лесна работа. Един ден, като се разхождал из града, видял, как един капелмайстор дирижирал музикантите с пръчица. Той си казал: Ето работа за мене. Ще махам пръчицата, ще я въртя на една, на друга страна, и работата лесно ще върви. Много от човешките разбирания и постъпки са като на този българин. Те седат и махат с пръчицата, да разрешат въпроса, как е създаден светът. Най-после казват: С помощта на Божия Дух всичко се постига. Махнат с пръчицата и се успокоят.

Сега, като ви говоря, виждам, че в съзнанието ви се образува малко мъгла. Казвате: Ако всичко, което сме постигнали, е неправилно, как ще стигнем до правилното? Засега вие не постъпвате правилно, не вървите в правия път. Насочете вниманието си към квадрата. В него се крият методи и правила за добър живот. Ако две същества се сблъскат, едното казва: Какво търсиш по моя път? — Такова е положението. Преграда, граница срещам на пътя си. Казвам: За да не се сблъскаш, като войдеш до това същество, ще се спреш. Ти не можеш да се махнеш от този път. Първото същество казва: Върни се назад! — Не се връщам, ти трябва да ми отвориш път. — Не мога. Какво трябва да се прави при това положение? Единият не иска да се върне, а другият не иска

да се отмести. Само едно им остава: да се сдружат и да тръгнат по перпендикуляра на пътя. Ти тръгваш надолу, до дъното на кладенеца, по-надолу не можеш да вървиш. Тогава кой е изходният път? — Нагоре. Изобщо, човек никога не може да се върне в пътя, по който е дошъл. Никой не може да се върне нзад. Ще вървиш в посока, която е точно перпендикулярна на първата. С други думи казано: Човек е излязъл от Бога и ще се върне при Него. По пътя си той ще срещне много същества; с едни от тях ще живее в хармония, а с други няма да бъде в хармония. Много естествено, едни служат само на себе си, други на ближния си, а трети — на Бога. Това са три различни разбираня, три различни възгледа. Някой казва: Аз съм Иван Драганов. — Къде живееш? В България. — България е държава. В кой град и на коя улица живееш? Важно е още в коя къща живееш, кой номер и кой етаж. Отидеш на това място и виждаш, че няма номер на къщата. Търсиш го и не можеш да го намериш на посочения номер. Той излязъл от къщи и вечерта ще се върне. Ще чакаш, докато се срещнеш с него. Велико нещо е да познаеш една своя мисъл, едно свое чувство. Мисълта и чувствата могат да се проявят и в друго някое същество. Колкото по-културно е то, толкова по-интенсивно ще бъде чувството; колкото по-ниско от тебе стои това същество, толкова по-слабо е развито то. Колкато човек дойде до реалността, мисълта му

става толкова интензивна, че той сам се страхува от нея. Ако се намерите на повърхността на въртящо се колело, вие може да отсочите настрана от него; ако се намерит в центъра на въртящото се колело, няма да отсочите.

Вие искате да придобиете знания. Какво се иска за това? — Работа. За колко време един адепт може чрез мисълта си да спечели една английска лира? Цяла година той трябва да работи интензивно с мисълта си, като алхимик, за да спечели една английска лира. Ако работи десет години, ще спечели десет лири. Значи, колкото повече работи, толкова повече ще се увеличава знанието му. И вие трябва да работите по същия начин в лабораторията си, всеки ден по три-четири часа, за да придобиете нещо ценно. Ако работите 300 дни по четири часа, стават всичко 1200 часа годишно. Шестдесет деня ще ви останат за почивка. Ако опитът ви излезе несполучлив, отново ще го повторите. За вечността това нищо не значи. Ако постъпваш неправилно в живота си, ще знаеш, че опитът ти ще излезе несполучлив. — Не знай, как да постъпвам. — Ще се научиш. Невежеството е причина за дисхармонията в живота. Хората на миналото, както и сегашните, говорят за управление, за държава, семейство, училище, но, вместо да подобряват живота, те създават каша, в която сами се объркат. — Защо? — Мисълта, чувствата и постъпките им не са прави. В миналото Мойсей писал закони, но и в това време имало нещо неясно за народа.

В новите времена се създават закони, говори се за държавно право, за международно право, но работата пак не върви. Едно липсва на хората: права мисъл, прави чувства и прави действия. Управниците учат законите, заповядват, какво да се прави, но, в края на краищата, нищо не излиза. Един след друг, хората заминават за оня свят, държавите се разлагат, и животът остава неуреден.

Казвам: Който не разбира законите на живота, ще умре. Който ги разбира, пак ще умре, но в края на краищата, ще възкръсне. Христос умря и възкръсна, за да покаже на хората, как трябва да живеят, какви са основните закони на живота. Който може да контролира мислите, чувствата и постъпките си, той е пълен господар на себе си. Не можеш ли да контролираш мислите си, не си господар и на чувствата си; ако не можеш да контролираш чувствата си, не си господар и на своите постъпки. Майката казва на детето си: Ти трябва да бъдеш добър. Така не се възпитава. Само с казване нищо не се постига. Това е крив метод. Ти си скроил криво дрехата и мислиш, че с казване ще я оправиш. И да ушиеш дрехата, крива ще излезе. Ще вземеш нов плат, добре ще поставиш мерките, отново ще я скроиш. След това можеш да очакваш добра дреха, т. е. добър човек.

Като се видите в затруднение, казвате: Бог ще оправи работите. Значи, вие ще кроите

криво, а Бог ще оправи кривите ви работи. Вие ще грешите, а Бог ще изправи погрешките ви. Това е криво разбиране. Така Бог не оправи работите. За да те оправи, Той ще те извика горе, на другия свят, да ти покаже, как се живее. Първо ще изправи мисълта ти. Не можеш да живееш добре на земята, ако мисълта ти е крива. Няма по-красиво нещо от правата мисъл. Щом мисълта е красива, и чувството е красиво; щом чувството е красиво, и постъпката е красива. Само при това положение, отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни. Това означава стихът: „И двамата ще живеят в една плът.“ Когато хората се обичат, те не говорят за обичта си, не си пишат любовни писма, но вътрешно се разбират. Достатъчно е единият да пожелае, да помисли или да почувствува нещо, и другият да го направи. Остане ли да кажеш на човека, че той не е направил това, което трябва, отношенията между вас не са правилни. Тогава или ти не си мислил правилно, или той не е възприел мисълта правилно. Така не се намира истината. Бог е център на нещата. Тоя център е вътре в тебе. От него ще излизаш и ще вземеш, каквато посока искаш, като радиус. После пак ще се връщаш в центъра. Значи, докато живееш в Бога, и Бог в тебе, ти ще имаш възможност свободно да излизаш от Него, когато искаш, и да се връщаш, когато искаш.

Едно основно правило: Никого не можеш да намислиш нещо вън от Божието съ-

знание. Каквото намислиш да правиш, пръв Бог ще го знае. Тази е причината, дето при всяка погрешка ти се мъчиш, страдаш и си недоволен от себе си. Божественото съзнание в тебе, което всичко знае, ти нашепва тихо: Не постъпи добре, изправи погрешката си. Ти отговаряш: Вярвам в Тебе, Господи, обичам Те, готов съм всичко да направя за Тебе. Ти искаш да залъжеш Господа, но Той пак ти нашепва: Не постъпи добре. Тоя глас ще ти говори, докато не изправиш погрешката си. Как ще се извини малкото момиченце, ако вземе ябълката на своето другарче и я изяде? Колкото и да се извинява, работата не се оправя лесно. С думи погрешките не се оправят. То трябва да купи по-хубава ябълка и да я даде на другарчето си. И цар да си, погрешките трябва да се оправят. И цар да си, ако не мислиш правилно, ще ти свалят короната, ще ти съблекат царските дрехи.

В заключение на всичко това, казвам: Бог, Който е създал цялата вселена, обича всички същества и желае те да живеят и мислят правилно. За да живеете добре, пазете се от криви, изопачени образи. Не дръжте в ума и в съзнанието си такива. Стрежете се към правилни, красиви образи и движения. Правете такива движения, които да привличат вниманието на хората. Красивото спира погледа на всеки човек. Природата не търпи нищо криво и изопачено. Срещне ли такава форма, тя сама я разрушава, за да създаде нова, по-правилна и по-

красива от първата. Дружете с хора, които имат прави мисли, чувства и постъпки, за да изработите нещо красиво в себе си. За да се развиват добре учениците в един клас, те трябва да имат правилни отношения помежду си. За да се повдигне едно общество на по-високо стъпало, хората, които го съставят, трябва да имат братски отношения помежду си. Няма ли истински братски отношения между хората, никаква хармония не може да има между тях. Дето има братство, там може да се очаква истински хармоничен живот.

Едно се иска от човека: когато започва една работа, да знае, кога да я започне. Не можеш да изучаваш Божественото знание, когато си болен, неразположен или смутен. Божественото знание се придобива при добро разположение на духа. Когато времето е лошо, когато вълн е студено, вие затваряте прозорците. Също така трябва да знаете, как да работите с ума, сърдцето и волята си. Ще мислиш с ума си, ще чувствуваш със сърдцето си и ще действуваш с волята си. При това, трябва да знаеш, кога ще работиш с ума, кога със сърдцето и кога с волята си. Къде е човекът? — В ума, в сърдцето и във волята. Вълн от човека нищо не съществува. — Значи, човек е център на всичко. — Той е център на своя живот. За да бъде център, той трябва да се проявява разумно. За да бъдеш учител, трябва да съблещ деца около себе си и да знаеш да ги учиш.

Сега, вашата задача, като ученици, е да мислите върху това, което вие сами може да направите. Мислете върху квадрата, като жива геометрична форма. Ако разбирате отношенията, които се крият в квадрата, можете да определите, какво ще стане между вас и вашия приятел след десет или сто години. Днес се обичате, но интересно е да знаете, какви ще бъдат отношенията ви след години. Докато сте в една система, отношенията ви ще бъдат правилни. Който от вас пръв излезе от системата, той пръв ще измени отношенията си. Много естествено. Един жител на Марс ще мисли различно от един жител на Венера. Ето защо, когато се произнасяме върху разбиранията на даден човек, ние трябва да изхождаме от гледището на неговите възгледи. Човек си остава такъв, какъвто е роден, никой не може да го измени. За да стане преврат в него, той трябва да се върне към източника, от който е излязъл. Не само веднъж трябва да стане това, но много пъти. Човек трябва постоянно да излиза и влиза в съзнанието си. Това е вътрешен духовен процес. Само така той може да възприеме нещо ново, да стане нов човек.

Да станеш нов човек, това значи, да си приел Господа в себе си. — Къде е Господ? — Ако си беден и гладен, иди при оня, който вярва в Бога. Той ще ти покаже, де е Бог. Колкото пъти отидеш при него, той ще те приеме като брат: ще те нахрани, ще те облече, ще задоволи нуждите ти. Казваш: Днес ме нахра-

ни, но какво ще правя утре? — Не се страхувай! Който те е нахранил днес, той има грижа и за утрешния ден. Това е Бог в човека, Който задоволява нуждите на бедния, докато един ден и той приеме Бога в себе си и тръгне в правия път.

Сега аз не искам да ви направя светни, но казвам, че трябва да мислите, да чувствувате и да постъпвате правилно. Ще се проявявате така, както Бог ви е научил — нито като мене, нито като другите. Ако аз съм виден цигулар и, като свиря, клатя главата си, трябва ли и вие да правите същото? Това е лош навик, от който трябва да се освободя. Тонът ви трябва да бъде чист — нищо повече. Някой път виждам, че вашите работи са объркани. Какво правя тогава? Взимам цигулката и започвам да свиря такива парчета, които оправят обърканите работи на хората. Щом се оправят и вашите работи, оставям цигулката настрана. Някога оправям обърканите ви работи с наглеждане на плодните дървета, или с чукане на камъни. Плодното дръвче ми казва: Бъди като мене. Аз с години търпя това положение и се уча от всичко. Камъкът ми казва: Бъди като мене. Аз понасям студа, горещината и не се оплаквам; понасям всичко с твърдост. Като отида при водата, тя ми казва: Бъди като мене. Аз използвам всички условия. Като видя най-малкия наклон, веднага започвам да слизам надолу и да се движа. Като видя най-малкия отвор, започвам да тека капка по капка.

Не се стремя да постигна всичко изведнъж. Съвършенството не се постига изведнъж. Казвам: Да бъдеш съвършен, това значи, да излезеш от един ред на нещата и да влезеш в друг. Можеш ли да бъдеш съвършен между лошите хора? — Не можеш. Ти ще напуснеш лошите хора и ще отидеш при добрите. Какво ще стане с лошите хора? — Бог ще ги оправя. Той има грижа за всички. Той има определен план, по който постъпва. Всеки трябва да си каже: Бог е създал света, Той ще го оправя. Моята задача е да имам правилни отношения към Бога. Отношенията ви към Бога трябва да бъдат любовни, т. е. синовни. Ще държиш в ума си светли и красиви мисли за Бога.

В заключение на всичко казано досега, какво може да приложите? Ще кажете, че трябва да се отречете от света и от себе си. Лесно се казва на думи, но знаете ли, колко мъчно човек може да се отрече от света и от себе си? Това значи, да намериш оставената игла на Витоша. Някой се отказва от света, а като минава покрай богатите къщи на хората и вижда, колко хубаво са облечени, постоянно въздиша. Това не е отричане от света. Друго нещо е да видиш всичко това и да се радваш на чуждото благо. Колкото бедно да си облечен, радвай се на хубавото облекло на своя близък. Така ще сравняваш нещата и ще познаеш себе си. Когато издържиш тоя изпит, ти ще можеш да се облечеш, както искаш.

Кога хората се обличат в скъсани дрехи? — Когато грешат. Скъсаните, обикновените дрехи на човека са необходими за работните, делнични дни на неговия живот. Дойде ли празник, той облича новите, чистите си дрехи. Не правят ли майките също с децата си? Като дойде Великден, майката облича своето момиченце с бяла, хубава рокличка. Вечерта тя съблича бялата рокличка и на другия ден му дава обикновената рокля. Така човек се облича с нови и дрехи и ги съблича, изправя погрешките си и прави нови, докато един ден придобие съвършенство и се облече с дрехата на новия живот — дрехата на любовта.

Защо човек греша? — Защото заспива често. Тогава съзнанието му не е будно, и майката иде да съблече новите дрехи. Да имаш будно съзнание, това подразбира, сам да се събличаш и обличаш. Майката има право да съблече новата дреха на детето, което е заспало, но възрастният сам трябва да се съблича и облича. Моралът на сегашните хора е обикновен, преходен, затова те грешат. Той се определя от техните мисли, чувства и постъпки. Обаче, има абсолютен морал, който се определя от светлите и чисти човешки мисли. Казано е в Писанието: „Делата на човека вървят след него.“ Както мислиш, така постъпваш. Ако имаш загуба, сам ще я носиш; ако имаш печалба, пак сам ще я носиш. Мислите, чувствата и постъпките ти могат да донесат загуба или печалба — от тебе зависи.

Какво е нужно на ученика? — Всеки ден да употребява по 10 — 20 минути, най-много половин час, да съсредоточи мисълта си и да размишлява върху великото и съвършеното, като идеал на своя живот. Мислете и вие за оня идеален свят, в който живеят ангелите, светните, напредналите същества. Стремете се поне половин час да живеете в светлия, възвишен свят. Останалото време може да прекарате в обикновения, всекидневен живот.

*

12. Лекция от Учителя, държана на 15 юний, 1932 г. София. — Изгрев.

Малкото добро

Живият порядък

Размишление.

Тази сутрин ще говоря върху живия, т. е. разумния порядък в природата. Значи, има разумен и механичен порядък. Първо трябва да се използва безпорядъка. Така ще се разбере разумния порядък. Иначе, ще питате, защо това става така, а онова другояче. Като пишете числата от 1 — 10, пак се питате, защо се пишат тия числа. Те са необходими, защото и природата си служи с тях. Тя постоянно пише числа и смята. — Възможно ли е това? — Туй, което за вас е невъзможно, за други е възможно. Това, което не влиза в вашия ум, в другите умове влиза. Има неща, които вие нито сте виждали, нито сте съзнавали.

Три принципа съществуват в света. Първият принцип е силният, мощният елемент на Битието, чрез който се проявява личният живот. Всички сте служили на тоя принцип. Вторият принцип подразбира излизане на човека от личността, т. е. освобождаване от влиянието на личността. Тоя принцип е точно противоположен на първия. Третият принцип едва сега се проявява. Той е наречен „служене на Бога, или

вяра в Бога.“ — Как се извявява служенето на Бога? — Да вършиш това, което ти е неприятно. Ще кажете, че ви е неприятно да грешите. Според мене, когато греша, човек изпитва голяма приятност. Има нещо приятно в греха, затова човек прави погрешки и престъпления. Ако не е така, никога нямаше да греша. Оня, който е решил да служи на Бога, казва: Неприятно ми е да направя това нещо, но ще го направя.

Като реши да служи на Бога, човек ще се натъкне на ред неприятни неща, но трябва да ги направи. Защо е така, няма да обяснявам. Тоя въпрос и без това е тъмен и неразбран. Ако започна да го обяснявам, ще стане още по-тъмен. Като знаете това, не мирявайте противоречията, но ги използвайте. Не питайте, защо преди един час двама души се разговаряха приятелски, а след един час се скараха и разделиха. Единият отиде на една страна, другият — на друга страна, и започнаха да съзерцават. Когато двама души се обърнат един към друг с гърбовете си, това показва, че възгледите им за живота са противоположни. Ако двамата са обърнати един към друг с лицата си, това показва, че възгледите им за живота са еднакви. Когато някой ви обича, обръща се с лице към вас. Когато не ви обича, той се обръща с гърба си към вас.

Някой се страхува, когато го гледат в лицето. Не се страхувайте от това. Напротив, гледа ли ви някой в лицето, радвайте се. И

мечка да ви гледа в лицето, пак се радвайте. Дебне ли ви мечката отзад, тя има намерение да се хвърли върху вас и да ви нападне. С това тя иска да каже: Моите възгледи са различни от твоите. Когато влезе в противоречие с себе си, човек изпада в безразличие, нищо не го интересува. Например, някой иска да изпълни Божията воля, но същевременно има желание да бъде силен, богат, учен, здрав, да изпъкне пред хората. Това е постижимо, но е мъчно. Ако искаш да изпълняваш Божията воля, ще я изпълниш такъв, какъвто си в момента. Няма защо да чакаш да станеш учен, богат, силен, че тогава да я изпълниш. Това е все едно, да се запознаеш с човека, само когато разбереш, какъв е той. Казваш си: Ако е добър, честен, праведен, богат, ще се запозная с него. Ако няма тия качества, няма да се запозная. Не е така. Когато срещна един човек, аз искам да видя, кое е най-малкото добро, което той носи в себе си. А дали е светия, учен, богат, това не ме интересува. Това всеки може да види. Важно е да видиш в човека най-малкото добро, което никой не може да види.

Често ме запитват: Какво виждаш в хората, които те обикалят? — В тях виждам най-малкото добро. Дето е най-малкото добро, там е Бог. Когато и ние се запитваме, защо Бог се интересува от нас, отговарям: Бог се интересува от нас за най-малкото добро, което е скрито в нашата душа, в нашия дух, в нашия ум и в нашето сърдце. Ако не е така, не може

да се обясни, защо Бог се интересува и от грешника. Значи, и в грешника Той вижда най-малкото добро, скрито някъде от погледа на обикновените хора. Това може само да ви насърди. Казвате: Кой може да угоди на Бога? Не се старайте да угаждате на Бога. Първо угодете на себе си и на своя ближн. Ако можете да угодите на себе си и на своя ближн, ще угодите и на Бога. Дойде ли до мене, аз първо угаждам на Бога. — Как Му угаждаш? — Като върша това, което ми е неприятно. Питат ме: Защо търпиш тия хора около себе си? — Защото искам да угодя на Бога. Аз търся в тях най-малкото добро и, като го намеря, виждам, че в Божия закон няма никакво изключение. Така се създава вътрешна връзка между мене и хората. Тая връзка никога не се къса. Ако и вие постъпвате така, ще знаете, че човек не е това, което виждате отвън. Да намериш малкото добро в човека, това значи, да поставиш отношенията си с хората на такава основа, която нищо не може да разклати. Това значи, да поставиш живота си на канара, която никакви бури и ветрове не могат да разклатят. На тая основа може да градите своето велико бъдеще. Турите ли за основа на своя живот богатството, силата, знанието, нищо няма да постигнете.

Какво правят мнозина от съвременните хора? Понеже виждат лошото в човека, като се запознаят с един чужденец, те започват да го предупреждават, с кого да дружи и кого да

отбягва. Така постъпват и някои от новото учение. Когато дойде чужденец между тях, те го запознават с тоя — оня, но му казват: С тия хора не трябва да дружиш. Така не се говори. Така не се проповядва новото учение. Виж малкото добро в всеки човек и не се страхувай от него. Като виждам доброто в човека, аз забравям лошото. В това отношение, аз съм невежа за лошото в човека. Щом дойда до малките работи, до малкото добро, там ставам учен. И ангелите са невежи за злото, а учени за доброто. Ако един ангел дойде между вас и започнете да го съветвате с кого да дружи и с кого да не дружи, той ще се обърка. — Неговата работа е да изявява любовта. Понеже не е богат, не може да помага на хората с пари, той ще им пише любовни писма. — Какъв смисъл имат тия писма? Питам: Какъв смисъл имат вашите любовни писма? Вие пишете: О, моя възлюбена, идеал на моята душа! Без тебе не мога да живея. — Това не е истина. Как сте живели без нея? А сега, като я видяхте, не можете вече без нея. Ангелите пишат любовни писма, но те се основават на истината. Те виждат малкото добро в човека и за него пишат.

Като ученици, вие трябва да превеждате нещата, да търсите техния дълбок смисъл. Какво означават думите: „О, моя възлюбена, без тебе не мога да живея“. — Не мога да живея без Тоя, Който е в тебе. Откак те видях, намерих Тоя, Когото търсех. Докато в мъжа и в жената не виждаш Бога, а гледаш на тях като

на временно удоволствие, ти си в положението на малкото дете, което играе с куклите си и казва: Без куклите си не мога да живея. В това няма никаква философия. Куклите са само забава за детето.

Казваш: Обезсърдчих се, не зная, какво да правя. — Мисли за малкото добро и се научи да служиш на Бога, когато ти е най-неприятно. — Защо си се обезсърдчил? — Че някой те наругал, казал ти обидни думи. Той те ругае, защото не мислиш за него, че е божество, голям талант. Започни да го хвалиш и да се възхищаваш от него, той ще престане да те ругае. Има смисъл да те наругае човек, но ако той служи на Бога. Като те ругае, той иска да насочи вниманието ти към Господа: да Го познаеш и да Му служиш. Следователно, докато имате високо съзнание за себе си и гледате на някого снизходително, последният ще почувствува това и ще ви наругае. Никога не се мерй с човека. Не се поставяй пред него като големец. Силата на човека не е в неговата външна форма, но в дълбокото разбиране на живота, в неговата права мисъл, която при никакви условия не може да се изопачи. Силата на човека се крие в чистотата на неговите чувства. Чувствата могат да се менят, но винаги да запазват чистотата си. Чувствата могат да бъдат приятни и неприятни, радостни и скърбни, но в тях трябва да има чистота и устойчивост.

В живота съществуват три положения: да скърбиш, когато другите се радват; да се рад-

ваш, когато другите скърбят; да си блажен, когато всички се радват. Ще кажете, че човек скърби, когато другите скърбят. Не е така. Това значи всички да сте под един знаменател, да имате еднакво разбиране за нещата. Ония, които разбират законите, трябва да се радват, когато другите скърбят. Затова казвам: Радвайте се с ония, които скърбят; скърбете с ония, които се радват; блажени сте, когато всички благоуват. Нима майката не е блажена, когато детето ѝ е здраво, когато се учи добре и когато успява в живота? Тя е блажена, защото детето ѝ благоува. Не можеш да се радваш, ако не си минал през страданиято.

Защо идат страданията? — За да се оформят вашите идеи. Който не е минал през огъня на страданиято, не може да се оформи. Свещен е този огън. При всяка скръб се поставят по малко дърва на този огън. В първия момент, като попаднете на тоя огън, вие мислите, че ще изгорите. Няма да изгорите. Има неща, които никога не изгарят. Във всяко растение, във всяка мушица, във всяко живо същество горят свещеният огън. В тоя огън животът започва и продължава да се развива. Оттегли ли се огънят, съществата умират. Ето защо, скръбта е носителка на свещения огън. Свещеният огън е разумна сила, която чисти. Като знаете това, благодарете за страданията. Казваш: Страданиято ме съсипа. Не се заблуждавай! Това е огънят на страданиято, който чисти нещо в тебе, без да изгаряш. Ако искаш да се очистиш

и да светнеш, ще търпиш. Страданиято не продължава повече от един ден: От изгрев слънце до залез. Ако страдаш повече от един ден, това еехото на страданиято. То е кратък процес. Светлината издържа повече от един ден. Въпреки това, когото срещнеш, всеки се оплаква от страданията и казва: Няма човек, който да е страдал, като мене.

Сега вие трябва да се разширите, да разберете правилно страданиято. Само така може да градите, да създадете новото. Срещате един човек и казвате, че е опасен. — Защо? — Защото, според вас, не е на мястото си. Това е ваш възглед, не е мнение на възвишения свят. Срещате един талантлив човек. Казвате, че той е на мястото си. Защо? — Защото събужда у вас импулс, да бъдете, като него талантлив. Но вие може и да съжалявате, че не сте талантлив като него. За да бъдеш талантлив, нуждни са съответни условия. Как ще се отхрани детето без мляко? Може ли да отхраните детето по същия начин, както малкото птиченце? — Не може. Това са два различни метода на отхранване, които дават два различни резултата. Значи, за отхранването на една благородна мисъл, за отхранването на едно възвишено желание се изискват специфични методи и специфични условия.

Пазете се от чужди влияния. Има лоши и добри влияния. Достатъчно е лош човек да седне до тебе, за да ти остави своето лошо влияние. — Как става това? Понякога в човека вли-

зат нечистотии, както в чистия извор, и намаляват чистотата му. Но изворът е чист и сам може да се очисти. Всички извори са изложени на малки промени в тяхните крайници. Тоя закон е неизбежен. И вие сте изложени на тоя закон. Когато влезете в трамвая, между много хора, вие се излагате на тяхното влияние. Защо влизате в трамвая? Имате някаква цел. Вие сте готови да търпите всички несподи, за да постигнете своята цел. Ако чакате реда си отвън и се качите на трамвая, когато е свободен, нямаше да постигнете целта си.

И тъй, когато влезете в Божествения свят, трябва да имате вяра в Оня, Който живее във вас. Трябва да имате вяра в малкото добро във вас. То е в сила да ви запази от злото в света. Разчитайте на малкото добро като на приятел. То ще ви спаси от най-голямото зло. Малкото добро и голямото зло произвеждат еднакви резултати. Това е закон, който може да проверите в живота. Например, когато престъпникът дойде до крайния предел на своите дела, в него се явява желание да направи поне едно малко добро. Никой не може да преобрази тоя човек, освен малкото добро. Той се е натоварил с голяма, тежка раница и пита: Няма ли човек, който може да ми покаже начин да си помогна, да сваля част от товара си? Големият товар е горивото, което трябва да се запали. Трябва да се запали огънят в тоя престъпник. — Кой е огънят? — Малкото добро. Запали тоя огън в човека и го остави да гори.

Той ще изгори голямото зло, което след време ще се превърне в велика добродетел. Така и престъпникът ще стане светия.

Следователно, докато човек не познае голямото зло, не може да познае малкото добро. Ще познаеш първо голямото зло, а после малкото добро. След това ти ще станеш човек в пълния смисъл на думата. Най-голямото зло и най-малкото добро са граници на живота. Щом излезе от тия граници, човек отива при Бога. Това е толкова лесно, колкото и на пляницата да седне пред масата и да извика: Чаша вино! Погледне чашата, вдигне я нависоко и каже: Да живее България!

Казвате: Лесно се говори, мъчно се правят нещата. Къде е мъчнотията, да направиш едно малко добро? Мъчнотията се крие в това, че недвиждаш, не знаеш, какви нужди има човек и как да го удовлетвориш. Срещаш един човек, гледаш го гол, бос, окъсан, гладен, не знаеш, как да му помогнеш, какво първо да му дадеш. Обаче, тоя изпаднал човек не иска нито хляб, нито дрехи и обувки. Той очаква да срещне някой, да му каже една сладка, насърчителна дума. Срещам тоя човек и го питам: Братко, как си? Той веднага ме погледне, лицето му светне и тръгва с мене. По пътя се разговаряме, питам го, как е дошъл до това положение. Той ми разказва, как изгубил всичко. Казвам му: Не се смущавай, че си бос. Когато отиде на планината, Мойсей беше обут, но чу глас от горящата къпина, който му каза:

„Мястото, на което стоиш, е свето. Събуй обувката си!“ Сега и вие влизате в църква, в домовете обути, но трябва да се събувате. Ще кажете, че обувките ви са нови, чисти, няма да каляте. Не са чисти обувките. Те са свързани с живота на някое животно. Вие сте одрали кожата на животните и забравяте, че нямате право да отнимате живот. И аз нося кожени обувки, но скъпо ги плащам. С тия пари аз мога да живея още сто години. Не се страхувам от задължението, което поемам с обувките, защото така ще науча най-голямото зло. Най-малкото добро познавам вече, остава ми да науча най-голямото зло.

Сегашните хора се нуждаят от дълбоко, вътрешно разбиране на живота. Без това разбиране, вие ще минавате през добрините и злините, през радостите и скърбите и ще очаквате да дойде някой при вас да ви каже една блага дума. Вие очаквате някой да ви обича. Кой може да ви обича? — Само оня, който върши своята работа при най-неблагоприятни условия. Само оня може да ви обича, който е намерил най-малкото добро. Какво ще дадете вие на тоя човек? За да получиш нещо, трябва и ти да дадеш нещо от себе си. Такъв е законът. Правилна обмяна трябва да става: ще получиш, ако дадеш; като дадеш, ще получиш. Само така се създава връзка между хората. Аз не говоря за оная връзка, която децата правят с булечките. Някое дете хване един бръмбар и го върже за единия крак. Тая връзка коштува или

целия живот на бръмбара, или само едното му краче. Друг е въпросът да вържеш падналия в кладенеца с въже и да го извадиш навън. Тая връзка е естествена. Можеш ли да пуснеш в кладенеца оня, когото обичаш?

Какво ще каже майката, чието любимо дете заминава за оня свят? Как го е пуснала тя? Въжето се скъсало, и детето отива нагоре. Обаче, майката е в сила да задържи детето си на земята. — Как? — С любовта си. Майчината любов е по-силна от смъртта. Като се противопостави на смъртта, детето ѝ не умира. Търси ли помощ отвън, детето непременно ще умре. Казвам на майката: Преди да търсиш цяр за детето си, моли се на Бога. Той няма да вземе това, което сам ти е дал. Оня, който иде да вземе детето ти, е някакъв самозванец, дошъл в името на Господа. Той казва, че Бог го изпратил, но не говори истината. Бог не благоволи в нашата смърт. Той е живот и на нас дава живот. Казано е в Писанието: „Бог на любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“ Следователно, ако вашето дете е заминало за оня свят, не мислете, че е умряло. То е отишло там да учи. Майката трябва да знае това и да не плаче за детето си, но да очаква писма от него.

Изучавайте основните положения на живота, сами да си помагате. Някои очакват да им се каже всичко наготово. Те търсят гадатели, да им кажат, какво е писано в кафето им. Съберат се няколко сестри заедно, пият кафе,

и една от тях гадае. Много неща са написани в кафето: мечка, вълк, лисица, облаци, път и др. Който разбира, може да чете по тия образи като символи. Изкуство е, обаче, да гадаеш на себе си. Някой гадае на другите добре, но като дойде до себе си, нищо не може да каже. Много от вас сте били добри гадатели в Египет, в Индия. Оттам носите тоя занаят, но сте го забравили. Казвате, че тоя занаят е цигански. — Не е цигански, но трябва да гадаете без кафе, без карти, без боб. Ясновидката Кортеза казваше верни неща, но без икона тя не можеше да се съсредоточи. Ще тури иконата пред себе си, ще прекади с темян и след това започва да говори.

Един ден Кортеза ми разказа една своя интересна опитност. Дошъл при нея един човек, искал да му каже нещо. Тя турила иконата пред себе си, прекадила с темян, но нищо не видяла. Моли се, движи се натук-натам, лано чуе нещо — пак затворено. Тъкмо се готвела да каже, че нищо не се открива, изведнъж гледа към иконата, ръката на св. Богородица се движи. Тя разбрала, какво искат да ѝ кажат. Обърнала се към дошлия с думите: Ти имаш лош навик, обичаш да вдигаш ръка, да биеш. Така биеш и жена си, но трябва да се откажеш от тоя навик. Ти си волева натура, евергичен си, можеш да се въздържаш. Много неща му казала тя, но след като видяла отражението върху иконата.

Учете се от малките работи. Каквото и да ви се случи в живота, в него се крие някаква наука. Аз не съм за външното гадание, да очаквате да ви кажат нещо отвън. Сами трябва да си гадаете. Ставаш сутрин от сън. Погледни се в огледалото и виж, какъв е изразът на лицето ти. Ако в първо време си сериозен и скоро след това се развеселиш, ще знаеш, какво може да ти се случи през деня. На другата сутрин се поглеждаш пак и несъзнателно вдигаш едната си ръка, а другата спущаш долу. После изкривяваш устата си, или намигваш с окото. Защо правиш това движение? В движенията се крие цяла наука. По тях човек може да научи много неща. Голямо знание се крие в намигването. Двата клепача на окото носят два вида енергии: горният клепач крие положителна енергия в себе си, а долният — отрицателна. Като изучавате човешкото око, ще видите, че в различните хора то има различна форма и строеж. Окоето на светията има една форма, на гениалния — друга, на талантливия — трета. Окоето на обикновения човек също се различава от горните. Изобщо, външната форма на окото отговаря на вътрешния живот на човека. По формата на окото ще познаете, какви мисли и чувства вълнуват даден човек.

И тъй, невидимият разумен свят говори на човека чрез символи. Ти търкаш окото си, не знаещ, защо правиш така. — Говор е това. Почесваш главата си отзад — говор е това. Чрез него разумните сили в природата работят

върху съзнанието на човека, да го пробудят. Видите ли, че някой мига бързо, ще знаете, че той е страхлив човек. Силният, безстрашният не мига бързо. За такъв човек българите казват: „Окоето му не мига.“ Оня, който бързо мига, нека вземе огледалото и се наблюдава. След това да прави опити да се въздържа. В първо време ще се въздържа половин минута да не мига, после една минута, две минути. Това е дисциплина, през която всеки трябва да мине. Обаче, повече от две минути няма да се въздържате в мигането. Има опасност да се хипнотизирате и заспите. После няма кой да ви събуди.

Като ученици, вие трябва да дисциплинирате очите си, да знаете, колко бързо да мигате, как да ги отваряте и затваряте. Питам някого: Защо ме гледаш така втренчено? Плавнo, хармонично ще отваряш и затваряш очите си. Природата обича плавни, спокойни и равномерни движения. Красиво е да гледаш, как човек отваря и затваря очите си спокойно. Това е естествено движение. Грабливите птици са смели; те никак не мигат. И вие трябва да бъдете смели, безстрашни, да създадете характер в себе си. Велико нещо е безстрашието. Който бързо мига, нищо не постига. Каквото започне, не успява. Ако бързо мигаш и желаеш да научиш един език, няма да успееш. Ще работиш върху очите си и ще учиш езика. Колкото успяваш в мигането, толкова ще успееш и в езика. От бързото или спокойно отваряне и затваряне

на очите зависи твоя успех и в науката, и в музиката, и в разрешаване на житейските въпроси. Учи всичко, което те интересува, и не мигай бързо. Не движи веждите си, когато не трябва. Дръж устата си свободно. Устните не трябва да бъдат нито много затворени, нито отворени. Човек трябва да бъде свободен в движението си. В какво се изявява свободата? Къде е свободата? — В Бога. Трябва да се откажеш от човешките мисли и да приемеш Божествените. Свободният човек се проявява така, както Бог го е създал. Той е естествен в всичките си прояви и, като срещне своя близен, първо вижда доброто в него.

Човек трябва да се самовъзпитава. Без това никаква култура не съществува. Който не се е възпитал, не може да дойде до ония естествени, хармонични движения. А всяка дисхармония води към страдания. Като знаете това, стремете се към правилни, естествени движения. Като отиваш на работа, излез с лицето си навън. Обърнеш ли се с гърба си, работите ще останат назад. Освен това, не тръгвай изведнъж бързо. Тръгни бавно, с отмерени стъпки и постепенно ускорявай хода си. Отнасяй се съзнателно към себе си, за да създалеш добри навици.

Като ученици, вие се нуждаете от абсолютна вяра. Да вярваш, това значи, да живееш в хармоничния свят на истината. Истината разбира свят на свободата и красотата. Който иска да бъде красив, трябва да познава

истината. Човекът на истината не се страхува от нищо. Той поглежда открито, с доверие към всички хора. Щом вярва в Бога, той е безстрашен. Пред нищо не се колебае, не се съмнява и не подозира. За него лоши хора не съществуват.

Днес и религиозни, и светски хора, като говорят за Бога, казват, че Той живее на небето, и там Го търсят. Наистина, Бог живее на небето, но мъчно може да Го намерите там. И боговете Го търсят на небето, но не могат да Го намерят. Единственото място, дето лесно може да се намери Бог, е мястото на малкото добро. Ако искате да видите Бога и Неговите чудеса, спрете се на мястото, дето живее най-слабото, най-нищожното същество. Там ще видите, какво прави Бог, как изявява своята Любов и Мъдрост. Ако искаш да намериш себе си и да се познаеш, намери най-голямото зло, което живее в тебе. После съсредоточи се и потърси най-малкото добро. Щом го намериш, в тебе става голям преврат. От тоя момент всичките ти работи започват да се нареждат добре. Да намериш истината, това значи, да придобиеш нуждната свобода и красота. Ще кажеш, че не искаш да бъдеш красив. Какъв искаш да бъдеш, грозен ли? Ако си красив, бъди красив, както трябва. И ако си грозен, бъди грозен, както трябва. Искаш, или не, трябва да бъдеш красив. Ще бъдеш добър, учен, красив. — Много неща не зная и не разбирам. — Това нищо не значи. Да знаеш много неща, това значи, да си натоварен толкова много, че да не можеш да

се движиш свободно. Важно е да разбираш нещата, за да влезеш в връзка с разумните същества. Тяхното знание ще протече и към тебе. Затова трябва да обичаш Бога, да приемаш Неговото знание. Ако не Го обичаш, ще останеш невежа.

Мнозина очакват деня да заминат за другия свят, там да придобият всичко, което им е нужно. Много пъти са ходили и на другия свят и пак ще отидат, но какво са донесли оттам? Ако отидете с сегашните си разбирания, ще се върнете такива, каквито отидохте. Вие трябва да разбирате нещата правилно още на земята. Съществата на оня свят са по-разумни от вас. Те само ще ви погледнат, да видят, носите ли малкото добро в себе си, и ще изчезнат. Вие ще изпитате голяма самота: никого няма да видите, даже и себе си. Само ще чувствувате себе си, без да се виждате. Ще се движите нагоре - надолу, без да сте изминали някакъв път. Пред вас ще стоят яденета, без да можете да си хапнете. Тело имате, но толкова прозрачно, че никаква сянка няма да хвърля. Имате очи, но не физични, затова ще виждате по особен начин.

И тъй, докато сте на земята, търсете малкото добро в себе си. Критикувайте се, но разумно. Използвайте всичко, което ви е неприятно. Щом нещо ви е неприятно, направете го заради Бога. Това е служене. Не говорете непроверени неща. Първо проверявайте тяхната истинност и тогава ги изнасяйте навън. Виждаш една лоша чърта в своя брат. Не бързай да го крити-

куваш, преди да видиш, дали същата чърта не е и в тебе. Ако я намериш в себе си, помисли, как може да я изправиш.

Сега вие сте дошли на земята да учите, влезли сте в школата, но очаквате да получите нещо отвън. Дохождате при мене, да разберете, какъв човек съм, какво мога да ви дам. Вие не търсите малкото добро в мене, но искате да проверите, верно ли е, че съм свет човек, както някои казват. Щом дойде такъв човек при мене, аз не го приемам. Той ме погледне и си казва: Не бил такъв, какъвто го препоръчват. Той не знае, че така, именно, аз му помагам. Когато изпълнявам Божията воля, за мене не е важно мнението на хората. И мене някъде не ме приемат. И на мене някои дават гърба си, не ме поздравяват. Аз не се сърдя за това, но чета по лицата, какво искат да ми кажат с поведението си. Срещна млада мома. Тя ме погледне строго и си казва: Учението на тоя човек разваля живота на хората. С това тя иска да каже, че ако приеме новото учение, не може да люби. Лъже се тя, тъкмо в новото учение ще може да люби повече, но разумно. Тя ще получава по десетина писма на ден, но трябва да знае, как да отговаря. После мислено казвам на момата, че това, което сега търси, не може да го намери. Заради доброто в нея ще ѝ се даде възможност да намери възлюбения си. Като приеме мисълта ми, тя се обърне няколко пъти да запомни лицето ми. Като ме срещне втори път, тя вече ме поздравява, усми-

хва се, гледа на мене като на познат. Младата мома е моя сестра, излязла от Бога. Аз не я критикувам, но я поздравявам, усмихвам се и показвам пътя, по който трябва да върви.

Хората трябва да се откажат от стария мироглед и да си изработят нов. Ако още се държат за старото, същият резултат ги очаква: старост, немощ и смърт. След това те се готвят за другия свят. Там болници няма и не се нуждаят от инвалиди. Божественият свят не е място за инвалиди. Там не се правят никакви подаяния. Там живеят децата на Бога, които Го познават и разбират. С притчата за блудния син, Христос даде пример, какво значи разкаяние и смирение. Блудният син се върна при баща си и каза: Татко, сгреших пред тебе и пред Господа. Всичко, което ми даде, изядох. Сега съм готов да ти работя като слуга. Приеми ме в дома си. Когато човек дойде до положението на блудния син, той влиза в новия живот.

Във всички хора трябва да се яви желание да работят на своя баща. И вие трябва да научите по един занаят и да бъдете доволни от положението си. Сега всички хора плачат, но не плачат, както трябва. Аз искам да намеря образец на човек, който плаче. Някоя сестра плаче, но не може да ми послужи за модел — не знае да плаче. Тя погледне надолу, погледне нагоре, но плачът ѝ не трогва душата. Така не се плаче. После се усмихне, погледне към земята. Това не е смях. Идете при извора да се нау-

чите да плачете. Като извира, водата плаче и прави движения. Красиви движения са ония, в които има хармония. Без движения нищо не се постига. В Индия има факири, които с години седат на едно място, да каляват волята си. Със седене те нищо не са постигнали. Адептите са хора на движението. Ония хора, които седат на едно място и мислят само за удоволствие, не могат да се развиват. Вие трябва да бъдете подвижен като светлината. Такива са ангелите.

Сегашните хора не могат да ходят правилно. Някои се движат като гемия, клатят се на една и на друга страна. Това показва, че те се намират в развълнувано море. В разумния живот не съществува никаква дисхармония. Вие сте дошли на земята да изправите мисълта си, за да се приготвите за разумния свят. Не съжалявайте, че в ума ви е влязла лоша мисъл, или в сърцето ви — лошо чувство. Ако се страхувате от лошите мисли, чувства и постъпки, вие не може да намерите Бога.

Едно се иска от вас: да служите на Бога. Ако правите това, което ви е приятно, вие служите на света. Това правят всички хора. Ако правите това, което не ви е приятно, вие служите на Бога. Бъдете като Бога, Който дава еднакво на праведния и на грешния. Като праща слънчевите лъчи на земята, Бог еднакво дава на всички живи същества. Той се отнася с еднакво внимание към човека и към паяка. Като мине покрай паяка, запитва го: Как живееш? — С години тъча своята мрежа, но още не съм разрешил

задачата си. — Имаш ли гости, посещават ли те приятели? — Много гости имам. Често влизат в мрежата ми, и аз ги изяждам. Наистина, голямо противоречие съществува между паяка и мухата. Засега това противоречие не може да се разреши. Вън паякът има право да изяде мухата, но види ли го някой, свободен е да развали паяжината му. И аз не позволявам на паяка в стаята ми да смуче кръвта на мухата. В стаята ми влизат и комари. Когато спя, комарът има право да вземе малко кръв от мене. Когато съм буден, не позволявам на комара да смуче кръвта ми. Някои се страхуват от комарите. Няма защо да се страхуват от тях, но ще им заповядат да не ги хапят. Ако не можете да заповядате на комарите, как ще въздействувате на хората? Казвате, че лесно се справяте с комарите. Как се справяте? Ако ги убивате, това не е разрешение на въпроса.

Какво представят комарите в психичния живот на човека? Те са неговите лоши мисли и чувства. Ако не можеш да се справиш с една лоша мисъл и лошо чувство, де е твоята сила? В лошата мисъл се крие едно добро. Как ще намериш това добро? — Ще издигнеш перпендикуляр и в основати му ще намериш малкото добро. Само така ще разбереш смисъла на лошата мисъл. Лошите мисли и чувства служат за запазване на богатството в човека — неговото малко добро. Само адептите и светиите се домогват до малкото добро. То се пази от голямото зло.

Някой казва: Предчувствувам, че ще ме сполети голямо зло. Кое е голямото зло? — Смъртта. По-голямо зло на земята от смъртта не съществува. Като се справи с смъртта, човек става господар на положението. Той придобива истинското знание, което го прави щастлив. Да се справите със страданието и със смъртта, това е задача, която всеки човек трябва да разреши. Христос е страдал и разреши въпроса за страданието. И вие трябва да го разрешите като Него. Зад всяко разумно страдание се крият истинското знание и истинските добродетели. Зад страданието се крият разумни еъществя, с които трябва да се запознаете. Те ще ви повдигнат. Те се интересуват от вас, грижат се като за свои деца. Колкото по-голям е интересът им към вас, толкова вашият живот се подобрява. Кога се интересуват от вас? — Когато страдате. Колкото повече се увеличават страданията ви, толкова по-знатни ставате, и толкова повече ви помагат. В страданията човек възприема, а в радостите — дава. Страданието разтоваря, а радостта товари. Като страдате и се радвате, ангели ви посещават. От една страна ви изпитват, а от друга — ви помагат. Велико нещо е да видиш ангел. Той е облечен в бяла премяна, препазан с златен колан. На момата той се явява като млад, красив момък. Като го види, тя казва: Никога няма да забравя тоя момък. На момъка се явява като красива мома, за която цял живот мечтае. Той казва: Душата си давам за тая мома. Ан-

ангелът казва: Аз нямам нужда от твоята душа. Дай я на Господа.

Да се върнем към основната мисъл — малкото добро. Търсете малкото добро, както в себе си, така и в своите близки. После ще намерите най-голямото зло. Тоя момент изисква герои. И на вас казвам: Бъдете герои да се справите с голямото зло. Бъдете търпеливи, докато намерите малкото добро. Всеки ден се оглеждайте в огледало, да видите, какви промени стават във вас. Забележете ли, че на лицето ви се яви една бръчка, работете върху себе си, да я премахнете. Ако устата ви е крива, това е недостатък, който също трябва да премахнете. Всеки недостатък се отразява на мислите и чувствата, а те — върху вашия характер. Ако не работите върху себе си, напразно сте живели на земята. Животът има смисъл, ако се използва. Казваш: Ако тая година не успея, догодина ще успея. — Не отлагайте нещата. Ако тая година не използвате благото, което тя носи, идната година ще ви донесе по-малко блага.

Изучавайте себе си, да видите, доколко сте готови да търсите малкото добро. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“. Пътят е символ на светлината. Тя има отношение към знанието. Без светлина пътят не съществува. Без знание светлината не може да се изяви. Пътят има отношение към физическия свят, светлината — към духовния свят, а знанието — към Божествения. „Аз съм истината“. Истината има отношение към свободата.

Значи, човек трябва да бъде свободен, ангелът трябва да бъде чист, а за Бога се казва, че е свет. Свободата е за човека, чистотата е за ангелите, а светостта — за Бога. Истината е в светостта. Само светият човек може да бъде абсолютно свободен. — „Аз съм животът“. Обикновеният живот е за земята; мисълта е за духовния свят, за ангелите, а любовта е за Божествения свят. Следователно, когато казвате, че трябва да се живее, вие сте на земята, между хората; когато се казва, че трябва да мислите, вие сте между ангелите, а когато се казва, че трябва да любите, вие сте в Божествения свят. Като се говори за любовта, това е Божественото начало; като се говори за мисълта, това е ангелското проявление; като се говори за живота, това е човешкото. Чувствайте дълбоко в себе си Божията любов; чувствайте дълбоко в себе си ангелската мисъл; чувствайте дълбоко в себе си живота на цялата природа.

Като ученици, вие трябва да ликвидирате със старото. Ако ти е приятно да ухапеш някого, откажи се от това желание и направи неприятното, т. е. кажи му, че е добър. — Как да му кажа, като не е добър? По човешки е невъзможно да се каже това, но от гледището на Бога е възможно. Ако Бог мисли за нас така, както ние — за близките си, не бихме могли да живеем. Доброто е от Бога, злото — от човека. Следователно, човек сам трябва да се откаже от злото, сам да го хвърли настрана. От Божествено гледище, зло не съществува.

Обаче, злото съществува само в човешкия свят и причинява нещастия на хората.

Мнозина питат: За кого е създаден светът? — За умните хора, наречени чада Божии. Противоречията в живота са пак за умните хора. Злото и доброто е за добрите хора. Всичко съществува за добрите хора. Който разбира нещата, казва, че всичко е за добро. Който разбира нещата отчасти, отчасти е добър; който напълно ги разбира, изцяло е добър. Питат, съществува ли в Бога зло. — Не съществува. Въпреки това, Той заповяда на Адам и Ева да не ядат от плода на забраненото дърво. Те ядоха. Адам разбра погрешката си, но не може да я изправи, за което го изпъдиха от райската градина, да отиде в света да придобие висока култура. Ще знаете, че най-голямото зло е за светиите, за гениалните хора. За тях това е голяма привилегия. Мъчениците минаваха през огън, но те пееха и славеха Бога, считаха, че всичко е за добро. И първите християни бяха бити, но те се радваха, че Бог ги удостоил да минат през този огън. Когато изгубиха новото разбиране, Духът Божии се оттегли от тях.

Често се запитвате, защо идат страданията. Помнете: Страданията са привилегия за хората. Само грешниците не страдат. Обаче, праведните страдат и чрез страданията стават кандидати за светии. Ще кажете, че знаете тия неща. — Знаете ги, но не се ползвате от тях. И сега слушате да ви се говори за малкото добро, но като го намерите, тогава ще разберете, ка-

ква истина се крие в него. Обаче, като наблюдаваш някого и търсиш малкото добро в него, не му казвай, какво правиш. Каквото и да видите, нищо не говорете. Казвате: Аз видях това-онова. — Нищо не сте видели. Тоя свят, в който едва сте надзърнали, е свят на обяви. Никой смъртен не може да види истинския свят. За да видиш тоя свят, трябва да имаш живота на добрия човек, мисълта на ангела, който е завършил своето развитие, и любовта на необятното Божие сърдце. Ако нямате тия качества, оня свят ще бъде за вас пустиня, без никаква светлина. Не съжалявайте за земния си живот. По-голямо благо от тоя живот няма. Ако страдате и се радвате, без да се ползвате от благото, което се крие в живота, вие не разбирате тоя живот. Радвайте се и на най-малкото благо, на най-малката любов в себе си. Вие мислите, че като заминете за оня свят, там ще ви посрещнат с песни и венци. Пеш ще отивате за оня свят и през всеки 40 деня ще ви дават малко хлябец. Ще станете само кожа и кости. Ако сте изпълнили закона на любовта, ще станете толкова красиви, че никой няма да ви познае.

Сега вие сте в школата като човеци, които живеят на земята. Дошли сте да придобие-те любовта, да познаете Бога. Някои от вас се оплакват, че страдат. — Защо страдат? — Нямали дрехи, пари, къща и др. Ако кажа, че нямам пари, не говоря истината. Вярно е, че нямам пари, защото не ги сека. Казвате: Учите-

лят може да направи всичко. — Мога, но ако вие пазите живия, разумен ред на нещата. Аз мога да направя всичко за вас, ако имате живота на добрия човек, светлата мисъл на ангела и Любовта на Бога. Нямате ли тия неща, нищо не мога да направя за вас. Вие искате да станете светии, Бог да ви посещава. — Ако досега не ви е посетил, никога няма да ви посети. Понеже Бог ви е посещавал много пъти, и в бъдеще ще ви посещава. От вас се иска само едно — да служите на Бога, като посветите живота, мисълта и любовта си на Него.

Желая ви да придобиете живот като моя, да разбирате нещата като мене. Под „моя живот“ разбирам общия живот, който се проявява навсякъде.

Желая ви да имате мисъл, като моята.

Желая ви да имате любов, която извира от сърдцето на Бога; да гледате на нещата, както Бог гледа. Следователно, когато срещнеш тъжен, скърбен човек, не му казвай, че трябва да слуша, но кажи: Желая ти да имаш общия живот в себе си. Желая ти да имаш светлата ангелска мисъл. Желая ти да имаш любовта, която излиза от Бога. Желая заедно да търсим малкото добро в човека. Само така животът ни ще се оправи.

Т. м.

13. Лекция от Учителя, държана на 22 юний, 1932 г. София. — Изгрев.

Отец ми живее

Тема за следния път: „Отношение между светлината, мисълта и живота.“

Човек не може да бъде щастлив, докато не разбира вътрешното отношение, което съществува между разумните същества и него. Щастие то се определя от хармоничната връзка между всички същества, изобщо. Колкото по-здрава е тая връзка, толкова по-трайно е щастие то. Да подържаш мисълта, че няма щастие в живота, това показва, че не разбираш отношенията към целокупния живот. Под „живот“ разбирам съзнателните прояви, а не временните. Да съзнаваш, че трябва да ядеш, да печелиш пари, да бъдеш богат, това са временни прояви на живота. Истинският живот има отношение към онова съзнание, което обхваща живота на Цялото. Затова Христос казва: „Отец ми живее, и аз живея. Отец ми живее в мене, и аз живея в Него“. Следователно, всички растения, всички животни и хора живеят в Бога. Обаче, всички не съзнават това. Тази е причината за голямата дисхармония между тях. Въпреки това, Бог ни е допуснал да живеем в Него и да се проявяваме свободно. В това се крие Неговото величие. Слабостта на човека се вижда в

това, че той прави грешки и престъпления. По това се отличава той от своя Създател.

Казано е: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Това е първият процес на живота. Вторият процес, който има отношение към еволюцията и живота е, че Бог иде да живее в нас. Както Бог ни е оставил да живеем в Него и свободно да се проявяваме, така и ние трябва да оставим Той да живее в нас и свободно да се проявява. Както ние в Бога правим неща, които Той не може да направи, така и Той в нас ще направи неща, които ние не можем да направим. Това, което Бог прави в нас, може само да ни повдигне и ощастливи. Щом живее в нас, Той ще прояви себе си. Как ще стане това, не е ваша работа. Ваша работа е да си зададете въпроса: Можем ли да дадем достъп на Бога да живее в нас? Влезе ли Бог в нас, Той ще внесе любовта, мира, радостта, свободата. Христос казва: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любя.“ Аз казвам: Човек не може да си представи, какво може да направи Бог за оня, който Го е допуснал да живее в него. — Как става това? Питам: Как става храносмилането? Виждате ли, как се извършва този процес? Дъвчето храната, гълтате я и казвате, че стомахът я смилва. От друга страна, казвате, че стомахът е една обикновена гайда. Така е, но тая гайда върши такива чудеса, каквито и най-видните химици не могат да направят. Някои се отнасят презрително към стомаха

и го наричат търбух. Те отдават своите нещастия на търбуха си. Алчността прави човека нещастен, а не търбухът.

Сега ще се отдалеча малко от мисълта, ще ви дам един образ. Всички сте работили с числата, лесно броите от 1—10 и обратно, от 10—1. Представете си, че живеете на един висок планински връх, който се намира на десет километра разстояние от долината. Друг човек живее в долината. Значи, вие сте на първия километър, а той — на десетия. Еднакви ли ще бъде енергията, която вие ще изразходвате при слизане в долината, а той — при изкачване на върха? Оня, който се качва, изразходва повече енергия от тоя, който слиза. Закопът е такъв. Обаче, когато изпарявате вода, водните пари се качват по-лесно, с по-малко усилие, отколкото при слизането си надолу. За човека е по-лесно слизането, а за водните пари — качването. Изобщо, съзнанието и стремежът на човека определят, колко енергия се изразходва. Колкото по-будно е съзнанието му и стремежът по-голям, толкова повече енергия изразходва той. И обратно, ако съзнанието му не е будно и стремежът — слаб, той изразходва по-малко енергия. Когато обичаш един човек или един предмет, ти отиваш при него по-лесно и изразходваш по-малко енергия. Ако не обичаш даден човек, ти отиваш при него по-мъчно и повече енергия изразходваш.

Човешкият живот е пълен с контрасти, които трябва да се изучават. Например, в бъл-

гарската азбука, буквата „З“ може да се напише по четири начина: З Е ѿ ѿ. Ако някой се заеме да обяснява, защо буквата „З“ може да се пише по четири начина, ще дойде до механичното изясняване. Малцина знаят дълбоката истина. Например, в механичния живот казват, че богат е оня, който има пари в касата си. В живота на пробуденото съзнание казваме, че богат е оня, който не знае нито да туря пари в касата си, нито да вади. Беден е оня, който постоянно туря и вади пари от касата си. Така той нищо не може да научи. Защо внася и защо изнася, и той не знае. Някога е нещастие да внасят и да изнасят нещо от дома ви; някога е щастие да внасят и да изнасят нещо. Например, нещастие е, когато в дома ви внасят умрелия ви баща, или изнасят умрялата ви майка. Обаче, щастие и радост е, когато в дома ви внасят младата булка, или я изнасят, за да отиде в дома на своя възлюбен. Щастие е за земеделеца, когато внася житото в хамбара и напролет го изнася, за да го посее на нивата. Някой казва: Веднъж да излеза от дома си, да се освободя. Ти се заблуждаваш: нито си влизал в къщата си, нито можеш да излезеш. Заградил си известно пространство с четири стени и мислиш, че това е твоя къща. Ти, който си гражданин на цялата вселена, оградил си няколко метра пространство и го наричаш твоя къща. Да мислиш, че заграденото пространство е твое, това е заблуждение, от което трябва да се освободиш.

Една циганка се оженила за царски син. Понеже била научена да яде хляб от изпросено брашно, тя туряла на няколко стола по малко брашно и тръгвала с торба да проси. Спирала се пред всеки стол и, като си въобразявала, че това са къщи, казвала: Моля ви се, дайте ми малко брашно. Туряла брашното в торбата си и, като виждала, че е пълна, започвала да си прави хляб. Така тя задоволявала желанието си да яде хляб от изпросено брашно.

Много от сегашните хора постъпват по същия начин. Те си изпросват по малко знание оттук - оттам и после казват: Много неща знаем ние. — Вие знаете толкова, колкото и циганката, която проси брашно, а после казва: Поне си направих хляб от изпросено брашно.

Често хората се запитват: Какво е учението на Христа? Ще кажете, че Христос е дошъл на земята да спаси човечеството. Да спасиш човека, това значи, да го повдигнеш. Как се повдига човек? Само на думи? Ако само товариш ума си със знание, това не е никакво спасяване. Това е излишно бреме. Хубавата дреха е за здравия, а не за болния. Откажете се от стария живот, от старите идеи и приете новите, Божествените идеи. Каква представа ще имате за една стая, ако влезете в нея в тъмна нощ? Понеже сте без светлина, нищо няма да знаете за стаята. Трябва да чакате да дойде някой отвън, да донесе светлина. Следователно, Единственият, Който може да внесе светлина в умовете ви, това е Бог. Ако искаш да разбереш

Битието, трябва да оставиш Господа да живее в тебе. Ти няма да знаеш, кога е дошъл Той и кога ще си отиде. За тебе е важно да знаеш, кога е влязла светлината и кога ще си отиде. Само светлината е в сила да донесе знанието. Знанието ще приготви пътя за живота. Животът ще приготви пътя за любовта. Любовта ще приготви пътя за идването на Божия Дух. Духът ще приготви пътя за Вечното Начало — за Бога. Щом зърнеш това Начало, съзнанието ти ще се проясни и ще кажеш: „Сляп бях едно време, но сега прогледах.“

Мнозина ме питат, какво нещо е щастие-то. Дайте едно разумно и здраво дете на майката и, без да ѝ говорите за щастие, тя сама ще ви каже, че е щастлива. Вземете ѝ детето, и тя веднага ще стане нещастна. Щастие-то в живота, това е Бог. Радостта в живота, това е Бог. Мирът в живота, това е Бог. Милосърдието в живота, това е Бог. Доброто в живота, това е Бог. Любовта, мъдростта, истината в живота, това е Бог. Тия неща са части от Цялото. Те са неразделни едно от друго. Влезе ли една от тия части в тебе, ще знаеш, че това е частичка от Бога. Казваш: Кой съм аз? — Ти си оня, когото животът е създал. Ти си оня твърдият и жестокият, лишен от светлина. — Аз съм Син Божи, чадо Божие. — Когато светлината, любовта, мъдростта и истината влезат в тебе, ти виждаш ясно нещата. Трябва ли да се безпокоиш за ежедневния живот? — Защо страдаме тогава? — Страданието е неиз-

бежно, то е сянка на любовта. Не мислете, че любовта изключва страданието. Колкото повече страда някой за тебе, толкова повече те обича. Колкото по-малко страда, толкова по-малко те обича. И Бог страда, когато вижда нашето недоволство. Той ни е дал блага, дал ни е свобода да се проявяваме, както искаме и, въпреки това, сме недоволни и неблагодарни. Дето е недоволството и неблагодарността, там са погрешките и престъпленията.

Христос казва: „Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш небесни.“ Ще възразите, че не може да бъдете като Бога, нито Бог може да бъде като вас. — Ако дадете място на Господа свободно да се проявява във вас, ще бъдете подобни на Него. Какво става в същност? Щом Бог влезе във вас, вие тръгвате след Него и започвате да Му давате наставления. Така постъпва жената със своя мъж. Тя тръгва след него, следи го, какво прави, и постоянно му казва: Не трябва да даваш толкова много, ще обеднеем. Не трябва да учиш толкова. — Това е ограничение. Така мъжът ограничава жената, и жената — мъжа. Велико нещо е свободата! Да придобиеш свободата, това значи, да свалиш товара от гърба си и, като ангел, да литнеш на крилата си, да обиколиш цялата вселена. Сегашните хора са толкова свободни, колкото и камъните. Ако не дадете място на Господа да живее във вас, вие ще останете на земята в своята малка къщичка, която всеки момент могат да ви отнемат. Един ден

ще отидете на оня свят самотен, без къщичка, без подслон. Срещал съм учени и философи в другия свят, които прекарват там с години, мислят само за незавършената си работа. Един от тях казва: Едно изречение остана недовършено. Ако бях паписал и него, светът щеше да се оправи. — Какво е това изречение? — Как се намерил на това място. Стои тоя философ и мисли, как е напуснал земята, отде минал и как се озовал тук. Наистина, мъчно може да се напише последното изречение. Докато живял на земята, ученият мечтал за луната, за слънцето, а сега не знае, де е и как е дошъл.

Разхождам се в другия свят, срещам един млад момък, и той е замислен, недоволен от нещо. Питам го, какво иска. Той отговаря: Съжалявам, че не се ожених. Аз превеждам неговото желание. Той искал да даде място на Бога да живее в него, но не могъл да направи това. Сега аз отговарям и на философа. Последното изречение, което не можа да напишеш, е следното: „Остави Бога да живее в тебе и да се прояви свободно, а ти да се учиш от Него“. Щом Бог живее в човека, той трябва да се учи от Него и да прави всичко, каквото му се каже. — Аз съм учен, знаей, какво да правя. Кажеш ли така, ти си голям невежа. Какъв учен е тоя, който, чрез своето знание, внася злото в света? — Аз съм философ. — Ти си философ на невежеството.

Като говоря за знанието, не казвам, че трябва да се откажете от него. Стремете се към истинското знание, което освобождава и повдига човека. Да живее Бог в човека, това значи, да преработи злото в него и да го превърне на добро. Тогава и ученият, и философът, и музикантът са доволни. Без Бога ученият работи, прави изследвания, но нещо му липсва, не е доволен от себе си. Музикантът свири, работи, но и той не е доволен, вижда, че не може да свири, както трябва.

Кой музикант досега е схванал музиката на светлината и я възпроизвел? Кой музикант е възприел музиката на живота, изтичащ от Бога? Кой човек е чул музиката на доброто, изтичащо от Бога? Музика — хармония и мелодия се крие в светлината, в живота, в доброто, но за това са нуждни уши, да възприемат. Тяхната музика внася мир и спокойствие в човека. Тя е в състояние да укроти и най-разгневения. Някога ще ви посвирия, да чуете нещо от тая музика. Тя е особена. Тя е в състояние да стопи леда в човека, както светлината и топлината топят снега и леда в природата. Такова нещо е обичта на хората. Някой иска да го обичам. Питам: Готов ли си да се стопиш? Обичта стопява, както топлината и светлината. За да не се стопиш, когато те обича някой, и ти трябва да обичаш. На същото основание, казвам: Ако ледът разбира законите на светлината и топлината, никога няма да се стопи. Ако и водата разбира законите на светли-

ната и топлината, никога няма да се превърне на лед.

Сегашните хора се намират на кръстопът. И вие, като тях, сте дошли до безизходно положение. Вие сте херметически затворени, като в яйце. Какво ще стане с яйцето, ако стои на открито дълго време? — Ще се развали. За да не стане това, яйцето трябва да се тури под квачката, да се измъти. Следователно, ако вие не се отворите за Господа, да Му дадете място да живее във вас, съдбата ви е решена. Вашият живот е осъден на разваляне. Ако дадете място на Бога, на Христа в себе си, животът ви ще се подобри. Като говоря за Христа, нямам пред вид историческия Христос, но Бог, Който се е ограничил и изявил на земята, да покаже на хората правия начин на живеене. Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме.“ Като знаете това, направете опит да приемете Христа в себе си. Само така ще се освободите от своите погрешки и престъпления. Казано е: „Ще залича греховете ви и никога няма да ги спомена.“ — Кога ще стане това? — Когато човек даде възможност на Бога да живее в него.

Защо се карат и сърдят хората помежду си? — Защото отношенията им не са правилни. Имаш приятел, живееш добре с него, но един ден той ти се разсърди. — Защо? — Или си му писал нещо, което не трябва, или си казал няколко обидни думи по негов адрес. Има случаи, когато един от приятелите дава повече, а другият — по-малко. Единият дава, а другият

взема. Обмяната между тях не е правилна. Същият закон важи и за отношенията между Бога и човека. Ако обмяната между Бога и човешката душа не е правилна, и отношенията няма да бъдат правилни. Докато човек живее в същия егоизъм, вратата към Бога всякога ще бъде затворена за него. Да очакваш Господа, това значи, да оставяш вратата си отворена. Ще отиваш на работа и ще се връщаш, докато един ден намериш Господа в стаята си. Няма да питаш, как е дошъл и кога е дошъл. Той ще те учи, а ти ще слушаш и ще Му служиш. Ако изпълняваш волята на Бога, ще бъдеш подобен на Него. Когато някой пита за себе си, какъв е, ще знае, че той е такъв, каквито са неговият ум, неговото сърдце и неговата воля. Някой се оглежда в огледалото и казва: Грозен съм. — Грозотата е изписана на лицето ти, но не е в самото лице. Грозотата се дължи на твоите мисли, чувства и постъпки. На тях се дължи вътрешния живот на човека. На тях се дължи и щастието на човека.

Един 19 годишен момък се оплаква, че е нещастен. Той намира причината за нещастieto си в своята майка и в своя баща и, като вижда, че не може да си помогне, търси изходен път в смъртта. На друга страна, млада мома също се оплаква от своето нещастие. Отчаяла се, изгубила смисъла на живота и намислила да тури край на своите тегла. След време двамата млади се срещат, разговарят се и сядат под едно дърво. Минавам край тях, чувам, че сладко,

приятелски си гугуцат. Чудя се, как е възможно, тия хора, които бяха толкова нещастни, в един момент забравиха нещастieto си и започнаха да си гугуцат. Ако се дегизирам като млад момък, възлюбеният на момата ще каже: Не гледай тоя момък, той е нехранимайко; ако се дегизирам като мома, възлюбената ще каже на момъка: Не гледай тая мома, тя не е добра.

Аз разглеждам отношенията между момъка и момата като математични величини, които трябва да се разрешат. Например, числото едно, т. е. единицата е момъкът, а двойката — момата. Когато две единици се съберат на едно място, те се отблъскват; когато две двойки се съберат на едно място, и те се отблъскват. Две двойки, събрани на едно място, дават четире — положително число. Значи, резултатът е положителен. Две единици, събрани заедно, дават числото две. Значи, енергията на две слаби жени е по-голяма от енергията на двама силни мъже. Две слаби жени могат да направят това, което двама силни мъже не могат да направят. Например, двама физически силни мъже могат да накарат един banker да даде известна сума. Те първо ще го убеждават, но ако не се съгласи доброволно да даде пари, ще го набият. Обаче, две красиви моми, физически слаби, могат да предразположат bankera да им даде по-голяма сума от тая на мъжете. Да биеш човека, това не е разумно използване на силата, това е хабене на силата. Правилно прилагане на силата подразбира проява на ра-

зумен акт. Две разумни жени, макар и физически слаби, произвеждат нещо разумно. Само слабият може да създаде нещо разумно. Докато разчиташ на физичната си сила, нищо разумно не можеш да създадеш. Радвайте се, че е така, понеже и вие не сте от силните.

В бъдеще, когато условията на живота се изменят, двама силни и грешни хора ще свършат по-добра работа от двама силни, праведни хора. Това ще стане по един от законите на земята, а не по закона на абсолютната справедливост. Като се ръководите от законите на земята, вие си служите с особена мярка. И по тая мярка вие се мислите за добри. В същност, Бог е истинската мярка на доброто. С същата мярка си служи и Учителят, защото Бог живее в Него и се проявява чрез Него. Ако мислите, че може да отделите Бога от Учителя, и Учителят от Бога, вие не разбирате законите. Ако Учителят мисли, че може да направи нещо въвн от Бога, и Той е на крив път. Единственият Учител, Който учи хората, е Бог. За да ги учи, Той взема една или друга форма. Някога Бог е видим, а някога — невидим. Някога и човек може да ви направи една услуга, без да го видите. Слънцето всеки ден изгрява и залязва, праща енергията си на земята, без да знаете дълбоките причини. След всичко това, някой мисли, че хората не го обичат. Какво показва светлината, която ви посещава всеки ден? Вие сте в тъмна, бурна нощ, но виждате, че някой иде срещу вас със запалена свещ.

Какво показва това? — Че ви обича. Светлината казва: Както влизам във вас, така трябва да пуснете в себе си Божествената мисъл. Казвам: Вие приемате лесно светлината, но дойде ли до Бога, казвате, че първо трябва да се отречете от себе си, и после да приемете Бога във вас. Какво разбирате под „отричане от себе си“? Това значи, да се отречеш от своите погрешки и престъпления. Бог не се интересува от човешките погрешки и престъпления. Като влезе в човека, Той внася в него условия за нов живот.

Христос казва: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие“. — Кога ще се роди човек изново? — Когато Бог влезе в него, или когато Христос се прояви чрез него. Всеки ден мислете по 5 — 10 минути върху начина, по който Бог може да се прояви чрез вас. Всеки трябва да намери начин, да даде възможност на Бога да живее в него. Ако преди две хиляди години хората бяха изпълнили това, което Христос проповядваше, животът им щеше да бъде друг. Ако и сега не приемат това, което им се говори, ще чакат още две хиляди години. Тогава условията ще бъдат по-лоши. Днес условията за гъсениците са прекратени. Какво ще правят в бъдеще? Листа вече няма. С какво ще се хранят гъсениците? В бъдеще цветя ще има в изобилие, но храна за гъсениците няма да има. Ако не приемете новите условия и не заживеете по нов начин, вие ще се натъкнете на непоносими страдания. Ня-

ма по-велико нещо от присъствието на Бога в човека. Това значи възкресение на човешката душа. Тогава хората ще се разбират и ще живеят като братя. Всеки ще пътува свободно, дето иска. Ако някой изгуби нещо, лесно ще го намери. Мнозина ще минат и заминат покрай изгубената вещ, но никой няма да посегне на нея. Изгубеният предмет сам ще отиде при своя притежател.

Един млад брат поискал от една сестра 250 лв. на заем. Той минавал за много напреднал, за голям кабалист. Сестрата му дала 500 лв. да си свърши работата и да ѝ върне останалите пари. Той употребил всичките пари и казал на сестрата, че ги изгубил. Не е въпросът в взимането на парите, но в лъжата. Защо не каже истината? Той не е изгубил парите, но ги използвал за свои лични нужди. След това тоя брат минава за кабалист. За такива кабалисти, които лъжат, има реторти. Ще ги турят в ретортата и ще ги поставят на огън. Човек трябва да бъде смел, да се откаже от лъжата. Който не може да каже истината, по-добре да мълчи. Мнозина идват между нас, да използват условията, а после говорят неверни неща. Казват, че тук не е Царството Божие. Едно трябва да знаете: Царството Божие е само там, дето хората са дали път на Бога в себе си. Ако не дават път на Бога в себе си, адът е между тях, както и във външния свят. След няколко дена срещам тоя млад брат. Поглеждам към него — погледът му е раздвоен, смутен. Казвам

му: Трябва да изправиш погрешката си. Ако не си готов за това, ето, вземи още 500 лв. и напусни това място. Аз се отбращавам от хора, които лъжат. Всичко може да се прости на човека, но лъжата никога не се прощава.

Като знаете това, пазете се от лъжата. Всички грехове и престъпления на човека могат да се простят, лъжата — никога. Тя е най-малкото зло, от което произтичат всички злини. Човек е готов за най-малкото нещо да лъже. Счупи една чаша и не се признава. Кажете истината: Счупих чашата. Аз не харесвам нито младите, нито старите, които лъжат. Никаква лъжа не се позволява в името на Господа! Решено е вече да се изпъдят всички лъжци от света. Това се отнася не само за вас, но за всички, които лъжат. Иде съдба за лъжците. Първо тях ще съдят. Ще видите, верни ли са думите ми, или не. Лъжата и любовта, лъжата и истината, лъжата и животът са несъвместими. Благородство се иска от човека. Всеки трябва да каже: Всичко мога да направя, но никога не мога да излъжа. Разумните същества следят вашите прояви и, като забележат, че лъжете, веднага се отказват от вас. Да лъжеш, това значи, да изгубиш достойнството си като човек. Така ти губиш условия за своето бъдеще развитие. Причината за грехопадането се дължи на лъжата. Като сгрехосиха, Адам и Ева се скриха от лицето на Господа. Те искаха да излъжат, да скрият своя грях.

Искрени трябва да бъдете. Това подразбира живот без никаква лъжа. Лъжата опростява човешкия живот. Който веднъж е излъгал, не може да бъде ученик в никаква школа. Дето и да отиде, той навсякъде среща затворена врата: и на земята, и на небето. Дето и да отиде, никъде няма да бъде добре дошъл. Същото се отнася и за вас. Ще минете покрай ангели и светии, но те нищо няма да ви кажат. Ще прочетат написаното на гърба ви, че лъжете, и ще си заминат. Какво трябва да правите? Ще се обърнеш към Господа с молба, да заличи написаното на гърба ти. Ще кажеш: Господи, сними обявлението за лъжата от гърба ми.

Сега аз говоря за ония, които са здрави, които искат да се учат. Така човек се учи да говори истината. Питат някого: Къде отиваш? — Във Варна. Случи се, че времето се развали, и той не заминава. Срещат го пак и го питат: Ходи ли във Варна? — Не ходих. — Защо? — Времето се развали. — Защо ме излъга тогава? За да не изпаднеш в лъжа, трябва да кажеш: Мисля да отида във Варна. Не говори за това, което мислиш да правиш, за да не те държат отговорен. Лъжата е първият червей, който се вмъкнал в човека. Той разрушава всичко, каквото срещне на пътя си. Някои го наричат сатана, други — антихрист. Когато тоя червей дойде до твоя дом, не го пускай вътре. Кажете: В моя дом може да влезе само Бог — никой

друг. Щом влезе Той, могат да влезат и други. Той ще се разправя с тях.

Какви са отличителните чърти на лъжеца? — Главата горе е тясна, подобна на краставица. Съвестта в него е слабо развита. Щом възлюби истината, центърът на съвестта започва постепенно да се развива. Горната част на главата се разширява. Изобщо, чъртите на лъжеца се различават от чъртите на истинолюбивия човек. Главата, челото и лицето на истинолюбивия имат красиви линии и форми. В това отношение природата е безпощадна. За всяка крива и права мисъл, тя бележи, туря свой отпечатък. За да не изопачавате чъртите си, бъдете готови да се изповядате пред Бога. Ако направиш една погрешка, застани смирено пред Господа и кажи: Господи, сгреших. Помогни ми да изправя погрешката си. Това изисква новото учение. Това изисква новото съзнание.

Помнете: Това, което опропастява човешкия живот, е лъжата. Цялото богатство на света да ви дават, пазете се от лъжата. Пазете се даже от името ѝ. Някой казва, че не може без лъжа. — Може без лъжа. Не се позволява на ученика да лъже. Щом се освободиш от лъжата, ще се освободиш от всички пороци. Например, като откраднеш нещо, ти скриваш истината и лъжеш. Щом решиш да говориш истината, ще се откажеш и от кражбата. Ще кажеш: Имах желание да открадна нещо, но понеже реших да не лъжа, отказвам се и от кражбата. Който си постави за цел да говори

истината, той затваря вратата си за всички погрешки и пороци. Който не лъже, той е благороден човек. Някой страда от предразположение към лъжата. Следователно, той трябва да се пази от това предразположение. За да бъдеш истински човек, кажи си: Никаква лъжа! Каквото и да стане с мене, едно трябва да зная: Никаква лъжа! Като си кажеш така, Бог ще дойде да живее в тебе. Тогава целият козмос ще се отвори за тебе, природата ще се усмихне и ще каже: Ето едно възлюбено дете на Господа!

Желая ви да се откажете завинаги от лъжата и да бъдете възлюбени деца на Господа.

*

14. Лекция от Учителя, държана на 29 юний, 1932 г. София. — Изгрев.

Деца на Бога

Размишление.

Всеки човек се интересува от нещо. От какво се интересува земеделецът? — От нивата си. Той иска да знае, колко ще роди нивата. Той не се интересува от това, какво може да научи, но иска да знае, колко ще придобие. От какво се интересува ученикът? — Той обръща внимание на външната страна на работата, затова иска да знае, как ще свърши училището, а не, какво ще научи.

Хората, изобщо, имат една слабост, да мислят, че много знаят, че знаят нещо. Те знаят много неща, но главно тия, които се отнасят до външната страна на живота. Например, всички хора знаят, че трябва да ядат. Обаче, не само хората, но всички живи същества ядат. Те се различават по това, че едни се хранят по един начин, а други — по друг начин. Ако ги запитате, защо е така, и те не знаят. Ако питате човека, какъв е смисълът на живота, той ще каже, че смисълът на живота се определя от яденето. Казвате: Не можа ли Бог да създаде света и живите същества по друг начин? — Дайте ви проект, как трябва да се създаде светът. Бог е мислил милиони години, докато създаде света. Ако ви можете да заместите

тоя свят с друг, дайте си проекта. Имате числата $5 + 5 + 5 + 5 + 5 = 25$. Питате: Не може ли по друг начин да се получи същият резултат? — Може. Ще умножите $5 \times 5 = 25$. Това значи, да задавате въпроса, не може ли друго-яче да се създаде светът? В първия случай се употребява повече време — събирате числата. В втория случай времето е по-кратко — умножавате числата. — Не може ли и по друг начин да се получи 25? — Може — чрез степенуване $5^2 = 25$. Значи, в трите случая резултатът е еднакъв, но начините са различни. Не е все едно, дали събираш няколко числа, умножаваш или ги повдигаш в степен.

Сега, да се занимаем малко с геометрията. Колко перпендикуляра може да издигнете от една точка? — Само един. — Колко перпендикуляра може да издигнете от една права? — Колкото точки има правата. — Кое наричаме отсечка? — Права, ограничена от двете страни. — Колко перпендикуляра можем да издигнем от крайните точки на отсечката? — Два перпендикуляра. Значи, отсечка наричаме такава права, от крайните точки на която можем да издигнем два перпендикуляра. Под права линия разбирам посока на разумния живот. Под перпендикулар разбирам разумна проява в живота. В тоя смисъл, ние знаем само един перпендикулар — към Бога, отдето изтича животът. Отклоних ли се от тоя перпендикулар, ти създаваш ред пертурбации в своя живот. Те се явяват първо в твоя външен живот, а после —

в твоите мисли и чувства — в вътрешния ти живот. Дали съзнаваш това, то е друг въпрос. Важно е, че си се отклонил от перпендикуляра на твоя живот. Въпросът за перпендикуляра е вътрешен, психичен.

Често се казва: Отивам да посрещна слънцето. Как го посрещаш, като човек ли? Ако посрещаш човек, той иде заедно с тебе. Ако посрещаш слънцето, ти вървиш в една посока, а то — в друга. Слънцето не се нуждае от твоето посрещане. Ако го посрещаш, добре правиш; ако не го посрещаш, ти губиш. Посрещането на слънцето е вътрешна идея. Казваме: Да отидем при слънцето, да получим нещо. Значи, от слънцето иде нещо към нас, но и ние трябва да му дадем нещо. Ние го поздравяваме, казваме му добър ден. Ти не можеш да видиш слънцето, ако между твоето и неговото съзнание не се създаде връзка. За да приемеш една мисъл от слънцето и да видиш неговата светлина, до тебе трябва да дойдат 700 — 800 милиона светлинни вълни. Какво ще почувствувате тогава? — Голяма радост. То е все едно да сте били шест месеца в тъмнина и в един момент да видите изгряването на слънцето. Голяма е радостта на такъв човек. Каква ще бъде радостта на човека, който е прекарал десетина години в тъмница и един ден го пуснат на свобода? Радостта му е неописуема. Така се е радвало едно магаре, което прекарало цели десет години в рудница, без да види слънчев лъч. Един ден го извели навън,

да се порадва малко на слънцето. Като го видяло, магарето започнало да реве, да се търкаля на земята — не могло да се нарадва на свободата си.

Какво представя магарето? Думата „магаре“ започва с буквата „м“, която означава: ако не даваш и не взимаш правилно, ще изгубиш всичко човешко в себе си. Буквата „а“ означава: ако не си бременен и умен, ще станеш като магарето. Буквата „а“ се явява втори път: ако не бъдеш втори път бременен и два пъти по-умен от по-рано, ще реवेश като магарето. Буквата „р“ означава: ако нямаш силна воля да контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ще бъдеш като магарето. Казвате, че магарето реве. Не реве магарето, но се учи да пее. То иска да стане певец, но още не може. Магарето пее, а хората му се смеят. То казва: Аз искам да стана певец и музикант. Като го товарят, реве; като го разтоварят, пак реве. То казва: Все ще излезе от мене нещо хубаво. Тая работа няма да остане така. Днес гледат на магарето като символ на голяма упоритост. Според мене, магарето не е толкова упорито, колкото е горделиво. То не е щеславно, но гордо същество. Често смесват упоритостта с твърдостта. Упоритостта е едно нещо, а твърдостта — друго.

Казват, че българинът е твърд. До известна степен, човек трябва да бъде твърд. Твърдостта определя неговия морал. Силната воля подразбира твърдост. Ако човек не е

твърд, волята му ще бъде слаба. Щом волята му е слаба, и моралът му ще бъде неустойчив. Казвате: Упорито нещо е магарето, постоянно реве. То възразява: Ще рева, докато разреша въпроса, който ми е даден. Няма да отстъпя крачка от своята задача. За голямата твърдост, аз наричам магарето „маг - хахарец“. Зад него стоят разумни същества; то е техен представител. Колкото по-добре разреши задачата си, толкова по-скоро ще излезе от това представителство.

Мнозина се чудят, какъв смисъл има, разумните същества да избират магарето за свой представител. Каквото и да кажа по тоя въпрос, все ще остане нещо неразбрано. Общо казвам: Всяко растение, всяко животно е представител на разумни същества. Те са символи на известна идея. И човек е представител на разумни същества. Той стои по-високо от магарето, но в погрешки и престъпления го надминава. Магарето не краде, не пиянствува, не убива. Донякъде само лъже. Човешкият живот е по-разпуснат от магарешкия. Има ли смисъл магарето да стане човек? Обаче, в доброто човек стои по-високо от магарето. Затова той трябва да се вглежда в животните, да вижда добрата страна и в тях. Кажеш ли, че знаеш всичко, че като тебе няма друг, ти проявяваш своето щеславие. Добре е да бъдеш щеславен, но да търсиш слава от Бога, а не от хората. Някой поет напише едно стихотворение и мисли, че като неговото няма друго. Ако беше

така, това стихотворение щеше да бъде последно. Фактът, че след тебе мнозина пишат, показва обратното — има и по-хубави стихотворения от твоите. Няма област в живота, дето някой да е получил първа премия. Това трябва да ви радва, защото имате възможност да работите, за да получите първа премия. Човек се нуждае от истинско, положително знание. Само така той ще дойде до вътрешното познаване на себе си. — Аз се познавам. — Няма по-велико нещо от това, човек да познава себе си, да предвижда, какво го очаква.

Преди повече от петдесет години, във Варненско някъде имаше една гледачка, която предсказваше на хората, какво ще им се случи. От всички варненски села се стичаха хора да им гледа. На всички казваше по нещо. Тя спечели много пари, но един ден влязоха разбойници в дома ѝ и я обраха. Всички хора се смяха с нея и казваха: Тя можа да предскаже на другите, какво ще им се случи, само на себе си не можа да предскаже.

Казваш: Учен човек съм, открил съм много неща. — Учен си, големи открития си направил, но един ден ще влезат разбойници в дома ти и ще задигнат всичките ти открития. После ще роптаеш против Бога, защо допуснал това. Ако имаш една слабост и паднеш под нейно влияние, Бог ли е виновен за това? Разбойниците влизат там, дето намират отворено място. В природата, както и в живота, има отворени и затворени места. Кой извор е по-добър: от-

вореният, или затвореният? Коя къща е за предпочитане: отворената, или затворената? Кой човек обичаш повече: отвореният, или затвореният? — Защо някой е затворен? — Има причини за това — малко е водата му. Той трябва да се затваря, за да не тече водата напразно. Тоя човек малцина го обичат, защото не може да дава много.

Често се говори за отношенията между учител и ученик. Какво представя учителят и какво — ученикът? Учителят е изворът, който дава изобилно, а ученикът — стомната, която иде да се пълни. Учителят обича чистите и праздни стомни, които могат да се пълнят. Ако стомната е пълна, не може да има никакво отношение към извора. Ако е праздна и нечиста, пак може да се напълни, но водата ще стане нечиста. А всяка нечистота разваля отношенията между хората. Докато отиваш при учителя си с нечист съд, ти си едва в първо отделение. Като влезеш във второ отделение, пак ще правиш погрешки, но поне азбуката си научил. Каква е погрешката на ученика? Че не знае, в кой джоб да държи кърпата си и с коя ръка да я вади. Ако работиш с дясната ръка, ще извадиш кърпата си от десния джоб и ще я туриш в левия. Ако работиш с лявата ръка, ще извадиш кърпата си от левия джоб и ще я туриш в десния. Природата не обича еднообразието. Следователно, ще работиш ту с лявата, ту с дясната си ръка и ще туряш кърпата си и в десния, и в левия джоб.

Като се говори за дясна и лява ръка, натъкваме се на стиха, в който Христос казва: „Каквото дясната ръка прави, лявата да не знае.“ Какво ще стане, ако Христос дойде втори път на земята и каже обратно: „Каквото лявата ръка прави, дясната да не знае“? Христос разбира другояче въпроса. Като дава предимство на дясната ръка, Той има пред вид Бога. Бог има само една ръка — дясна. Следователно, каквото Бог прави, човек не трябва да се меси в работата Му. Човек е лявата ръка. Никой няма право да се меси в Божиите работи. Бог не дава отчет за своите дела. Защо човек страда, защо умира, това не е негова работа. Защо Бог допусна това или онова, не е твоя работа. Правете разлика между това, което е ваша работа, и Божията работа. Ако вземеш една къща под наем и след шест месеца искаш да излезеш, имаш право да сториш това. Хазиянът е сприяхав човек, всеки ден те предизвиква. Ти си свободен да напуснеш къщата. Следователно, когато питате, защо хората умират, отговарям: Докато хората живеят в чужди къщи, те всякога ще умират. Хазиянът има право всеки момент да изгони наемателите си. Ако не искат доброволно да напуснат къщата, с полиция ще ги изпъдят.

Питаш: Защо умря тоя човек? — Той не умря, но напусна къщата, в която живееше. Дойдѐ господарят на къщата и го изпѐди навън. Не е въпрос, защо умира човек; не е въпрос, кой по-рано е умрял. Днес умира

един, утре ще умре друг. Важно е, какви отношения се създават след смъртта на вашите близки. Докато човек е жив, не цените добрите му качества. Щом замине за другия свят, започвате да го цените. Две сестри се оплакваха често от мъжете си, че не ги разбирали. Случи се, че и двамата заминаха за оня свят. Сестрите започнаха да плачат за тях, да ги ценят, колко добри били.

Всички хора постъпват като тия сестри. Една Божествена мисъл хлопа на ума им, но те я отблъскват, не било време сега. Един ангел слиза от небето при тях, да им донесе нещо от Бога. Те питат, не може ли да дойде друг път. Божествената мисъл се връща назад, ангелът си отива, а после съжаляват, че не ги използвали. Като те напусне ангелът, ти започваш да скърбиш за него и казваш: Защо не го послушах? Всеки от вас има по един ангел около себе си, когото не иска да знае. Жена ти, мъжът ти, брат ти и сестра ти са ангели, които те обичат. Те са дошли при тебе да ти помагат. Докато жена ти е жива, ти я впрягаш на работа, отнасяш се грубо с нея, но като замине за другия свят, започваш да я цениш и скърбиш за нея. Тоя ангел те опитва, както ти опитваш своя вол. Цял ден го бодеш с остена си, вкарваш го в нечистия дам, но като умре, съжаляваш, че няма кой да ти работи. Кой вол няма да умре при тия условия? Коя възвишена и светла мисъл, кое благородно чувство и добра

постъпка няма да умрат при тия условия? Важно е да изгълним Божията воля.

Сега ще се отклоня от главната мисъл. Ще кажа още нещо за лъжата. Мнозина идат при мене и ме питат: Можеш ли да ми направиш едно добро? — Мога да направя много неща; само едно нещо не мога да направя. — Кое е то? — Не мога да лъжа. — Още нещо? — Не мога да греша, не мога да правя насилие. Някой тръгнал по един път, и ти ме караш да го върна. — Със сила не мога да направя това. Друг избягал от дома си. Ти искаш да го върна назад. — И това не мога да направя. Това е насилие. Ти искаш той да се върне при тебе за богатството му, а не че го обичаш. В бъдеще вие ще обичате майка си и баща си, брата си и сестра си не за това, което те правят за вас, но за това, което вие може да направите за тях.

Често ви питат: Като умре Учителят ви, кой ще Го замести? Това е неразбиране на нещата. Никой не може да ме замести. И вас никой не може да замести. Сега гледаме през две очи. Като умрем, ще гледаме през очите на всички хора. Като умра, ще бъда като Бога — нищо повече. Хората не разбират нещата, защото или закъсняват в проявите си, или изпреварват. Някой плаче. Казвам: Закъснял си, по-рано трябваше да плачеш. — Сгреших, затова плача. — Трябваше да плачеш, преди да беше сгрешил. Виждаш един нечист човек и го критикуваш. Много бързаш. Не го критикувай, но проучи

положението, да разбереш, защо е нечист. Ще видиш, че той е нечист само отвън, други са го окаляли. Той е добър, праведен човек. Всичко, което Бог е създал, е чисто и добро. Например, вие сте събрани в едно голямо общество, в голямо братство, но не се оценявате. Трябва да минете през големи страдания, за да видите, какво сте един за друг. Да мислиш само за себе си, това е краен егоизъм. Да искаш само за тебе да мислят, това е краен егоизъм. Ще мислят за тебе, но и ти ще мислиш за всички. Трябва да познавате, кога Бог се проявява чрез човека.

Млад момък, син на свещеник, ми разправяше един случай от своя живот. Като ученик, казваше той, ходех на черква, но не обичах да паля свещи. Баща ми често ми се сърдеше за това и казваше: Ти трябва да палиш свещи. Знаеш ли, че аз те подържам в училище, именно, от тия свещи? — И така да е, не мога да паля свещи. Един ден баща ми се разболя сериозно. Аз взех пари от къщи и казах на баща си: Отивам да запаля свещ за твоето здраве. — Не ходи, синко, едва проговори той. — Защо? — Казват, че папата издал заповед, в никоя черква да не палят свещи. Паленето на свещи било езически обичай. По-рано, като евангелист, бях приел евангелизма, не беше доволен, че не паля свещи — това било еретическо. Сега пък паленето на свещи било езическо. Казвам: И аз паля свещи, но по особен начин. Като срещна бедна вдовица или сирачета, давам им по един

хляб. Хлябът на вдовицата, на бедното сираче е моята запалена свещ.

Казвам: Прави всичко, но с любов. Тук, между вас, има един брат много сприхав. Някои го критикуват, не са доволни от него. Оставете го свободен, да тече водата му навън. В едно отношение той е сприхав, но в друго отношение е ангел. Кой човек не е сприхав? Някой е сприхав, но искрен. Друг е привидно тих, кротък, наричат го „мазна Гана“. Не критикувай нито единия, нито другия. Дай мотика в ръката на сприхавия и го остави да работи. Не е важно, какъв си; важно е, каква работа можеш да свършиш. Аз не обичам да критикувам никого, но и вие не трябва да се критикувате.

От години насам аз ви държа лекции и беседи, но не за забава. Ядете плода на крушата и се удовлетворявате. Това не се позволява. Ще изядеш крушата, а семките ѝ ще посадиш. Следователно, ще приемете новото учение в себе си, ще опитате плода му, а семената ще посадите, за да се ползват и другите. Някой светия живее в пустинята, там придобива опитности и знания. Един ден Бог му казва: Ще напуснеш пустинята и ще отидеш между хората, да предадеш това, което си научил. Това е посаждане семето на онова, което си придобил. После ще ти каже да се върнеш у дома си между своите близки. Каквото ти се каже, ще изпълниш.

Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Ко-

гото си изпратил.“ Значи, човек живее вечно, смърт не съществува. Тя иде само за изпитание. Когато не оценяват никого, Бог го взима при себе си, за да го оценят. Ако не беше заминал, хората нямаше да го разберат. Като заmine някоя сестра или брат, всички казват: Отиде си нашата добра сестра, нашият добър брат. Какъв човек беше!—Какво стана с нашия заминал?— Той се превърна на пеперуда. Докато беше на земята, лазеше като гъсеница. Сега се превърна на пеперуда и свободно лети с крилата си като ангел. — Да се върне между нас. — Не, той не се връща назад, не става отново гъсеница. Докато братът и сестрата са били между вас, вие не сте се интересували от тях, не сте ги познавали. Знаете само външната им форма и нищо повече не ви интересува. Така гледате и на коня, и на вола, които ви помагат. Казвате: Кон е това.—Влезли ли сте някога в положението на коня? Свързали ли сте се с неговото съзнание? Казвате само, че Бог направил коня. — Това не е достатъчно. Наистина, Бог направи коня, но вие не го разбрахте. Искате да станете богати, но това не е смисълът на живота. — В какво се крие смисълът на живота? — В разбирането и прилагането на Божията Любов. Смисълът на живота се заключава в познаване на себе си. Щом разбереш Бога като Любов, а себе си като проява на любовта, ти придобиваш оная вътрешна светлина, която ще ти служи като вечногоряща свещ.

Докога ще гори тая свещ? — Докато живееш добре. Сегашните условия на живота пречат на свещта да гори. Отвреме-навреме тя загасва. Щом загасне, отново трябва да я запалиш. Казваш: Дотегна ми вече да паля свещта. — Ще я палиш, няма да се отегчаваш. Ще дойде ден, когато ще я поставиш на завет в стаята си, дето няма никакъв вятър. Ще я захлупиш отгоре с един капак и ще я оставиш вечно да гори. Питаш: Защо умря моят брат? — Имаш ли ясна представа за смъртта? Знаеш ли, какво е станало с твоя брат? Всеки трябва да умре приживе, и то няколко пъти, за да разбере, какво значи свобода. Смъртта подразбира два процеса едновременно: смърт за едно нещо, а живов за друго. Смъртта и животът са два процеса, които се извършват едновременно. Когато човек умира на земята, в другия свят се ражда. При всяко умирање и раждане, нещо умира, а нещо живее. Когато детето се ражда на земята, плацентата умира, а детето започва да живее. Докато е на земята, човек е бременен. Той се готви да се роди в другия свят. След колко години ще стане това, не е важно. Може след 10, 20 или 120 години. Това са девет месеца, т. е. крайният предел за узряване на плода. Едни плодове зреят по-рано, за по-малко време, а други — по-късно. Братът, който умря на Витоша, трябваше да заmine. Иначе, щеше да дойде по-голямо зло и за него, и за домашните му.

Какво представя смъртта? — Промяна. Следователно, всяка промяна носи смърт. Когато малкото момиченце счупи куклата си, то плаче, скърби за нея, докато най-последно я забрави. След това не мисли вече за кукли. Неговата кукла е умряла. То започва да се занимава с хората и, каквото е научило в играта си с куклата, това прилага. И вие, в отношенията си един към друг, изучавате добрата обхода.

Защо хората не успяват в живота? — Защото не са научени да се молят. Когато искат да постигнат нещо, те трябва да се обърнат към Бога и да кажат: Господи, научи ни, как да постъпваме, как да изпълняваме Твоята воля, да изправим живота си. Сам човек не може да се изправи, нито да постигне нещо. И хората отвън не могат да го изправят. Обаче, щом влезе Бог в него, Той отвътре ще го изправи. Така, именно, човек лесно се изправя. С Бога изправянето на вашия живот е толкова лесно, колкото е лесно да събираш сламки от земята. Ще се наведеш няколко пъти и ще събереш една купчина сламки. Ако и това не можеш, ти си честолюбив човек. Честолюбието ти не позволява да се навеждаш и изправяш.

И тъй, няма по-лесно нещо от това, да изправи човек живота си. Това не става изведнъж, но постепенно. Днес ще изправиш една своя мисъл, утре едно чувство и незабелязано ще изправиш живота си. Така ще изправиш и постъпките си. Някога си бил голям скъперник, нищо не си давал. Днес ще даваш. Носиш един хляб,

но срещаш гладни хора. Ще се спреш и ще дадеш половината хляб на едного, другата половина на друг и ще продължиш пътя си. — Какво ще остане за мене? — Затова не мисли. Законът работи. По-нататък ще срещнеш друг, който носи хляб. Той ще се спре и ще раздели хляба си с тебе. Каквото правиш, и на тебе ще направят. Изпълни Божията воля, и не мисли. Бог има грижа за тебе. Ако не изпълняваш Божията воля, и Бог не мисли за тебе. Ти даваш, и Бог дава. Ти не даваш, и Бог не дава. Казваш за някого: Ще се изправи тоя човек. И Господ казва за тебе, че ще се изправиш.

Желая ви, който ви види, да каже за вас: Ето децата на Бога. Вие живеете в съвършения свят, създаден от Бога, и трябва да бъдете като Него. — Не можем да бъдем като Бога. — Ако малкото пиленце рови като майка си, не прилича ли на нея? Ако малкото гъсенце плава като майка си, не прилича ли на нея? Защо и вие да не приличате на своя велик Създател, на своя Баща?

Често идат сестри в стаята ми, да помагат при чистенето. Случва се, че дойдат две шеславни сестри, всяка от тях иска да се прояви. Те не могат да се търпят. Едната казва за другата: Да си отиде тая, аз сама ще свърша всичко. И другата казва същото. Вие питате, как ги търпя. И двете сестри са добри. Аз гледам другояче на въпроса. Всяка една е особен екземпляр. И двете са цветя, които цъфтят

по особен начин. — Кои са тия сестри? — Всички вие.

Аз виждам във всеки човек нещо хубаво и добро. Всеки трябва да изпълнява Божията воля, за да избегне някои ненуждни страдания в своя индивидуален живот. — Какво да правим със своите погрешки? — Те са благо за всички. Ако изгубиш парите си, ти си недоволен, но намира ги един беден и благодари на Бога. Ти си бил невнимателен, но бедният се ползува от твоето невнимание. Всичко, което става в света, е на мястото си. Ако обичате Бога, така е; ако не Го обичате, ще страдате. Имате четири братя. Единият от тях умира, остават трима. Вие мислите само за умрелия, а забравяте живите. Мислете и за тях. Умират един след друг двамата, остава само един брат. Радвайте се на него и благодарете на Бога, че другите са отишли горе да се учат. Един ден и последният брат ще отиде горе да учи друга наука. Както на земята някой отива в странство да учи и пак се връща в родината си, така той напуска земята, отива в невидимия свят да учи и след време отново се връща на земята. Вашият брат не е умрял. Ако астралните ви очи са развити, ще го видите в нова премяна; ако нямате астрално зрение, пак може да го видите, но чрез друга форма. Един ден ще се убедите, че всичко живее, всичко се движи. Сами ще кажете: Красив е животът, който Бог е създал.

Една бедна вдовица ми разказваше, че, докато мъжът ѝ бил жив, работите им вървели зле. Те постоянно се карали. Когато умрял, тя започнала да тъжи за него и го обикнала повече. Представяла си, как иде, как говори и т. н. Какво забелязала? След смъртта на мъжа ѝ, работите ѝ се наредили добре, положението ѝ се изменило. Тя разбрала, че мъжът ѝ отгоре помага. Кое е по-добро: мъжът ѝ да бъде жив и постоянно да се карат, или да замине за другия свят и да каже: Сбогом! Аз отивам при баща си. Христос, като заминаваше, вдигна ръцете си нагоре и благослови близките си. Като знаете, че няма смърт, не плачете.

Казано е в Писанието: „Бог ще изтрие сълвите ви, и всички ще разберете, че животът е погълнал смъртта.“

*

15. Лекция от Учителя, държана на 6 юний, 1932 г. София. — Изгрев.

Изключителни условия

Размишление.

Каквато песен и да пееш на охлюва, той си знае своето. Каквото и да говориш на сегашния човек, и той си знае своето. — Защо? — Защото се намира в изключителни условия на живота. Той се води от известни навици и обичаи. Например, човек е свикнал да яде по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Ако яде само един, или два пъти на ден, какво ще стане? Ще се наруши ли нещо в живота му? Някой казва, че ако не яде един ден, светът ще се свърши за него. — Защо? — Защото губи нещо. — Прав е човекът, изпаднал е в изключително положение. За да излезе от това положение, той трябва да намери мястото на изключението. Всяко изключително условие се движи в няколко посоки. То създава известна празнина в човешкия живот. Например, ако не ядеш един път, ти чувствуваш някаква празнина в себе си. С какво ще запълниш тая празнина? Ако си чиновник и, като се върнеш къщи, виждаш, че обядът не е готов, какво ще правиш? Как ще изпълниш празнината на стомаха? Обядът ще бъде готов в два часа, а в това време ти трябва да бъдеш на работа. Човек се връща от работа разположен, с надеж-

да, че веднага ще се нахрани. Но, като разбере, че обядът не е готов, той изгубва разположението си, става недоволен. Нищо не казва на жена си, не се сърди, но в очите му става някаква промяна. Отива на работа, но вече е сериозен, недоволен, с неразположение на духа. Питам: духът ли е неразположен, или човекът? Може ли духът да бъде неразположен само от това, че не е ял един път?

Сегашните хора живеят при изключителни условия на живота и, въпреки това, мислят, че много знаят. Знаят, но и много неща не знаят. Знаеш, че пълзиш като охлюв, но това знание нищо не означава. Ти пълзиш и като изгрява слънцето, и като не изгрява; и като ядеш, и като не ядеш. Ще кажеш, че има условия, при които не можеш да пълзиш. — Това са изключителни условия на живота. Важно е да се запиташ, какво трябва да правиш при изключителните условия. Например, някой ти каже една обидна дума — това е изключително положение. Каже ти една сладка дума — и това е изключително положение. В първия случай не виждаш, че слънцето е изгряло. Във втория случай небето е ясно, виждаш слънцето. Общото положение е, че слънцето е изгряло. Че ти виждаш, или не виждаш слънцето, това не причинява никаква промяна в реда на природата. Във великата хармония на Битието всичко си върви в своя нормален път. Обаче, в нашите близки отношения стават известни промени и, вместо слънце, ние виждаме облаци и мъгли. В такъв случай,

ние трябва да си представим мястото на слънцето и там да го търсим. Значи, всяко неразположение, всяко объркано психично състояние показва, че на вашето небе има облаци и мъгли. Щом изгрее слънцето, разположението ви се връща. При разположение на духа човешкият барометър се повдига; при неразположение — спада.

И природата си служи със специални термометри и барометри за определяне на температурата и налягането. Когато живакът се повдига, човек се разширява и пее мажорна песен; когато живакът спада, той се свива и пее миньорна песен. С други думи, казваме, че в човека става повдигане и спадане на състоянията. Когато температурата спада и дойде — 30° ти обличаш дебели дрехи, кожух, туряш кожен калпак на главата. Ако те питат, защо си обличен толкова, ще кажеш, че причината за това е числото 30. Щом се сменн времето, температурата започва да се повдига. Като дойде до + 30°, ти постепенно хвърляш дебелите дрехи, кожения калпак, кожуха и обличаш леки дрехи. На главата си туряш бяла сламена шапка, на краката си бели платнени обувки и казваш: Аз съм модерен човек, с убеждение. — Не си модерен, нито убеждение имаш, но си под влиянието на числото 30. И в първия случай ти беше под влиянието на числото 30, и сега си под влиянието на това число. Значи, човек се управлява от известни числа в природата. Това са изключителни условия в неговия живот. Някой те

бодне с игла и протече кръв от ръката ти. Започваш да махаш ръката си, да викаш и оккаш. От убеждение ли правиш това? Като се успокоиш, ставаш тих и кротък. Убеждение ли е това? — Туй са изключителни условия в живота. Де е човекът? — Между контрастите. Той трябва да се справи с тях и да намери себе си.

Като изучавам човешкия живот, виждам, че това, което става във външния свят, става и в човека. При това, забелязвам, че всички хора — учени и прости, светски и религиозни, си приличат по нещо. Щом се намерят при изключителните условия на живота, те изгубват разположението, което са имали. Истински човек е оня, който се справя разумно с изключителните условия. Казвате: Всички хора са лоши. Какво разбирате под „всички“? За колко хора говорите? Може да кажете, че всички условия на живота са лоши, а може да кажете, че условията на целокупния живот са лоши. Под „лоши“ условия разбираме изключителните условия на живота.

Значи, лошото време е изключително условие. Днес правите гимнастическите си упражнения и бягате, по-скоро да влезете вътре, да не ви вали. Какво от това, че ще капнат няколко капки дъжд върху вас? Вие се страхувате от дъжда, да не развалите дрехите си. Не е ли същото, когато развалите своята хубава умствена премяна? И умствената дреха се цапа, както и физическата. Защо се страхувате от дъжда, а не се страхувате от мисли,

които цапат умствената дреха? Законът е един и същ. Както се справяте с дъжда, така трябва да се справяте с лошите и нечисти мисли. Например, гладът иде като изкушение в човешкия живот и цапа неговата умствена дреха. Като гладуваш, ти казваш: Всички хора са сити, само аз гладувам. Не е било и няма да бъде, когато само един да гладува, а всички останали да са сити. За да бъде един човек сит, друг трябва да гладува. За да бъде човек сит, кокошката трябва да умре, ябълката трябва да се изяде. Хиляди същества трябва да умрат, за да живеят други хиляди. Тяхната енергия трябва да се погълне от живите. Мнозина казват: Да уредим живота си. — За да се уреди вашият живот, трябва да се погълне живота на хиляди същества. Мислите ли, че това е уреждане на живота? Да измрат хиляди същества, за да живеете вие, това не е правилно разрешаване на живота. Днес умират хиляди животни, всички стават жертва за вас. Много същества изгубват живота си; много хора изгубват мира си, и всичко това става за определено число хора, наречени избранници.

Какво виждаме днес в света? Виждаме, че, въпреки жертвата на едни същества за сметка на други, нито на едните работите вървят, нито на другите. Ако работите на всички вървят добре, какво придобива светът? Човек не е анализирал своите мисли, да види, каква е крайната цел на човешкия живот. Да намериш крайната цел на своя живот, това не значи, да ре-

шиш всички въпроси. Каква е крайната цел на гладния? — Да се нахрани. След това той разбира, че е разрешил въпроса само за няколко часа. Някой извървял 20 километра път, стигнал е до своята крайна цел, но това не е всичко. Още много път има да изминава. Само за днес е стигнал своята крайна цел. Един ученик научил уроците си за един ден — дошъл е до своята крайна цел. Още много уроци има да учи той. Значи, крайната цел за всички живи същества е различна. При това положение, не можем да дойдем до едно разрешение за крайната цел на живота. За жената крайната цел на живота е една, за мъжа — друга; за учителя крайната цел на живота е една, за ученика — друга; за свещеника крайната цел е една, за военния — друга. За животните, за растенията, крайната цел на живота е съвършено различна от тая на човека. Следователно, когато някой говори за крайната цел на живота, той има пред вид крайната цел на своя живот. Крайната цел на неговия живот е да яде и да пие.

Докато е на земята, човек минава през три състояния, като пуяка: първо, той разперва опашката си, като ветрило; второ, разперва крилето си и трето, свива и опашката, и крилето си. Като му посвириш, отново разперва опашката и крилето си и пак ги свива. Така той чъртае. Най-после, проточва и носа си и с това свършва своите движения. Като начъртае един кръг и два диаметъра, той всичко разрешава. С то-

ва паякът иска да каже: Ако съм човек, ще работя и, каквото намеря в земята, ще го взема. Ако се намеря в трудно положение, ще направя крепост с опашката си и ще се справя с лошите условия. Като излеза от тия условия, ще проточа носа си и ще почна да мисля. Така казва паякът: Ще работя, ще се укрепя и най-после ще мисля. Паякът е интелигентно същество.

Като ученици, работете с числата. Те са разумни сили, които действуват в света. Всяко число е представено в известна разумна форма. Например, числото две е представено в човешките очи, в двете отвърстия на носа, в ушите. Защо човек има две очи, а не едно? В двойката природата е изразила закона на поляризирането. Например, материята е единият полюс, а духът — другият. Между тия полюси се проявява животът. Материята или субстанцията изпълва цялото пространство. Тя е необходимост в Битието, единственото реално нещо в пространството. Хиляди години философите разискват върху времето и пространството, дето се реализират формите и стават видими. Духът е онова начало, което оживява материята, а плътта е съвокупност на човешки желания. Например, желанията на човека да яде, да пие и да се облича са израз на плътта. Тия желания биват естествени и неестествени. Когато повтаря своето минало, човек се натъква на неестествени желания. Пиянството, например, е повтаряне на желания от миналото. То носи своя произход

от насекомите, които се опивали от нектара на цветята. Когато някоя пеперуда или насекомо смуче от тоя нектар, то се опива и не може да се върне назад.

Съвременното човечество се опива от хиляди години, но и донес още продължава да пие. Сегашните хора употребяват соковете на плодовете, както насекомите — соковете на цветята, но съзнателно ги поставят при условия да ферментират. Ферментацията се дължи на малки същества, наречени ферменти. Те разлагат и изяждат всяко нещо, което ферментира. Те оставят своите извержения, които носят смърт. Хората не подозират, че с ферментацията на сладките сокове си изграждат гробници. Една от задачите на хората е да се освободят от ферментите. Неразположението, недоволството, кисването в човека не е нищо друго, освен процес на ферментация. Сладките сокове в него се превръщат на киселини. Не оставяйте в себе си отвори, през които да влизат ферменти. Има ли такива отвори, това показва, че не сте разумни. Значи, неразумността на човека се заключава в това, че той е оставил сладкия сок на неговия живот да ферментира.

Сега вие задавате въпроса, защо Бог е създал така света. Бог пък се чуди, как сте допуснали ферментите във вашето сладко вино. Той се чуди на хората, как не могат да си поставят запушалка на отворите, да не допуснат ферментите в себе си. Мислите ли, че, ако допуснете една малка злобичка, като фермент, в

сърдцето си, тя няма да внесе отрова във вашия организъм? Колкото и да се разисква върху тоя въпрос, всички хора — вярващи и безверници, са изложени на тия ферменти. Окултната наука разполага с различни методи за предпазване на човека от ферментите. Те не трябва да се месят в човешкия живот. Ако ясновидецът би погледнал човека, когато е в най-лошо разположение, ще каже, че положението му е като на дете, нападнато от въшки. Ферментите са подобни на въшките. Те, като химици, пробиват кожата и вадят от нея сокове. Ако и философът, в продължение на една година, бъде нападнат от въшки, той ще изгуби мисълта си. За да бъде мисълта права, никакъв сърбеж не се допуска. Някой си почесва главата отпред, отзад, отгоре, но с почесване въпросите не се разрешават. На което място почесваш главата си, съответна енергия се събужда. Тя трябва да се впрегне на работа. Ако почесваш главата си отпред, ти събуждаш в себе си умствени енергии; ако почесваш горната част на главата си, събуждаш Божествени енергии в себе си; ако се почесваш в тила, събуждаш в себе си енергии от нисшия, материален свят. Почесваш се отзад по главата и казваш: Ще отида да се помоля на Господа. Който се чеше отзад по главата и застава на молитва, няма да бъде приет от Господа. Ще се явиш пред Господа, както студентът пред своя професор. Ако студентът знае урока си, професорът ще го слуша. Ако нищо не знае, професорът му казва: Не искам

да те слушам. Господ никога не туря единица. Шом види, че ученикът не знае урока си, Той му туря нула, която постепенно пълни с някакво съдържание, докато ѝ предаде известна тежест. Ако отидеш при Господа като пропаднал търговец, Той казва: Дайте му злато, колкото иска.

Някои мислят, че богатството е благо за човека. Богатството носи големи изпитания. Синът и дъщерята на тоя търговец живеят вече само за ядене и пиене. От друга страна, и търговецът, и жена му започват да мислят само за разходки и удоволствия. Като изядат и изпият всичко, те казват: Обедняхме, всичко изгубихме. Докато е богат, човек мисли само за удоволствия — не знае, как да се справи с богатството. Като обеднее, мисли, че е нещастен — не разбира смисъла на беднотията. Богатството и бедността са въпроси за разрешаване. Като дойде в дома ви една красива мома, добре облечена, с червени устни и бузи, вие обръщате внимание на нея, радвате ѝ се. Тия с червените бузи и устни развалиха света. Те внасят раздор в семействата. Дойде ли някоя бедна, слабичка мома, никой не обръща внимание на нея. Тая мома не внася никакъв раздор в семействата. Мъжът харесва чуждата жена, намира, че е по-хубава от неговата. Жената харесва чуждия мъж, намира, че е по-млад от нейния.

Сега вие ще ме питате, защо говоря върху тия работи. Аз не се интересувам от отно-

шенията между хората, но казвам, защо страдат те. Страданията на сегашните хора се дължат на ферментите. Младата мома, която влиза в един дом, не знае защо е влязла. Тя е като онова говедо, което бяга от стършелка. За да не го ухапе, скрива се в един магазин. То не се интересува от дрехите, които се продават, но се крие от стършелка. Питам: младата и красива мома има ли някакво отношение към нас? Красотата има отношение към Битието, а не към нас. Ако една книга има хубаво съдържание, тя не е само за мене. Мнозина ще я четат и ще я оставят. Който си помисли, че книгата е само за него, той си създава най-голямото нещастие.

Всички хора се намираме в преходно състояние. Не мислете, че с това виждам някого. Всички хора — учители, светии и грешници, са подложени на един и същ закон. Учителят се отличава от обикновения човек. Затова Христос казва: „Иде князът на тоя свят. Той носи всичките ферменти и няма нищо общо с мене“. Всички отвърстия на Христа бяха затворени, затова никакъв фермент не можа да проникне в Него. В обикновените хора всичко е отворено, затова те са изложени на действието на тия ферменти. Казваш: Слаб човек съм. — Това е лъжа. Няма слаби хора в света. Всички хора са силни. Слабите аз ги наричам хора на лъжата. Това са хората, които са сгрешили, но не искат да изправят погрешките си. И най-слабият е толкова силен, колкото и Учителят. И най-слабият е в

състояние да запуши своите шишета, да не влизат в тях никакви ферменти. Когато казваме, че Бог спасява света, имаме пред вид, че Той е дал сила на човека да държи своите шишета запушени. Той казва на човека: „Аз съм вложил в тебе сила, която трябва да използваш. Никога не мисли, че си слаб.“ Ще кажете, че това е работа на учителите, на господарите. Вие имате особено понятие за Учителите. Учителят е крайно внимателен човек. При всички условия на живота той работи усърдно. Преди да си легне, той преглежда, дали всички шишета са затворени. Затваря ги и след това отива да си ляга. Обикновеният човек оставя на слугите, да отварят и затварят шишетата. После той вижда, че слугите не са затворили шишетата.

Питате: Какво трябва да се прави при сегашното положение? Какво трябва да се прави с тия ферменти на живота? Ти ще отслабваш постепенно, ще остаряваш, докато един ден кажеш: Остарях, обеднях! Ще се отива на онзи свят. Какво ще се постигне с тази философия? След това се явява състезание между хората — да се доберат до истинското понятие за живота. И аз, като наблюдавам живота, правя своите опити. При всеки даден случай търся истината. Натъквам се между приятните и неприятни чувства на хората и търся онази опорна точка, онова място, което, при всички условия на живота, остава едно и също. Знаете ли, какви чудеса стават? Щом стъпиш на това мя-

сто, на тази опорна точка, наречена Божествената опора на живота, веднага твоето състояние се изменя — в тебе протичат мощни сили. При най-малкото отклоняване от този Божествен център на нещата, ти се натъкваш на големи противоречия. Колкото по-голямо е отклоняването, толкова по-големи са противоречията. Значи, при разрешаването на всяка задача, ти трябва да се качиш на най-високия връх и оттам да погледнеш на нещата. Ако не си се качил на тоя връх, никаква задача не можеш да решиш. Той е Божествената опора на живота.

Казано е: Бог живее в нас, и ние — в Него. Тази идея, при днешните условия, е неразбрана. Казвате: Как е възможно, Великият да се вмести в нас? На кое място живее Бог? Някой казва: Аз Го чувствам в сърцето си. — В кое сърдце? Ако се звъни отвън на вратата, това показва, че някой иде. Тоя, който иде, звънецът ли е? Звъни се някъде в твоето съзнание. Значи, Бог е някъде в твоето битие, но на кое място, не знаеш. Казваш, че Бог е в тебе, но Го молиш, искаш нещо от Него, а нищо не получаваш. Той не ти обръща никакво внимание. Казано е, обаче, че ако искаш нещо съгласно с Божията воля, ще получиш отговор. Иначе, молбата ти остава без отговор.

Наука е да различаваш своята воля от Божията. От тебе се иска да знаеш Божественния език и с него да си служиш. Не можеш да говориш на какъв и да е език. Всяка дума в този език има точно определено значение. Мо-

жеш да говориш на Господа за любовта, но тя има едно определено качество. Когато любовта влезе в жената, тя я превръща в дете. Когато влезе в мъжа, също го прави дете. Детето си остава дете. Всички запалват своите свещи, запяват и стават доволни. Те не стават човешки деца, но Божествени деца. Те не стават девизи на земята, но Божествени девы или ангели. Под „ангел“ се разбира дева, която цени своята чистота и може да я пази. Обикновената дева не цени своята чистота и не може да я пази. Всеки трябва да знае, как да се пази. Ако дойде един вол близо до мене, трябва ли да стоя при него и да гледам, как маха опашката си? Остава ли при него, той ще нацапа чистата ми дреха. Аз трябва да стоя най-малко 50 м. далеч, да се пазя от неговата опашка. Ако един философ е лежал с години в нечистота и написал една книга, трябва ли да я четеш? Какво ще спечелиш, като те оцапа тая книга? Всеки, който е чел такава философско съчинение, е употребил най-малко десет години да очисти ума си от ферментите на това съчинение. Дойде някой при тебе с своето ново учение. Ти го слушаш и казваш: Ще изменя своите възгледи. Какво ще изменяш? Важно е, това, което Бог е вложил в тебе, да се развива. Никакви други нови идеи не ти са нуждни. Наш приятел е само оня, който работи за развитието на това, което Бог е вложил в нас. Всеки друг, който иска да внесе нови идеи, далеч от Божестве-

ното, е наш неприятел. Какво ново може да измисли този философ?

Сега ние трябва да се върнем към Божествения свят, да изучаваме това, в което е вложено нашето щастие. Един от законите на Божествения свят гласи: Болният болен не може да лекува; глупавият умен не може да учи; слабият на силен не може да помага. Чудни са сегашните хора! Ще отидат при болен лекар да се лекуват. Той не може да помогне на себе си, че на вас ще помага. Мислите ли, че една шивачка, свършила в странство, но болна от проказа, ако ви ушие една рокля, ще ви направи щастливи? Щом облечете тази рокля, болестта ще ви нападне. Не ви трябва такава шивачка. По-добре е да предпочетете проста шивачка, но здрава, отколкото някоя знаменита, но болна.

Сега вие искате да минете по широкия път. По тоя път никой не може да мине. Разбиране трябва. С тия възгледи, които сега имате, вие ще дойдете до резултатите на обикновените хора. Като говоря така, не искам да мислите, че изнасям погрешките ви. Аз не се интересувам от погрешките на хората. Това нищо не ми допринася. Повече смисъл има да изнасям добродетелите им. Но и това не е моя работа. Нека всеки сам изнася своите добродетели. Всеки сам да бъде глашатай на своите добродетели. Всеки, като вика, да дава своите обявления. Аз подържам философията, която възраства доброто във вас—да бъде то непреривно.

Когато говоря за любовта, нямам пред вид еднократната любов. Аз говоря за оная любов, която още не е проявена. Аз говоря за оная любов, в която хората още не живеят. Аз мога да говоря за чистия планински въздух. Обаче, за она въздух, в който хората сега живеят, аз нищо не говоря. Аз мога да говоря само за красивата любов. Аз говоря за чистия живот. Не говоря за любовта на женените; нямам пред вид вашите мъже и жени. Ако мислите, че вашият мъж ще ви помогне, много се лъжете; ако мислите, че вашата жена може да ви помага, много се лъжете; ако мислите, че вашият Учител може да ви помогне, много се лъжете. В дадения случай и Учителят не може да ви помогне. Когато някой иде при мене да му помогна, аз му казвам: Иди на планината, там е заровено едно съкровище. Вземи мотиката и започни да копаяш. Там ще намериш едно гърне с десет отворстия. Ще бръкнеш в едното и ще извадиш само една монета. Вземеш ли две монети, ръката ти ще остане там. След това зарови гърнето и се върни у дома си. — Защо да взема само една монета? — Такъв е законът на природата. Като отиваш при един извор, не можеш да изпиеш десет килограма вода. За всеки даден случай не можеш да изпиеш повече от определеното количество вода. Ако изпиеш повече, отколкото трябва, нещастие те чака.

Същият закон се отнася и за яденето. Казваш: Преядох. — Не си преял, но си ял

бързо и не си съдвквал добре храната. Като влезе в стомаха, храната се натъква на милиони клетки, които не могат да я смелят, и между тях се повдига голям обществен въпрос. Значи, задачата за смилането на храната не е разрешена. Трябва да мине дълго време, докато тая задача се разреши. Първо, ти трябваше да я разрешиш със зъбите си, а я предаде на клетките на стомаха. Те ще я разрешат, но ти ще почувствуваш болка в стомаха. Не си ял, както трябва. Това не значи, че трябва да оставите въпроса на Господа и да кажете: Господ ще оправя тая работа. Ти си дробил попарата, ти ще я сърбаш. Аз съм бил на мястото, дето Бог оправя света, и знаей, как го оправя. Веднъж съм бил на това място, и втори път не искам да отида. Знаей вече, как Бог оправя света. Ни най-малко не искам да изменя начина, по който сега светът се оправя. Дето ходя, казвам: Има един начин за оправяне на света.

Казвам: Самообладание се иска от човека. Мнозина искат да се подмладят, но не знаят, как да постигнат това. Има методи за подмладяване. Аз мога да ви дам тия методи, но вие трябва да имате желание да се подмладите. Обаче, преди да приложат тия методи върху вас, ще ги приложат на себе си. Не мога да предам знанието си на другите, ако не съм го приложил на себе си. Ако искам да направя хората добри, първо аз трябва да бъда добър. Преди да приложат нещо върху другите, трябва да го приложат на себе си. Казваш: Бог е до-

бър и благ. — И ти трябва да бъдеш като Него. Казвате: И нашият Учител е добър и свет човек. — Ако аз съм такъв, какъвто вие ме мислите, тежко ми. Ако уповавам на мнението ви за мене, тежко ми. Ще кажете, че много неща съм направил за вас. Вие не знаете, какво съм направил; не знаете, какви са задълженията на Учителя. Вие искате да ви кажа, какво съм направил досега. И да ви кажа, няма да разберете. Аз ви говоря за Божественото начало, на което трябва да се основавате и с което да направите вътрешна връзка. Много неща съм ви казал, но не съм срещнал нито един българин, който да изпълни нещата, както съм ги казал. Той всякога ще внесе нещо от себе си. В това отношение, българинът е новатор. Той се отличава още и по това, че обича да говори за своите слабости. Като говори за слабостите си, смее се, приятно му е. Например, той разказва, как влязъл в курника на съседа си и задигнал най-угоения петел, или как брал плодове от градината му, без да го види някой. Когато той обира плодовете, смее се; когато него обират, плаче. Казвам: Ти не си научил философията на живота. Защо, когато ти обираш съседа си, се смееш, а когато тебе обират, плачеш? Виждал съм и такъв случай: Съберат се няколко души, напият се добре и някой ги обере. После казват: Снощи се напихме и ни обера, но повече няма да прием. Смят се и разказват, как се напили.

Всички хора се стремят към истината и говорят за нея. По какво познавате хората, които са намерили истината? — По единството в техните възгледи. Кажеш ли, че това не можеш да търпиш, а онова търпиш, ти не живееш в истината. Оня, който живее в истината, каквото прави, е еднакво валидно за всички. При това положение, ако аз мисля по един начин, и вие ще мислите по същия начин. Следователно, ако постъпвате в едно училище и мислите, че като ядете и пиете, аз съм длъжен да плащам, вие сте на крив път. Нито аз имам право да ям и да пия, а вие да плащате за мене. И това не е лошо, но с плащане нищо не се постига. Учителят трябва да предаде своята лекция, но ако учениците не я заучат, нищо не се постига. Аз зная причината, защо някои хора не учат. Казвате, че светията е нещо повече от Учителя. Зависи, за какъв светия се говори. Има светии, които прекарват по 20 години в пустинята, но са недоволни от себе си. Хората гледат на тях като на светии, но те чувствуват, че нещо им липсва. Истинският светия знае условията на живота и лесно се справя с тях. Той казва: Когато нещата са направени по Бога, Учителят е на мястото си. Той иде на земята да предаде Божественото учение. Когато нещата не са направени по Бога, Учителят няма място между хората. Когато вършим Божията воля, Бог живее в нас. Когато не вършим волята Му, Той не е между нас. Може ли човек да има успех в живота си, ако Бог не е

в него? Може ли хората да успяват, ако слънцето никога не изгрява? Тяхната съдба е решена. Без слънце животът е живот на вечен покой, на мрак и на студ. Когато слънцето изгрява, в човека има всичките възможности за развитието.

Ти си пил цели 20 години, но един ден, когато слънцето на твоя живот изгрява, ти решаваши да се откажеш от пианството. Отиваши в кръчмата и казваши на кръчмаря: Дай ми една чаша вино! Вдигаши чашата нагоре и казваши: Досега аз ти служих, а ти ми беше господар. Досега нататък ти ще ми бъдеш слуга, аз ще ти бъда господар. Нека кръчмарят знае, че има човек пред себе си.

Имаши да дължиш 20 хиляди лева. Казваш: След десет деня ще ти ги платя. Каквото кажеш, това правиши. След десет деня изплащаш дълга си. Това е характер. Скарваш се с някого, но казваши, че след пет деня ще се примириши. Ако, наистина, се примириши след пет деня, ти си човек с характер. Ако след пет деня не се примириши и още повече развалиши отношенията си, ти не разбираши живота. Казваш: Няма да му простя. — Как да не му простиши? Представи си, че той носи една торба със златни пари, и сърдцето му се отвори към тебе и ти даде от това злато. Няма ли да му простиши? Какво показва това?

Сега, като ме слушате, ще кажете, че сте ме разбрали. Ако, наистина, сте ме разбрали, ще ми подложат на изпит. Ще дам изпита първо на

някоя сестра. Ще накарам всички да ѝ говорят лоши думи и да я оплюят. Ако понесе това изпитание спокойно, като че нищо не става, тя ме е разбрала. Тя трябва да гледа спокойно на изпита и да каже: Ако това, което правите, е добро, да дойде и върху вас. Ако не е добро, то иде за изпитание. Това са ежедневните не-сгоди в живота. На повечето хора работите им не вървят. Някой човек прави това-онова, но всичко му върви назад. Наричат го невежа, не-способен. Той напише едно съчинение, второ, но пак не го харесват. Той си въздъхне. След време пак напише нещо, но среща го една красива мома и дава добра критика за него. С това изпитанието му се свършва. Такива примери има много в живота. Не че плюенето е необходимо, но то иде само по себе си.

Имате един приятел. Как трябва да се отнасяте с него? — Да не проявявате никакви слабости. Отношенията ви трябва да се определят отвътре. Трябва да разбирате вътрешния закон. Вашите слабости идат отвътре, а не отвън. Отвън вие сте силни, а отвътре сте слаби. За да имате вътрешна стабилност, трябва да дойдете до Божествения център на живота. Казваш: Дали съм прав, или не, не знам. Как трябва да постъпя, не знам. Ще те поставят на изпит, да разбереш, доколко си прав. И Христа поставиха на изпит, да видиш, колко е търпелив. Плюха Го, ругаха Го. Каква мисъл имаше в ума Му? Той гледаше тихо и спокойно на всичко. Той гледаше, как римските войници

се подиграваха с Него. Той разреши една от най-мъчните задачи. Изпитанията, през които мина Христос, ще се наложат и върху вас. Три дни бяха големите страдания на Христа, и на третия ден възкръсна. Христос мислеше право и затова разреши въпросите чрез възкресението. И след това Той каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. Всяка власт, която не е минала през най-големи изпитания и страдания, не е никаква власт. Като минеш през големи изпитания, тогава ще разбереш това, което Христос е разбрал. Ще ти се даде в живота всяка власт на небето и на земята, но тогава няма да бъдеш, какъвто си сега.

Христос казва: „Идете и проповядвайте моето учение!“ — Кое учение? — Учението на Любовта. То е едно от най-опасните учения. Няма по-опасно нещо от учението на Любовта, от учението на Мъдростта и от учението на Истината. Любовта е опасна, защото в нея ти или ще живееш, или ще умреш. В знанието и в мъдростта, ти или ангел ще станеш, или ще оглупееш. В истината ти или свободен ще станеш, или роб ще станеш. Мислите ли, че оня, който проповядва, е разрешил въпросите? Ако разрешиш правилно въпроса за любовта, ти ще имаш живот; иначе, ще умреш. Ако разрешиш правилно въпроса за знанието, ще имаш светлина в ума си. Ако разрешиш въпроса за истината правилно, свободата ще дойде. Това са резултати, които зависят от правилното разрешаване, което ти ще дадеш в себе си. Не е

важно, какво разрешаване ще дадат другите, но ти сам трябва да разрешиш своите въпроси.

Сега аз не ви казвам да оправите целия свят, но вие трябва да разрешите задачата, да влезете в съгласие с Битието. Всичко съдействува на човека да тръгне в правия път, да мисли право. Вие мислите неща, за които никога не трябва да мислите. Каква е вашата молитва? — Искате едно кило домати, две кила ориз, две кила захар, обувки, дрехи, шапка, добра и красива жена; жената иска мъжът ѝ да бъде учен; владиката подава заявление за едно добро място. Това са все заявления до Господа. Искай само това, което ти трябва. И тия неща са потребни, но са второстепенни. Всеки човек трябва да бъде облечен, но хубавите дрехи са за умния човек. Ако глупавият е облечен с хубави дрехи, разбойници ще му ги свалят от гърба. За глупавия човек богатството е нещастие; за глупавия човек любовта е нещастие. Ако в заключение на всичко ти си разпериш опашката като пуяка и се опреш с крилете на земята, ти искаш да кажеш, че човек трябва да бъде свързан и с земята, и с небето. През крилете минават енергиите на земята. Когато сте неразположени, намерете един пуяк и наблюдавайте, как той разперва опашката си, как се допира с крилете си на земята и как проточва носа си. Вашето неразположение ще се смени. Никаква философска или научна книга не ще измени състоянието ви, както тоя пуяк. Той иска да ти каже: Ако ти не разрешиш

правилно въпросите, ще станеш като мене, но ако ги разрешиш правилно, ти ще се повдигнеш. Пуякът е символ. Носът е символ на човешката мисъл. Пуякът казва: Аз не мога да разперя крилете си нагоре, но мога само да ги допра до земята. Виж, опашката си разпервам, тя заема съвсем друго положение, ъглите ѝ са други. Перата на опашката могат да вземат перпендикулярно положение нагоре. Пуякът иска да каже: за да излезеш от обикновеното си състояние, ти трябва да изменяш постепенно твоето движение. Съществува, което живее в пуяка, е интелигентно. То е като стрелочник. Като се доближиш до него, той повдигне опашката си, спусне носа си и казва: Ако си ме разбрал, добре; ако не си ме разбрал, не е добре за тебе.

И тъй, станете проводници на Божественото учение. Растенията и животните са също проводници на Божественото учение. Ако разбирате това, ще се ползвате от живота. И реката е проводник на Божественото учение. Ако разбираш тази река, ти ще се ползуваш от нейната сила. Достатъчно е да се спреш съзнателно пред едно дърво, пред един извор, за да разрешиш задачата си правилно. И при камъка да се спреш, ще придобиеш една нова идея. Ако знаеш, на кое място на камъка да стъпиш, ще придобиеш една нова идея. От това гледище, всички камъни, растения и животни са формули в природата. Течението на реките, везнето на вятъра, движението на облаците, пре-

даването на слънчевата светлина — това са образи, чрез които се проявява разумното в света. Ако не разбираш това, ти мислиш, че всичко в света е произволно. Не, ти живееш между ангелите. Ако работата ти се обърква, иди да видиш, как изгрява слънцето. Ако небето е чисто, без никакви облаци, ще знаеш, че твоята работа ще се оправи. Като дойде пролетта и видиш, че растенията оживяват, знай, че и твоята работа ще се оправи. Като видиш един чист извор, знай, че и твоята работа ще се оправи. Като поемеш чистия въздух, кажи: Моята работа ще се оправи. Когато светлината те озари, кажи: Моята работа ще се оправи. Кажи: Всичко в природата ми говори, че моята работа ще се оправи. Слънцето, което изгрява, е език на разумната природа. Вятърът, който вее, водата, която тече, растенията и цветята, които цъвтят, това е езикът на разумната природа. Всичко това е резултат, но зад тоя резултат се крие нещо разумно. Срещаш една млада мома, която ти се усмихва. Като видиш усмивката ѝ, става ти приятно. Гледай така и на вятъра. Той е красива мома, която иде да ти повее. Благодарни, че покрай многото работа, която има, тя е дошла да ти повее, т. е. да ти се усмихне. Тя не е дошла само за тебе. Тая мома е благородна. Дошла е да свърши една работа и да си отиде. Като я видиш, кажи: Моята работа ще се оправи.

Помни: Ако не обръщаш внимание на малките работи, ти не можеш да разрешиш зада-

чите на своя живот. Тия въпроси, които сега разрешавате, са нищо в сравнение с ония, които предстоят да разрешавате. Досега вие сте били едно малко растение, на което отсега нататък предстои да расте, да цъфти, да вързва плод и да зрее. Като дадете плод, всеки ще се спира пред вас и ще казва: Хубаво е това дърво, хубави плодове дава. Ако всяка ваша мисъл, чувство и желание, всяка постъпка даде плод, разумните същества ще се спират пред вас и ще ви се радват. Така, както хората сега разрешават въпросите си, те ще останат неразрешени. — Защо? — Старите дрехи не разрешават въпросите. Мухлясалото жито не разрешава въпросите. Консервите не разрешават въпросите. Старите идеи не разрешават въпросите. Новото разрешава въпросите. Прясното житно зърно носи живот в себе си. Светлината, която слиза отгоре, носи живот в себе си. Новите мисли, новите чувства и постъпки, които сега идат, носят живот в себе си. Старото, миналото е изиграло вече своята роля. Какви сте били в миналото, не е важно; какви сте сега, това е важно.

Когато говорим за новото, ние разбираме живота на сегашното поколение, — онава, което ние трябва да направим сега. И вие още днес трябва да възприемете новото, за да прогресирате. Не го ли приемете, никакъв прогрес не може да имате. Докато се държите за старото, ще бъдете в обикновения живот на падане и ставане, а в това няма никакво

разрешение. Да падате и да ставате, това не е никакъв живот. Да се качи и да слезе листът от дървото, това не е никакво разрешение.

Казвам: Вие трябва да намерите една изключителна идея за разрешаване изключителните условия на живота. Ако трябва да се усмихнеш на някого, това е едно изключително положение. Ако ти не можеш да дадеш правилно разрешение на усмивката и на човешкия поглед, нищо не си научил. Усмихва ти се един човек, трябва да знаеш, защо ти се усмихва, какво иска да ти каже. В усмивката, в погледа е скрита разумността. Животът се усмихва. Любавта се усмихва на всички без изключение. Ако мислиш, че само на тебе се усмихва, ти си на крив път. Ще видиш, че утре на друг ще се усмихне. Когато някой се усмихва, аз се радвам, защото тази усмивка е за небето и за земята, за светлината, за въздуха и за водата. Тази усмивка е подобна на утринния зефир на зората. Тя е най-хубавата усмивка.

Казвам: Усмивката не разрешава всичко, но тя увеличава човешкия капитал. Обаче, с капитала, с който разполагате, никаква банка не може да отворите. Ако го превърнете в звонкови пари, той представя нищожна сума. Вие считате, че някой човек е добър, свет, но, като превърна неговия капитал в звонкови пари, виждам, че той разполага с нищожни средства. Ако един българин милионер отиде в Америка и превърне своите милиони в долари, ще бъде обикновен богаташ. Американецът ще се ус-

михне на това богатство. Казват за някого, че е гениален човек. — Зависи от мястото. Ако е в България, може да е гениален. Ако е на друго място, гениалността му е обикновена. Ако отиде на небето, там минава за посредствен човек. Щедрост се иска от вас. Ако сте богати, давайте чисто, безкористно.

Един свещеник на задушница запитал съеляните: Братя християни, виждате ли ме? — Само калимавката ти виждаме. — Идната година съвсем да не ме виждате. Защо виждали само калимавката му? — Защото пред него имало могила от хлябове и краваи. Вие трябва да бъдете толкова щедри, че и калимавката на свещеника да не се вижда. Ако го виждат цял, селяните не са щедри, нищо не дават. Когато не виждате често, дава повече от оня, когото често виждате. Една мома ти пише от Америка. Ти не я виждаш, но много получаваш от нея. Който я вижда често, малко получава.

И тъй, онези, с които често дружите, на тях вие ще давате; онези, които не идат често при вас, те ще ви дават. Следователно, ония идеи, които често ви посещават, те са живи идеи, те черпят от вас. Необикновените идеи, които рядко срещате, които рядко ви посещават, те ви дават нещо. Всеки, който иска да стане истински човек, трябва да има поне една необикновена идея. Само необикновените идеи внасят новото в света. Всеки човек има обикновени идеи, но необикновените рядко го посещават. Те носят известен приход за него. Аз

наричам тия идеи изключителни. Те идат при изключителни условия. Те внасят новото в света. Изключителната идея не си служи с думи и не обяснява нещата. Тя иде рядко, но е ценна по своето съдържание и смисъл. Трябва да работиш 20—30 години наред, за да намериш една изключителна идея. Тя носи голямо богатство в себе си.

— Проявената Божия Любов, проявената Божия Мъдрост и проявената Божия Истина носят пълния живот.

*

16. Лекция от Учителя, държана на 7 септември, 1932 г. София. — Изгрев.

Любов към Бога

Ще прочета 13 гл. от Матей, от 4—53 ст.

Всички хора говорят за живота, но разбиранията им са различни. Колкото хора, толкова разбирания. Много от човешките разбирания за живота са подобни на разбиранията на оня, който суши хляба, да има за дълго време, да се осигури. Днес суши хляб, утре суши и постоянно го складира, да се запази. В края на краищата, животът му се обезсмисля. Какво ще му допринесе сухият хляб? Както сухият хляб убива апетита на човека, така и много от сегашните разбирания на хората за живота обезсмислят тяхното съществуване. Учените казват, че в бъдеще ще се приготвят особени пилюлча, които ще заместят хляба и другите храни. Те смятат, че по тоя начин ще улеснят живота. Колкото сухият хляб улеснява живота, толкова и пилюлчетата ще го улеснят. Колкото разбиранията на хората улесняват живота им, толкова ще помогнат и пилюлчетата. Знание е нужно на човека, да превърне сухия хляб, да го направи годен за ядене. Ще вземеш вода, ще натопиш хляба, и той ще омекне. Какво ще правиш, ако нямаш вода? Понеже разбиранията на хората са различни, едни от тях ще се хранят с сух хляб, други — с пре-

сни плодове. Те взимат плодовете направо от дърветата: всеки ден имат прясна, чиста храна. Има ли смисъл да пазят храната си?

Съвременните хора се различават и в разбиранията си за доброто. Затова някой казва: Едно време бях добър човек, сега не съм добър; в бъдеще пак ще стана добър. Това е неразбиране на доброто, неразбиране на живота. Като не разбираш живота, не се ли питаш, на какво се дължи вътрешната връзка между хората? Доброто обединява хората. То ги свързва и създава известна близост между тях. Не се ли питаш, защо искаш да те обичат и защо обичаш? Някой път искаш да направиш добро, но се въздържаш, страхуваш се да не изпаднеш в противоречие. Казваш: Вместо аз да страдам, по-добре другият да страда. И така се отказваш от доброто. Когато страдаш, ти разбираш своето страдание. Дойдеш ли до страданието на ближния си, по-малко разбираш. Истинският морал изисква да разбираш страданията и радостите на ближния си толкова, колкото и своите. Ако разбираш себе си повече от другите, ти живееш в обикновения човешки морал. Стремиш се към нещо и казваш: Ако постигна своя идеал, от мене ще стане човек. Обаче, не ти се дават условия за това, и ти оставаш обикновен човек. При обикновения морал се дават посредствени условия на човека. Друг е въпросът, ако той живее по високия морал. Там се дават богати условия. Дава се възможност на човека да постигне своите желания.

Какво представя човек? — Неизмътено яйце, в което се крият всички негови възможности. За да се прояви човек, яйцето трябва да се тури при условия да се измъти. Защо е затворен човек в яйцето? Защо трябва да се поставя при условия да се прояви, т. е. да се измъти? — Само така той влиза в нова фаза на живота и се явява в нова форма. Обаче, не всяко яйце, поставено под квачката, се излюпва. Не всички човешки желания са постижими. Едни от желанията се излюпват, а други не се излюпват. За да се излюпят, човек трябва да спазва всички външни условия: да поддържа нуждната температура и светлина. Ако излюпването стане навреме и правилно, след това трябва да се следи за развитието на желанията. Измътването на яйцето има отношение към проявите на човешката мисъл. Следователно, не е достатъчно само да мислиш, но мисълта ти не трябва да бъде тревожна. Защо ще се безпокоиш, какво ще стане с тебе? Тоя въпрос е разрешен. Или на гробищата, ще видиш, какво ще стане с тебе. — Кога ще стане това? — Когато и да е. Като започнеш от първата година на своя живот и дойдеш до 120 години, един ден все ще стане това. Ще отидеш на едно място, дето се разрешават всички въпроси. Ще кажеш, че има друг свят. — Това не е важно. Докато си на земята, за тебе е важно, че ще отидеш някъде, дето отиват всички хора. Въпреки това, човек колнее, желае, стреми се, като че вечно ще живее. При това, той предпо-

чита радостта пред страданието. — Защо? —
 Защото не разбира живота. Животът трябва
 да се разглежда от ново становище. Има ли
 нещо лошо в събличането? Има ли нещо лошо
 в обличането? И едното, и другото са два
 важни, необходими процеса. Не е нескромно,
 че си се облякъл добре. Не е скромност, че си
 облечен лошо. Казвате, че не е морално да се об-
 лича човек много хубаво, т. е. да се труфи.

Какъв е моралът на живата природа по от-
 ношение на облеклото? Ако се вгледате в млеко-
 питаещите, виждате, че природата ги е облякла в
 скромни, еднообразни дрехи. Дойдете ли до
 птиците, до пеперудите, тя е облякла някои от
 тях в красиви, разнообразни дрешки. Тя ги е
 напъстрила, накичила толкова много, че чо-
 вешкото око се губи в тая външна красота и
 разнообразие. Човек се чуди, защо, по отноше-
 ние на едни същества, природата е проявила
 всичката си щедрост, а спрямо други се е за-
 творила толкова много. Тя е дала най-краси-
 вите дрехи на птиците, най-красивото лице на
 човека, най-хубавия ум на ангелите и най-до-
 брот сърдце на боговете. Най-силна воля има
 Бог, затова Той управлява света. Това е само за
 изяснение, да разберете нещата.

Това, което ви казвам за облеклото, за лице-
 то, за ума, за сърдцето и за волята са разхвър-
 лени думи, както и вие взимате числата разхвър-
 лено и казвате: Това е числото пет, а това —
 десет. Какво означава числото пет? — Пет еди-
 ници. Обаче, това число има различни степени.

Ако напишете четири петорки една след друга,
 те се различават, както в качествено, така и в
 количествено отношение: 5555. Не е все едно
 да имате пет единици, пет десетици, пет сто-
 тици или пет хиляди. Кое от тия числа би же-
 лал да имаш: петорката, в реда на единиците,
 на десетиците, на стотиците, или на хилядите?
 Можем да отидем още по-нататък: да имаме
 петорка в реда на десетохилядите, стохилядите
 и т. н. Числото пет в една от тия степени може
 да спаси човека. Ако отидеш при някой гада-
 тел, той ще ти каже, например, че твоето ща-
 стие зависи от числото пет, взето в четвърта
 степен. Ти се чудиш, какво означава това. Се-
 диш умислен, недоволен от живота, нещастен,
 без пет пари в джоба. Някога си купил един
 лотариен билет, но си го забравил. Дойде твоят
 приятел в дома ти и казва, че билетът ти пе-
 чели. Веднага скачаш, обличаш се и отиваш да
 видиш, колко печелиш. Гледаш, сумата е голяма.
 Докато нямаше пет пари в джоба си, сега раз-
 полагаш с голяма сума. Това са пари! Това е
 красивата мома, към която трябва да бъдеш
 внимателен. Ако не си внимателен, може да я
 изгубиш. Тя има неустойчив характер и може
 да пристане на всеки, когото срещне на пътя
 си. По-неустойчиво нещо от парите няма. Те са
 опасно нещо. Трябва да се молиш на Бога, да
 не те напусне твоята красива жена. Такова нещо
 са и парите.

Когато се говори за лошата жена, аз раз-
 бирам парите. По-лоша жена от парите не

съществува. Казват: Да те пази Господ от лоша жена! Превеждам: Да те пази Господ от парите! Те имат отношение към външния живот на човека, но не и към вътрешния. Не допущай парите да влезат в ума, в сърдцето или във волята ти. — Защо? — Зашото те развращават. Само по себе си, златото е устойчиво и неизменно, но и то внася съблазън в човека. Казваш, че парите са глупаво нещо. Така е, парите нямат никаква интелигентност, но те могат да съблазнят и опорочат човека. Както лошата жена може да съблазни човека, така и парите съблазняват, даже по-страшно. За пари ти можеш да лежиш в затвор. Откраднеш една голяма сума, но веднага те хващат, съдят те и те турят в затвор, дето пропадат всичките ти мечти. Готвиш се за министър, за председател на република, но парите те съблазнят и свършваш живота си в затвор.

Кое съблазнява човека? Коя е причината, дето той не устоява пред парите? — Неговото криво възпитание и разбиране. Човек мисли, че ако се домогне до числото 555 хиляди, пред него ще се разкрият всички възможности в живота. Зад числото 555 хиляди се крият много човешки мисли и желания. Човек започва да си мисли, как ще се облече, какъв вид ще има, как ще се представи пред обществото, какво ще говорят хората за него и т. н. Едни ще гледат на него като на благороден човек, но други ще го осъдят. Всички хора не се съблазняват от парите, но мнозина не се познават, не

знаят, доколко са устойчиви. Те казват, че хората трябва да бъдат добри, да живеят братски, да се обичат, да се жертвуват един за друг. Лесно се говори, но като дойдат до изпълнение на казаното, отстъпват. Питам: Обичали ли сте вие, да знаете, какво нещо е любовта? Обичали ли сте всички хора, да знаете, как се издържа на това? Правете опити в любовта, прилагайте я, да видите, колко сте силни.

Преди години бях във Варна. В стаята, дето живеех, дойде отнякъде една мишка, която редовно напипваше хляба и започваше да гризе. Дето и да го криех, тя все го намираше. Както и да се разговарях с нея, тя не взимаше във внимание думите ми. Не е въпрос, че яде от моя хляб, но остават следи от нея. При това, тя взимаше хляб без позволение. Готов бях да ѝ дам повече, отколкото сама взима, но да иска позволение. Тя не разбираше, че мога да ѝ причиня голямо нещастие. Един ден я хванах и започнах да се разговарям с нея. Тя цяла трепереше от страх. Казах ѝ: Знаеш ли, че животът ти е в опасност? Аз мога да направя с тебе, каквото искам, но ще те оставя да живееш. Отворих прозореца и я пуснах на покрива върху кермидите. Тя бързо се скри някъде и повече не влезе в стаята ми. Казвам: Така постъпват всички хора по отношение разумната природа. Те престъпват нейните правила, вършат неща без нейно позволение. Един ден тя хваща някого с ръката си, и той цял се разтреперва. Тя му

казва: Знаеш ли, че животът ти е в моите ръце? Но, от мене да мине. Тя го пуца на свобода, и той престава да върши неща против волята ѝ. Тя му казва: Мястото ти не е тук. Това значи: не трябва да живееш при условия, дето животът ти е в опасност.

Казвате: Какво трябва да правим тогава? — Намерете правилен начин за разрешаване на въпросите в живота. Има един начин, който разрешава една трета от въпросите. Има един начин, който разрешава две трети от въпросите. Има един начин, който разрешава три трети от въпросите, т. е. всички въпроси. Той е начинът на единичната. Той се заключава в две думи: Възлюби Господа! — Какво трябва да правя? — Възлюби Господа! — Болен съм, страдам. — Възлюби Господа! — Беден, нещастен съм. — Възлюби Господа! Това е формула, в която се крие кардиналното разрешаване на всички въпроси. Който може да приложи тая формула в живота си, всичките му работи се нареждат добре.

Защо хората не успяват в живота си? — Защото не прилагат формулата „любов към Бога“. Те и донес още прилагат старата формула — любов към себе си. Едно време хората са живели като животните, в стада, в големи общества. Това е една трета разрешаване на въпросите. Те и донес още живеят на стада, на чарди — прилагат любовта и към ближния. Човек е дошъл и до любовта към себе си. Време е вече да приложи любовта към Бога и с това

да разреши всички житейски въпроси. Това значи, да виждаш Господа навсякъде, да съзнаваш, че Той присъствува във всички живи същества. Казваш: Велика опитност имам, намерих Господа. Щом се намериш пред известно изпитание, започваш да се колебаеш. Ти се колебавах в това, което сам си разрешил, и казваш: И Бог е като хората. Той не ме обича. — Това е човешка мисъл. Какви са отношенията на Бога към човека, никой не знае. Това не е важно. За тебе е важно, ти да обичаш Бога.

Аз мога да говоря много за любовта към Бога, но искам да чуя нещо от вас. Две хиляди години вече, откак вие прилагате формулата любов към себе си. Искам да ми кажете, какво значи, да обичаш себе си. Искам да ми кажете, защо някога човек не обича себе си. Как е възможно да обичаш себе си и при известни изпитания да се самоубиеш? Как е възможно да обичаш себе си и да се оставиш да те заробят? Да обичаш себе си, аз разбирам, да разрешиш всички мъчнотии в живота си с любов. Да обичаш себе си, това значи, да разрешиш въпроса с ближния си, да го възлюбиш като себе си. Който е разрешил тоя въпрос, минава за учен, но не като оня, който казва, че разстоянието между земята и слънцето е около 92 — 93 милиона мили. Не е все едно, дали това разстояние е 92 или 93 милиона мили. Един милион мили разлика не е малко. Даже и изчисленията на учените за бързината на светлината не са точни. Да

знаеш точно бързината, с която се движи светлината, това значи, да разрешиш един важен въпрос. Истинската наука изисква точни изчисления. Истинският живот изисква точни разбирания.

Сегашните хора говорят за любовта, без да имат точно разбиране за нея. Те не знаят, какво нещо е любовта. Стиснеш ръката на някого, но той е недоволен от тебе. — Защо? — Стиснал си го повече, отколкото трябва. Взел си от него повече, отколкото трябва. Някога стискаш по-малко, отколкото трябва — взел си по-малко, дал си повече. И в даването, и във взимането трябва точност. Птиците и млекопитаещите също прилагат стискането, като метод на любовта. Птицата хваща жертвата си между клюна и краката си и започва да я стиска, докато я одуши. В първо време я глади, милва, докато я задуши и изчезне от краката ѝ. Това са целувките на животните. Такива са целувките и на хората. С такива целувки нищо не се разрешава. Докато не целунеш човека, лесно се разбираш с него. Щом го целунеш, всякакво разбирателство изчезва. Мислете върху тоя въпрос, сами да се убедите в истинността на моите думи.

Любовта на сегашните хора е материалистична. Те се обичат, когато имат пари. Щом момата даде 25 хиляди долара на момъка, любовта се явява между тях. Те стават топли и си разменят целувки. Ако няма пари, и двамата са студени. Парите създават условия да се

обличат добре, да се разхождат с автомобил, да живеят в хубава къща, да се хранят добре. Докато единият не дава правилно, а другият не взима правилно, никакво разбиране, никаква любов не съществува между тях. Ако целувките се определят от парите, това е търговия. Ще целуваш по един път на ден, за да получиш 25 хиляди долара. Ако целуваш по три пъти на ден, ще получиш 75 хиляди долара. Ти ще богатееш, а другият ще обеднява. Каква философия има в това? — Търговия, нищо друго. След това оня, който е целувал, ще дава, а другият ще взима. Любовта е безкористна. Като любиш, ще даваш и ще взимаш без пари; като любиш, ще лекуваш и ще помагаш без пари.

Любовта на сегашните хора е любов на взимане и даване. Ако даваш, очакваш да получиш; ако получиш нещо, другият очаква да вземе. Направиш нещо, очакваш да те възнаградят. И това не е лошо, но не е правилно. Даваш една целувка и получаваш 25 хиляди долара. Това е продажна любов, която коштува понякога живота на човека. Целунеш един човек, но оказва се, че той е прокажен. Получиш 25 хиляди долара, но излагаш живота си на смърт. Това става навсякъде в света. Ти забогатяваш, заемаш високо обществено положение, ставаш знатен, но в замяна на това, придобиваш отнякъде проказа. Какво става с тебе? Постепенно губиш своята интелигентност, своя светъл ум, и животът ти се обезсмисля. Днес и млади, и стари се оплакват, че животът им

се е обезсмислил. Не казвам, че общественият строй е напълно виновен за това. Донякъде и той е виновен, но има още много външни и вътрешни причини, които заблуждават човека и го правят нещастен.

Ново, разумно разбиране е нужно на човечеството. Обществата и народите се нуждаят от нов строй, при който всеки да е готов да дава по 25 хиляди долара, а не да очаква да получи. Давайте, без да очаквате възмездие. Докато има хора, жадни за целувки, това показва, че те са бедни и очакват да получат нещо. Щом няма кандидати за целувки, хората са богати, никой не се нуждае от пари. Имаш пари, но няма кого да целунеш. Лошо ли е това? Аз взимам целувката като идея, като символ на нещо, а не в буквален смисъл, както днес я разбират. Всеки човек е целувал, но вижда голямото различие между умствената целувка и действителната. Кой момък, или коя мома, като целуне, не си каже: Не е това, което си представях. Под „целувка“, в красив смисъл на думата, разбирам онова, което повдига падналия, лекува болния и възкресява умрелия. Можеш ли да целунеш така, ти си целунал по Божествен начин. Не можеш ли да целунеш така, никога не целувай. Хората разменят Божествената монета с човешката, затова са я обезценили.

„Възлюби Бога!“ — е казано в Писанието. Ако можеш да разрешиш всички мъчнотии в своя живот, както и в живота на цялото чове-

чество, ти си възлюбил Бога. Ти влизаш вече в новия живот. Не е достатъчно само да говориш за любовта, но да живееш в нея. Не е достатъчно само да посрещаш изгряващото слънце, но трябва да се ползуваш от неговите енергии. Ако между енергиите на слънцето и енергиите на твоя организъм става правилна обмяна, ти всякога ще бъдеш здрав. Щом си болен, това показва, че обмяната не е хармонична. Който вярва в теорията на прераждането, казва, че, като дойде втори път на земята, ще постигне всичко, което сега не с могъл. — Може да дойде пак на земята, може и да не дойде. Или, може да дойде и нищо да не придобие. Какъв смисъл има да посетиш десет пъти концерта на някой велик музикант, а в това време се превиваш от болки в стомаха? Има смисъл да слушаш великия музикант, ако стомахът ти е абсолютно здрав. Има смисъл да се прераждаш, ако всеки ден учиш и придобиваш нещо ново.

И тъй, новото учение изисква здрави хора. Само здравият може да схване идеите на новото учение. Какво представя новото учение, малцина знаят. Какво е проповядвал Мойсей, какво е проповядвал Христос, също малцина разбират. Днес има условия да разберат и Мойсея, и Христа. Казват: Христос ще оправи света. Казвам: Светът ще се оправи, когато хората възлюбят Господа. Има един свят, който е оправен, но човешкият свят още не е оправен. Време е тоя свят да се оправи. Да се оправи светът, това значи, да се разрешат правилно

всички социални въпроси. Първият въпрос, който трябва да се разреши, е въпросът за Цялото и отношението на частите към Цялото. Щом се разреши този въпрос, човек се освобождава от заблужденията и ограниченията на живота. Всички говорят за хляба, като един от важните економически въпроси. Да се разреши този въпрос, това значи, да освободите само стомаха. Това е частична свобода, а не обща. Това е само една трета от истината. Когато се разрешат всички въпроси, тогава ще се придобият три трети от истината, т. е. абсолютната свобода.

При разрешаване на въпросите, мнозина излизат от своите желания и се стремят да ги реализират. За да реализират и едно свое желание, трябва да платиш два пъти повече, отколкото струва то. Ако не си съгласен да платиш, трябва или да отстъпиш, или да отложиш реализирането му. Такъв е законът. Който не иска да дава, трябва да е готов да отстъпва. Има известни желания в човек, които не се поддават на външно разрешение. В човека се явява вътрешен спор, докато най-после реализира тия желания, т. е. намери изходен път. Например, ти си женен. Жена ти е тежко болна, децата ти следват в странство, а нямаш пари, не можеш да посрещнеш нуждите си. Чудиш се, какво да правиш, отде да вземеш пари. Спомняш си, че един твой познат ти дължи известна сума, но не мисли да я връща. Ти казваш: Ако го дам под съд, ще получа парите си и ще си помогна. Но как ще го дам под съд? Аз

вярвам в Бога, зная, че не трябва да давам брата си под съд. В тебе се явява една вътрешна борба. Мислиш за жена си и за децата си, но мислиш и за Бога. Най-после решаващ въпроса в полза на твой познат, отказваш се да водиш дело против него. Казвам: Много от вашите спорове са все от такъв характер. Ти се бориш в себе си, в чия полза да разрешиш даден въпрос: в полза на Господа, на жена си, т. е. на своя ближен, или на себе си. Трябва да се откажеш от желанието си, да дадеш брата си под съд. Това е правилно разрешаване на въпроса.

Един човек услужил на свой познат с хиляда лева, които трябвало да му се върнат в скоро време. Случило се, че познатият не могъл да върне парите навреме. Обаче, кредиторът му се намирал в затруднение, имал нужда от пари. Той си мислел: Да дам под съд своя дължник, не мога. Какво да правя? Как да си помогна, отде да взема пари? Най-после решил да не дава под съд своя познат и потърсил друг начин да посрещне нуждите си. След време неговият познат забогатял много, станал милионер. Той си спомнил, че дължи хиляда лева и, от благодарност към своя другар, отишъл при него и му предложил сто пъти по-голяма сума от дължимата. Ако беше го дал под съд, положението му щеше да се затрудни. Понеже видя пример от Божествено разрешаване на въпроса, и той постъпи по същия начин. Закон е: Постъпи по Божествен

начин, за да ти отговорят със същата мярка. Това подразбира стихът: „С каквато мярка мерш, с такава ще ти се отмери.“

Казвам: Изпълнявайте Божията воля доброволно, а не чрез насилие. Например, в нашата градина има няколко дървета праскови. Много братя и сестри минават покрай тях, погледнат ги, но не вдигат ръка да си откъснат — морал имат те. Знаят, че това е благо за всички. Те не са работили за тях, следователно, нямат право сами да късат праскови. Други братя и сестри отиват за вода и, като видят прасковите, посягат с ръка и си откъсват две — три направо от дървото. Те са умни, искат чисти праскови. Децата не късат направо от дървото, но се навеждат и събират падналите праскови. Това е морал от страх. Те се страхуват, да не ги бие някой. Нито възрастните са прави, нито децата. Човек трябва да се въздържа, да не взима от това благо, за което не е направил нищо. Вятърът, светлината, водата, въздухът са създали плодовете. Ако искаш да ядеш праскови, сам посаждай. Не хвърляй костилките на земята, но ги посаждай. Ако в една градина има десет хиляди плодни дървета, всеки ще може свободно да си къса плодове. Божията воля се заключава в това, да работиш за общото благо, за да могат всички хора да се ползват от плодовете на твоята работа. Като работят всички така, изобилието ще дойде на земята.

Посаждайте навсякъде семената на доброто. Тогава, дето минавате, ще има изобилно плодове. Изобилието ще разреши всички въпроси. Любавта носи изобилието. Тя казва: Благото на едного е благо за всички. Ако имам всичко в изобилие, трябва да помисля и за окръжаващите, имат ли и те това изобилие. Защо трябва аз да живея в изобилие, а другите да нямат насъщния хляб? Ще ям скромна, проста храна, за да има за всички. Тази е основната идея, от която трябва да се ръководят всички хора. Благото, което иде от Бога, е общо благо. Човек трябва да бъде разумен, да знае, как да разпределя богатата на живота. Обаче, с един разумен човек светът не се оправя. Всички хора трябва да бъдат умни, добри, справедливи и силни.

Аз имах една бяла дреха, върху която беше капнало малко олио. Какво не правихме, за да изчистим олиото. Прахме дрехата с вода и със сапун, със сода за пране, но олиото не излезе. Най-после намазахме петното с хума, оставихме го да постои известно време и, като изпрахме дрехата, петното се махна. Какво представя хумата? — Закон за самопожертвуване.

Прилагайте закона за самопожертвуването доброволно, не само веднъж, но много пъти. В този закон се крие разрешаването на всички въпроси. Той ще изчисти всички петна в живота ви. Той ще изличи всички ваши погрешки и престъпления. За прилагането на този закон

не се изисква голяма философия. С малко хума се свършва много работа.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

*

17. Лекция от Учителя, държана на 14 септември, 1932 г. София. — Изгрев.

Съдържание

	стр.
1. Начало на мъдростта	3
2. Възпитание на волята	18
3. Входни врати	41
4. Закон на вярата и любовта	67
5. Динамика на живота	89
6. Трите принципа	115
7. Кръг, елипса и хипербола	138
8. Слаби и силни положения	154
9. Закон за частите и за цялото	170
10. Любов, обич и почит	192
11. Знание и прилагане	223
12. Философия и наука	247
13. Малкото добро. Живият порядък	263
14. Отец ми живее	291
15. Деца на Бога	310
16. Изключителни условия	328
17. Любов към Бога	357